ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟ Ή ΔΕΞΙΟ ΜΑΝΔΥΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 152
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

Επειδή όλοι τους είναι ΕΝΑ και το αυτό και διότι τα πολλά λόγια είναι φτώχεια

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: Τρίτη 15 Σεπτεμβρίου ώρα 6μμ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, 6:30μμ, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΚτίριοΓκίνη)

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

Επειδή όλοι τους είναι ΕΝΑ και το αυτό και διότι τα πολλά λόγια είναι φτώχεια...

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Για σκέψη και ζωή γεμάτη ελευθερία!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: Τρίτη 15 Σεπτεμβρίου ώρα 6μμ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, 6:30μμ, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΚτίριοΓκίνη),

με θέμα: «Το τέλος της ψεύτικης διαπάλης μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων, οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου και ο κοινωνικός ανταγωνισμός».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η κυριαρχία μεθοδεύει, οργανώνει, κινητοποιεί, εκτελεί τους σχεδιασμούς, πετυχαίνει ανεξαρτήτως «παρεκκλίσεων». Αυτό προβάλλει, ίσως, σαν το απόλυτο μήνυμα της διαχείρισης μιας ακόμη φάσης της «κρίσης», έτσι όπως αυτή προσδιορίστηκε με αφορμή το «ελληνικό ζήτημα». Η επιτυχία φαντάζει μεγαλύτερη, καθώς η καθολική επιβολή που επιδεικνύεται, δεν αφορά βέβαια την ντόπια εξουσία, αλλά έναν ανυπότακτο κοινωνικό χώρο, και όχι στο απώτατο παρελθόν, αλλά... λίγο «πριν». Η εξουδετέρωση, μάλιστα, επιδιώκεται να αποτελέσει όχι ένα παροδικό φαινόμενο, προϊόν μιας πολυδιάστατης ασφυκτικής πίεσης, αλλά μια σταθερή και αδιατάρακτη κοινωνική πραγματικότητα. Το «έργο» προβλήθηκε στην γιγαντοοθόνη ενός «παγκοσμιοποιημένου» κόσμου, όπου οι «διαφωνίες» ή οι «συμφωνίες», η «αγωνία» ή η «ανακούφιση» για τις εξελίξεις προσφέρθηκαν προς «κατανάλωση» σε εκατοντάδες εκατομμύρια άμεσα ενδιαφερόμενους, είτε έχουν αποδεχθεί την ταυτότητα του ευρωπαίου πολίτη, είτε όχι.

Η περιβόητη επτάμηνη διαδικασία «σκληρής διαπραγμάτευσης», αποτέλεσε μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία στους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς και όχι μόνο, να κοινωνήσουν στα «άχραντα μυστήρια» της συνλειτουργίας σημαντικών θεσμών της παγκόσμιας κυριαρχίας, όπως το ΔΝΤ, η ΕΚΤ, η Κομισιόν, η Ευρωζώνη, αλλά και της αλληλεξάρτησής τους με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, μέσα από την εκδήλωση αντιθέσεων και συγκλίσεων με το ρωσικό κράτος, την Κίνα ή το Ιράν, το Ισραήλ και την Τουρκία κ.α.

Συνάμα, οι «εκλεκτοί» εκπρόσωποι των διαφόρων υπερδομών της κυριαρχίας, έρχονται και αυτοί στο «φως» της δημοσιότητας, εκτίθενται καθημερινά παρά τις εντοπισμένες «ανεπάρκειές» τους, που διακρίνουν και τονίζουν επανειλημμένα οι διάφοροι ειδικοί της εξουσίας. Παρ' όλα αυτά, το «πρόβλημα» μιας απρόσωπης κυριαρχίας, όχι μόνο αναγνωρίζεται αλλά φαίνεται να ετοιμάζεται μια πειστική αντιμετώπισή του μέσω της ανάδειξης μιας εμπνευσμένης ηγεσίας. Η κατασκευή στιβαρών ηγετών για την κυριαρχία δεν είναι διόλου εύκολη υπόθεση, όταν βέβαια η «απουσία» τους δεν είναι επιλογή. Τα «κατάλληλα» πρόσωπα οφείλουν να διαθέτουν τα διαπιστευτήρια του νέου και άφθαρτου, τολμηρού, καινοτόμου και

Το ραπόρτο των πέντε Προέδρων[1]

Στις 22 Ιουνίου συνέβη κάτι που, όπως γίνεται με τα πιο σημαντικά, πέρασε σχεδόν απαρατήρητο μέσα στην τούρλα των «σκληρών διαπραγματεύσεων» και της πολιτικής επικαιρότητας. Οι Πέντε Πρόεδροι της ΕΕ, οι κκ Jean-Claude Juncker, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Donald Tusk, πρόεδρος της Συνόδου Κορυφής, Jeroen Dijsselbloem πρόεδρος του Eurogroup (σύνοδος υπουργών οικονομικών της ευρωζώνης), Mario Draghi, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και Martin Schulz, πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δημοσιοποίησαν την έκθεση για την **οικονομική**, **νομισματική**, **δημοσιονομική** και **πολιτική** ένωση το αργότερο ως το 2025. Με απλά λόγια, ως το 2025 σύμφωνα με τα σχέδια του της ευρωπαϊκής κυριαρχίας, η ΕΕ θα διοικείται από **μία κυβέρνηση**, θα έχει **ένα σύνταγμα** και **ένα ταμείο** για όλα τα (πρώην) κράτη μέλη.

«***Το ευρώ δεν είναι απλώς ένα νόμισμα. Είναι ένα πολιτικό και οικονομικό σχέδιο***», αναφέρουν στην εισαγωγή. «*Τα κράτη μέλη της EMU (economic and monetary union) εγκατέλειψαν για πάντα τα εθνικά τους νομίσματα.... Σε αντάλλαγμα απολαμβάνουν τα οφέλη*

λύθηκε. Η εκπρόσωπος της Κομισιόν δήλωσε ότι «η ΕΕ δεν ανησυχεί καθόλου για την νέα εκλογική αναμέτρηση γιατί είναι βέβαιη πως το πρόγραμμα που ψηφίστηκε στις 14 Αυγούστου θα εφαρμοστεί, όποια και αν είναι η νέα κυβέρνηση.» Η Άνγκελα Μέρκελ από την μακρινή Βραζιλία είπε ότι «οι εκλογές στην Ελλάδα είναι μέρος της λύσης και όχι της κρίσης».

Ξαφνικά όλοι συνειδητοποίησαν ότι το συμβόλαιο του Τσίπρα ανανεώθηκε. Οι Δανειστές επέβαλλαν τις εκλογές, επειδή θέλουν μια νέα και ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία -που δεν θα μπορούσε να προκύψει από αυτή τη Βουλή- ώστε να ισοπεδώσουν ό,τι έχει απομείνει όρθιο στη χώρα. Σχεδόν ανακοίνωσαν και την σύνθεση της νέας κυβέρνησης ΝΔ-Συριζα-Ποτάμι και λοιποί πρόθυμοι. Εξασφαλισμένη και η «αντιπολίτευση», ΚΚΕ και Χρυσή Αυγή θα στηρίζουν διαφωνώντας και θα καταψηφίζουν συμφωνώντας. Θα είναι, χωρίς αμφιβολία, οι πιο ανυπόφορες και αλλά και πιο βαρετές εκλογές όλης της λεγόμενης μεταπολίτευσης, αυτός είναι και ένας από τους λόγους που φρόντισαν από νωρίς να ανεβάσουν το «πολιτικό θερμόμετρο». Τι ενδιαφέρον μπορούν να έχουν οι εκλογές σε αυτό το ιδιότυπα **μονοκομματικό** καθεστώς;

Η πορεία που ακολουθήθηκε από τον Σύριζα ήταν προδιαγεγραμμένη. Η πραγματική «συμφωνία με τους εταίρους» ήταν αυτή της 20ης Φεβρουαρίου (το «αριστερό Μνημόνιο» είναι απλώς η νομοτεχνική εξειδίκευση). Ακολούθησε το γνωστό δικτατορικό διάταγμα της 20ης

χρόνια, απαλλαγμένοι από κάθε ενοχή.

Θα ήταν και αυτό μια θεωρία συνωμοσίας ανάμεσα στις πολλές αν δεν αποκάλυπτε το δόλιο σχέδιο ο Βαρουφάκης, ο πληγωμένος νάρκισσος που τον πέταξαν σαν την τρίχα από το ζυμάρι και ένοιωσε την ανθρώπινη ανάγκη να πει και μιαν αλήθεια.

Η ψυχολογική επιχείρηση

Το σχέδιο για τη δημιουργία πανικού σε μαζική κλίμακα τέθηκε αμέσως σε εφαρμογή: Την ίδια μέρα, αργά το βράδυ -κατόπιν υποδείξεων από την ΕΚΤ- σύσσωμη η αριστερή κυβέρνηση εκδίδει διάταγμα να κλείσουν τις τράπεζες και να επιβληθούν οι γνωστοί περιορισμοί στις αναλήψεις που ισχύουν έως και σήμερα και ασφαλώς θα συνεχιστούν για αρκετούς μήνες ακόμα. Ανάμεσα στα άλλα οι συνταξιούχοι δεν μπορούσαν να πάρουν τις συντάξεις τους και το όριο ανάληψης έφτανε τα 480 ευρώ το μήνα.

Η μια και μόνη εβδομάδα που δόθηκε ως περιθώριο πριν από το δημοψήφισμα, θα καταγραφεί στην ιστορία ως η πιο μαζική και εξοντωτική **PSYOPS** (ψυχολογική επιχείρηση) κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Μια απίστευτα κακόφωνη συμφωνία από πολιτικούς όλου του φάσματος, λογοτέχνες και αρτίστες και διασκεδαστές, όλος ο ακαδημαϊκός υπόκοσμος, ευρωπαίοι ηγέτες και κοινοτικοί γραφειοκράτες, ο Σάκης Ρουβάς, ο Μητσοτάκης και όλοι οι σκελετοί από το χρονοντούλαπο της Μεταπολίτευσης καταστροφολογούσαν από το πρωί ως το βράδυ εμπρός στο ενδεχόμενο επικράτησης του ΟΧΙ, ενώ τα κανάλια μετέδιδαν

τερη, καθώς η καθολική επιβολή που επιδεικνύεται, δεν αφορά βέβαια την ντόπια εξουσία, αλλά έναν ανυπότακτο κοινωνικό χώρο, και όχι στο απώτατο παρελθόν, αλλά... λίγο «πριν». Η εξουδετέρωση, μάλιστα, επιδιώκεται να αποτελέσει όχι ένα παροδικό φαινόμενο, προϊόν μιας πολυδιάστατης ασφυκτικής πίεσης, αλλά μια σταθερή και αδιατάρακτη κοινωνική πραγματικότητα. Το «έργο» προβλήθηκε στην γιγαντοοθόνη ενός «παγκοσμιοποιημένου» κόσμου, όπου οι «διαφωνίες» ή οι «συμφωνίες», η «αγωνία» ή η «ανακούφιση» για τις εξελίξεις προσφέρθηκαν προς «κατανάλωση» σε εκατοντάδες εκατομμύρια άμεσα ενδιαφερόμενους, είτε έχουν αποδεχθεί την ταυτότητα του ευρωπαίου πολίτη, είτε όχι.

Η περιβόητη επτάμηνη διαδικασία «σκληρής διαπραγμάτευσης», αποτέλεσε μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία στους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς και όχι μόνο, να κοινωνήσουν στα «άχραντα μυστήρια» της συνλειτουργίας σημαντικών θεσμών της παγκόσμιας κυριαρχίας, όπως το ΔΝΤ, η ΕΚΤ, η Κομισιόν, η Ευρωζώνη, αλλά και της αλληλεξάρτησής τους με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, μέσα από την εκδήλωση αντιθέσεων και συγκλίσεων με το ρωσικό κράτος, την Κίνα ή το Ιράν, το Ισραήλ και την Τουρκία κ.α.

Συνάμα, οι «εκλεκτοί» εκπρόσωποι των διαφόρων υπερδομών της κυριαρχίας, έρχονται και αυτοί στο «φως» της δημοσιότητας, εκτίθενται καθημερινά παρά τις εντοπισμένες «ανεπάρκειές» τους, που διακρίνουν και τονίζουν επανειλημμένα οι διάφοροι ειδικοί της εξουσίας. Παρ' όλα αυτά, το «πρόβλημα» μιας απρόσωπης κυριαρχίας, όχι μόνο αναγνωρίζεται αλλά φαίνεται να ετοιμάζεται μια πειστική αντιμετώπισή του μέσω της ανάδειξης μιας εμπνευσμένης ηγεσίας. Η κατασκευή στιβαρών ηγετών για την κυριαρχία δεν είναι διόλου εύκολη υπόθεση, όταν βέβαια η «απουσία» τους δεν είναι επιλογή. Τα «κατάλληλα» πρόσωπα οφείλουν να διαθέτουν τα διαπιστευτήρια του νέου και άφθαρτου, τολμηρού, καινοτόμου και αποφασισμένου ηγέτη, που θα ενώνει όχι το στενό ή ευρύτερο εθνικό ακροατήριο, αλλά τους συνειδητοποιημένους πολίτες ενός «παγκοσμιοποιημένου» κόσμου. Η προβολή ενός «κόσμου», που ενώνεται μέσα από μια αδυσώπητη διαπάλη, αλλά και σύγκλιση των «μεγάλων» κυριαρχικών συμφερόντων, έτσι όπως αυτά εκφράζονται στα σημεία «μηδέν» τύπου Συρίας, Ουκρανίας ή Ελλάδας είναι σίγουρο ότι θα διαρκέσει. Μπορεί ο παγκόσμιος πληθυσμός να παρακολουθεί τα πεπραγμένα με την άνεση που του δίνουν οι νέες τεχνολογίες. Μπορεί ο βομβαρδισμός πάσης φύσεως πληροφοριών να παραμένει καταιγιστικός. Το γεγονός αυτό, όμως, αποδεδειγμένα απομακρύνει τόσο από την γνώση όσο και από την σοφία, ενώ, δυστυχώς, εμπεδώνει την συνθήκη καταστροφής της μνήμης.

Θα το επαναλάβουμε. Δεν θεωρούμε ότι διανύουμε άλλη μια περίοδο κατά την οποία η κυριαρχία απλά επιβάλλεται ή προσπαθεί να διαιωνίσει τους όρους

των πέντε Προέδρων'

Στις 22 Ιουνίου συνέβη κάτι που, όπως γίνεται με τα πιο σημαντικά, πέρασε σχεδόν απαρατήρητο μέσα στην τούρλα των «σκληρών διαπραγματεύσεων» και της πολιτικής επικαιρότητας. Οι Πέντε Πρόεδροι της ΕΕ, οι κκ Jean-Claude Juncker, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Donald Tusk, πρόεδρος της Συνόδου Κορυφής, Jeroen Dijsselbloem πρόεδρος του Eurogroup (σύνοδος υπουργών οικονομικών της ευρωζώνης), Mario Draghi, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και Martin Schulz, πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δημοσιοποίησαν την έκθεση για την **οικονομική**, **νομισματική**, **δημοσιονομική** και **πολιτική** ένωση το αργότερο ως το 2025. Με απλά λόγια, ως το 2025 σύμφωνα με τα σχέδια του της ευρωπαϊκής κυριαρχίας, η ΕΕ θα διοικείται από **μία κυβέρνηση**, θα έχει **ένα σύνταγμα** και **ένα ταμείο** για όλα τα (πρώην) κράτη μέλη.

«Το ευρώ δεν είναι απλώς ένα νόμισμα. Είναι ένα πολιτικό και οικονομικό σχέδιο», αναφέρουν στην εισαγωγή. *«Τα κράτη μέλη της EMU (economic and monetary union) εγκατέλειψαν για πάντα τα εθνικά τους νομίσματα.... Σε αντάλλαγμα απολαμβάνουν τα οφέλη ενός ισχυρού και αξιόπιστου νομίσματος μέσα σε μια ενιαία, μεγάλη και ανταγωνιστική αγορά»*. Το βασικό εργαλείο για τις τέσσερις «ενώσεις» είναι βέβαια ο πολυσυζητημένος ESM, ο οποίος όλως τυχαίως έχει γατζώσει στα νύχια του πρώτη και καλύτερη την Ελλάδα με δούρειο ίππο την «αριστερή κυβερνητική παρένθεση» του Τσίπρα. Ασφαλώς δεν είναι η Ελλάδα ο τελικός στόχος, αλλά ο απαραίτητος προθάλαμος και το καλύτερο πειραματόζωο για την επέκταση του σχεδίου σε χώρες όπως η Γαλλία.

Πρώτη φορά (και τελευταία)

Μέρκελ από την μακρινή Βραζιλία είπε ότι «οι εκλογές στην Ελλάδα είναι μέρος της λύσης και όχι της κρίσης».

Ξαφνικά όλοι συνειδητοποίησαν ότι το συμβόλαιο του Τσίπρα ανανεώθηκε. Οι Δανειστές επέβαλλαν τις εκλογές, επειδή θέλουν μια νέα και ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία -που δεν θα μπορούσε να προκύψει από αυτή τη Βουλή- ώστε να ισοπεδώσουν ό,τι έχει απομείνει όρθιο στη χώρα. Σχεδόν ανακοίνωσαν και την σύνθεση της νέας κυβέρνησης ΝΔ-Συριζα-Ποτάμι και λοιποί πρόθυμοι. Εξασφαλισμένη και η «αντιπολίτευση», ΚΚΕ και Χρυσή Αυγή θα στηρίζουν διαφωνώντας και θα καταψηφίζουν συμφωνώντας. Θα είναι, χωρίς αμφιβολία, οι πιο ανυπόφορες και αλλά και πιο βαρετές εκλογές όλης της λεγόμενης μεταπολίτευσης, αυτός είναι και ένας από τους λόγους που φρόντισαν από νωρίς να ανεβάσουν το «πολιτικό θερμόμετρο». Τι ενδιαφέρον μπορούν να έχουν οι εκλογές σε αυτό το ιδιότυπα **μονοκομματικό** καθεστώς;

Η πορεία που ακολουθήθηκε από τον Σύριζα ήταν προδιαγεγραμμένη. Η πραγματική «συμφωνία με τους εταίρους» ήταν αυτή της 20ης Φεβρουαρίου (το «αριστερό Μνημόνιο» είναι απλώς η νομοτεχνική εξειδίκευση). Ακολούθησε το γνωστό δικτατορικό διάταγμα της 20ης Απριλίου -που έχουμε σχολιάσει σε παλιότερο σημείωμα- το οποίο δήμευε όλα τα ρευστά διαθέσιμα των κρατικών ταμείων, ώστε η χρεωκοπία να είναι πλήρης και μόνιμη. Εν συνεχεία, στο κρεσέντο της θεατρικής παράστασης «ο καραγκιόζης διαπραγματεύεται», η συριζανελέικη κυβέρνηση ανακοινώνει το γνωστό δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου, καθ' υπόδειξη φυσικά των Δανειστών με στόχο να υφαρπαγεί το πολυπόθητο ΝΑΙ στο «πρόγραμμα διάσωσης» με ένα ακαταλαβίστικο ερώτημα. Η κυβέρνηση, και ο Τσίπρας προσωπικά, υπέδειξαν το ΟΧΙ, αλλά όπως θα δούμε παρακάτω, επεδίωκαν μυστικά και έκα-

Η ψυχολογική επιχείρηση

Το σχέδιο για τη δημιουργία πανικού σε μαζική κλίμακα τέθηκε αμέσως σε εφαρμογή: Την ίδια μέρα, αργά το βράδυ -κατόπιν υποδείξεων από την ΕΚΤ- σύσσωμη η αριστερή κυβέρνηση εκδίδει διάταγμα να κλείσουν τις τράπεζες και να επιβληθούν οι γνωστοί περιορισμοί στις αναλήψεις που ισχύουν έως και σήμερα και ασφαλώς θα συνεχιστούν για αρκετούς μήνες ακόμα. Ανάμεσα στα άλλα οι συνταξιούχοι δεν μπορούσαν να πάρουν τις συντάξεις τους και το όριο ανάληψης έφτανε τα 480 ευρώ το μήνα.

Η μια και μόνη εβδομάδα που δόθηκε ως περιθώριο πριν από το δημοψήφισμα, θα καταγραφεί στην ιστορία ως η πιο μαζική και εξοντωτική **PSYOPS** (ψυχολογική επιχείρηση) κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Μια απίστευτα κακόφωνη συμφωνία από πολιτικούς όλου του φάσματος, λογοτέχνες και αρτίστες και διασκεδαστές, όλος ο ακαδημαϊκός υπόκοσμος, ευρωπαίοι ηγέτες και κοινοτικοί γραφειοκράτες, ο Σάκης Ρουβάς, ο Μητσοτάκης και όλοι οι σκελετοί από το χρονοντούλαπο της Μεταπολίτευσης καταστροφολογούσαν από το πρωί ως το βράδυ εμπρός στο ενδεχόμενο επικράτησης του ΟΧΙ, ενώ τα κανάλια μετέδιδαν σκηνές «χάους» μπροστά στα ΑΤΜ και γύρω από το Πολυτεχνείο με αφορμή ...έναν αναμμένο κάδο σκουπιδιών. Οι (συριζαίοι κατά κανόνα) απολογητές του ΟΧΙ, είχαν αναλάβει να αυτο-εξευτελίζονται καθημερινά στα τηλεοπτικά πάνελ, ώστε να εξοργίζουν όσους ήθελαν να μαυρίσουν την «ευρώπη» ή έστω όπως το καταλάβαιναν. Ο βομβαρδισμός με τερατώδη ψέματα από «μυστικές» και φανερές δημοσκοπήσεις που παρουσίαζαν ότι άνω του 80% του πληθυσμού «θα σκότωνε και τη μάνα του» για να μείνει στο ευρώ, ήταν ανηλεής και αφόρητος. Οι δημοσκοπήσεις και τώρα ακόμη συνεχίζουν με αδιάντροπη

τουργίας σημαντικών θεσμών της παγκόσμιας κυριαρχίας, όπως το ΔΝΤ, η ΕΚΤ, η Κομισιόν, η Ευρωζώνη, αλλά και της αλληλεξάρτησής τους με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, μέσα από την εκδήλωση αντιθέσεων και συγκλίσεων με το ρωσικό κράτος, την Κίνα ή το Ιράν, το Ισραήλ και την Τουρκία κ.α.

Συνάμα, οι «εκλεκτοί» εκπρόσωποι των διαφόρων υπερδομών της κυριαρχίας, έρχονται και αυτοί στο «φως» της δημοσιότητας, εκτίθενται καθημερινά παρά τις εντοπισμένες «ανεπάρκειές» τους, που διακρίνουν και τονίζουν επανειλημμένα οι διάφοροι ειδικοί της εξουσίας. Παρ' όλα αυτά, το «πρόβλημα» μιας απρόσωπης κυριαρχίας, όχι μόνο αναγνωρίζεται αλλά φαίνεται να ετοιμάζεται μια πειστική αντιμετώπισή του μέσω της ανάδειξης μιας εμπνευσμένης ηγεσίας. Η κατασκευή στιβαρών ηγετών για την κυριαρχία δεν είναι διόλου εύκολη υπόθεση, όταν βέβαια η «απουσία» τους δεν είναι επιλογή. Τα «κατάλληλα» πρόσωπα οφείλουν να διαθέτουν τα διαπιστευτήρια του νέου και άφθαρτου, τολμηρού, καινοτόμου και αποφασισμένου ηγέτη, που θα ενώνει όχι το στενό ή ευρύτερο εθνικό ακροατήριο, αλλά τους συνειδητοποιημένους πολίτες ενός «παγκοσμιοποιημένου» κόσμου. Η προβολή ενός «κόσμου», που ενώνεται μέσα από μια αδυσώπητη διαπάλη, αλλά και σύγκλιση των «μεγάλων» κυριαρχικών συμφερόντων, έτσι όπως αυτά εκφράζονται στα σημεία «μηδέν» τύπου Συρίας, Ουκρανίας ή Ελλάδας είναι σίγουρο ότι θα διαρκέσει. Μπορεί ο παγκόσμιος πληθυσμός να παρακολουθεί τα πεπραγμένα με την άνεση που του δίνουν οι νέες τεχνολογίες. Μπορεί ο βομβαρδισμός πάσης φύσεως πληροφοριών να παραμένει καταιγιστικός. Το γεγονός αυτό, όμως, αποδεδειγμένα απομακρύνει τόσο από την γνώση όσο και από την σοφία, ενώ, δυστυχώς, εμπεδώνει την συνθήκη καταστροφής της μνήμης.

Θα το επαναλάβουμε. Δεν θεωρούμε ότι διανύουμε άλλη μια περίοδο κατά την οποία η κυριαρχία απλά επιβάλλεται ή προσπαθεί να διαιωνίσει τους όρους επιβολής της χρησιμοποιώντας το οπλοστάσιο των νέων τεχνολογιών που η «εξέλιξη» έχει θέσει στην διάθεσή της. Οι γκουρού της παγκοσμιοποίησης δεν μασούν τα λόγια τους περί τούτου. Ο θαυμαστός καινούργιος δικτυωμένος κόσμος ανθρώπων και πραγμάτων κάνει τα πρώτα του βήματα, αλλά γιγαντώνεται με ρυθμούς εφιαλτικούς, όπου η εικονική πραγματικότητα και η τεχνητή νόηση δεν κατασκευάζουν απλά την «νέα εποχή», αλλά ετοιμάζονται να «θάψουν» ότι προηγήθηκε στην περίοδο, που θα ονομάσουν σύντομα «νέα προϊστορία»...

Σεπτέμβριος 2015

Schulz, πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δημοσιοποίησαν την έκθεση για την **οικονομική**, **νομισματική**, **δημοσιονομική** και **πολιτική** ένωση το αργότερο ως το 2025. Με απλά λόγια, ως το 2025 σύμφωνα με τα σχέδια του της ευρωπαϊκής κυριαρχίας, η ΕΕ θα διοικείται από **μία κυβέρνηση**, θα έχει **ένα σύνταγμα** και **ένα ταμείο** για όλα τα (πρώην) κράτη μέλη.

«***Το ευρώ δεν είναι απλώς ένα νόμισμα. Είναι ένα πολιτικό και οικονομικό σχέδιο***», αναφέρουν στην εισαγωγή. «*Τα κράτη μέλη της EMU (economic and monetary union) εγκατέλειψαν για πάντα τα εθνικά τους νομίσματα.... Σε αντάλλαγμα απολαμβάνουν τα οφέλη ενός ισχυρού και αξιόπιστου νομίσματος μέσα σε μια ενιαία, μεγάλη και ανταγωνιστική αγορά*». Το βασικό εργαλείο για τις τέσσερις «ενώσεις» είναι βέβαια ο πολυσυζητημένος ESM, ο οποίος όλως τυχαίως έχει γατζώσει στα νύχια του πρώτη και καλύτερη την Ελλάδα με δούρειο ίππο την «αριστερή κυβερνητική παρένθεση» του Τσίπρα. Ασφαλώς δεν είναι η Ελλάδα ο τελικός στόχος, αλλά ο απαραίτητος προθάλαμος και το καλύτερο πειραματόζωο για την επέκταση του σχεδίου σε χώρες όπως η Γαλλία.

Πρώτη φορά (και τελευταία) αριστερά

Όταν ακούσαμε στο ραδιόφωνο το διάγγελμα του Τσίπρα περί εκλογών, αφού η «προηγούμενη λαϊκή εντολή εξαντλήθηκε»(sic) αναφωνήσαμε: «Μα καλά... μόνος του το σκέφτηκε;» Δεν πέρασαν ούτε δύο ώρες και το μυστήριο

---

1. http://ec.europa.eu/priorities/economic-monetary-union/docs/5-presidents-report_en.pdf

νώντας και θα καταψηφίζουν συμφωνώντας. Θα είναι, χωρίς αμφιβολία, οι πιο ανυπόφορες και αλλά και πιο βαρετές εκλογές όλης της λεγόμενης μεταπολίτευσης, αυτός είναι και ένας από τους λόγους που φρόντισαν από νωρίς να ανεβάσουν το «πολιτικό θερμόμετρο». Τι ενδιαφέρον μπορούν να έχουν οι εκλογές σε αυτό το ιδιότυπα **μονοκομματικό** καθεστώς;

Η πορεία που ακολουθήθηκε από τον Σύριζα ήταν προδιαγεγραμμένη. Η πραγματική «συμφωνία με τους εταίρους» ήταν αυτή της 20ης Φεβρουαρίου (το «αριστερό Μνημόνιο» είναι απλώς η νομοτεχνική εξειδίκευση). Ακολούθησε το γνωστό δικτατορικό διάταγμα της 20ης Απριλίου -που έχουμε σχολιάσει σε παλιότερο σημείωμα- το οποίο δήμευε όλα τα ρευστά διαθέσιμα των κρατικών ταμείων, ώστε η χρεωκοπία να είναι πλήρης και μόνιμη. Εν συνεχεία, στο κρεσέντο της θεατρικής παράστασης «ο καραγκιόζης διαπραγματεύεται», η συριζανελέικη κυβέρνηση ανακοινώνει το γνωστό δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου, καθ' υπόδειξη φυσικά των Δανειστών με στόχο να υφαρπαγεί το πολυπόθητο ΝΑΙ στο «πρόγραμμα διάσωσης» με ένα ακαταλαβίστικο ερώτημα. Η κυβέρνηση, και ο Τσίπρας προσωπικά, υπέδειξαν το ΟΧΙ, αλλά όπως θα δούμε παρακάτω, επεδίωκαν μυστικά και έκαναν τα πάντα για να πλειοψηφήσει το ΝΑΙ ούτως, ώστε να χρεώσουν το Μνημόνιο ΙΙΙ και την παράδοση της χώρας στον ESM στην «λαϊκή ετυμηγορία», να παραλύσει ασφαλώς κάθε δυνατότητα αντίδρασης για μια δεκαετία τουλάχιστον και οι αριστεροί τοποτηρητές της ευρωπαϊκής και υπερατλαντικής κυριαρχίας να συνεχίσουν να λεηλατούν τις ζωές των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου για πολλά ακόμη

Η μια και μόνη εβδομάδα που δόθηκε ως περιθώριο πριν από το δημοψήφισμα, θα καταγραφεί στην ιστορία ως η πιο μαζική και εξοντωτική **PSYOPS** (ψυχολογική επιχείρηση) κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Μια απίστευτα κακόφωνη συμφωνία από πολιτικούς όλου του φάσματος, λογοτέχνες και αρτίστες και διασκεδαστές, όλος ο ακαδημαϊκός υπόκοσμος, ευρωπαίοι ηγέτες και κοινοτικοί γραφειοκράτες, ο Σάκης Ρουβάς, ο Μητσοτάκης και όλοι οι σκελετοί από το χρονοντούλαπο της Μεταπολίτευσης καταστροφολογούσαν από το πρωί ως το βράδυ εμπρός στο ενδεχόμενο επικράτησης του ΟΧΙ, ενώ τα κανάλια μετέδιδαν σκηνές «χάους» μπροστά στα ΑΤΜ και γύρω από το Πολυτεχνείο με αφορμή ...έναν αναμμένο κάδο σκουπιδιών. Οι (συριζαίοι κατά κανόνα) απολογητές του ΟΧΙ, είχαν αναλάβει να αυτο-εξευτελίζονται καθημερινά στα τηλεοπτικά πάνελ, ώστε να εξοργίζουν όσους ήθελαν να μαυρίσουν την «ευρώπη» ή έστω όπως το καταλάβαιναν. Ο βομβαρδισμός με τερατώδη ψέματα από «μυστικές» και φανερές δημοσκοπήσεις που παρουσίαζαν ότι άνω του 80% του πληθυσμού «θα σκότωνε και τη μάνα του» για να μείνει στο ευρώ, ήταν ανηλεής και αφόρητος. Οι δημοσκοπήσεις και τώρα ακόμη, συνεχίζουν με αδιαντροπιά τον χαβά τους.

Σε αυτή την «ψυχολογική επιχείρηση» κηρύχτηκε γενική επιστράτευση, κυριολεκτικώς δεν υπήρξε εφεδρεία που να μην χρησιμοποιηθεί μέχρι τελικής πτώσεως. Ήρθε, λοιπόν, και η ώρα του «τιμημένου» ΚΚΕ, το οποίο ξεκίνησε τις δημόσιες μετάνοιες μπροστά στο ευρώ και την ΕΕ, επιστρατεύοντας όλη την αριστερίστικη αρλουμπολογία

Η «ΒΙΑΙΗ ΩΡΙΜΑΝΣΗ» ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ Η ΣΑΠΙΛΑ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

«Όταν χρησιμοποιώ μια λέξη, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, με τόνο μάλλον επιτιμητικό, αυτό σημαίνει αυτό ακριβώς που διάλεξα να σημαίνει. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Το ερώτημα είναι, είπε η Αλίκη, αν μπορείς να κάνεις τις λέξεις να σημαίνουν τόσα πολλά διαφορετικά πράγματα. Το ερώτημα είναι, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, ποιος θα είναι ο κυρίαρχος. Αυτό είναι όλο».

Λιουίς Κάρολ, *Μέσα από τον Καθρέπτη*

«Όποιος έχει έγκαιρα προειδοποιηθεί, έχει τον χρόνο και για να προετοιμαστεί».

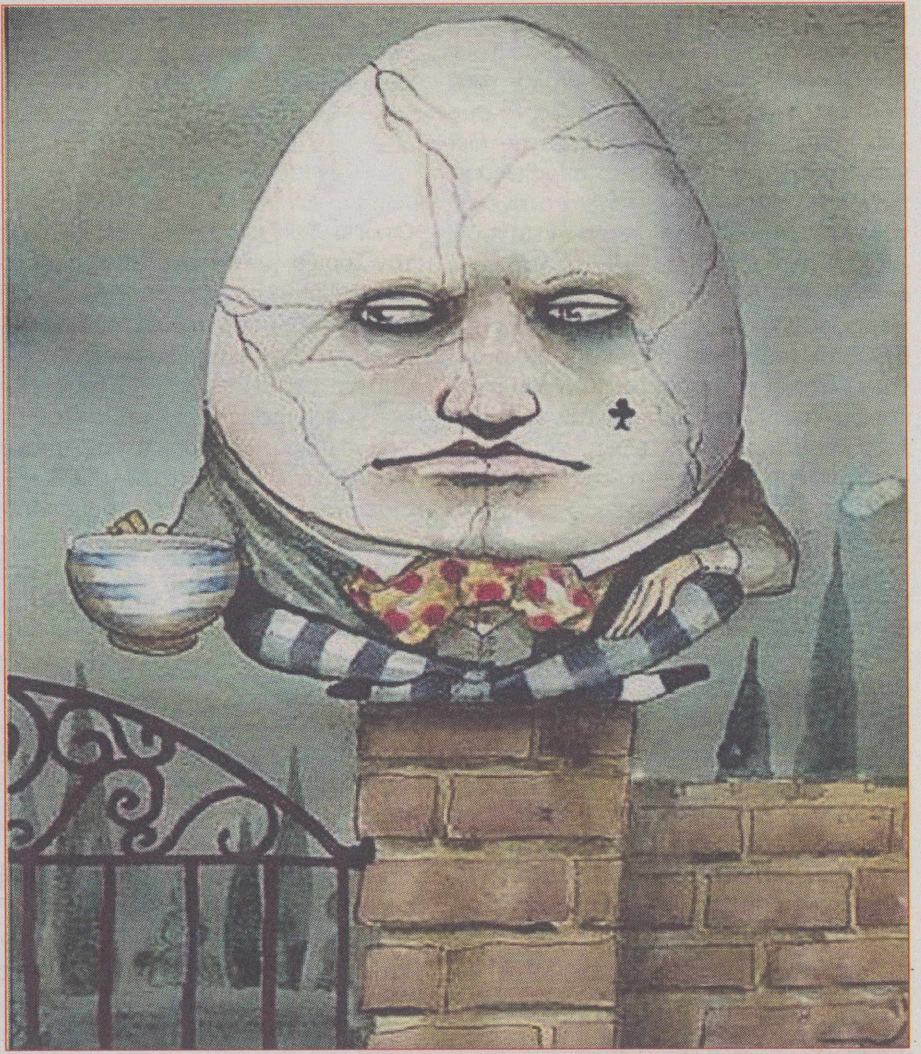
Ουίνστον Τσώρτσιλ

Τα μνημονιακά «σκιάχτρα» μεταμορφώθηκαν πια σε μνημονιακά είδωλα. Τα πέπλα έπεσαν. Η παράσταση ολοκληρώθηκε. Η αριστερή σκηνοθεσία εξασφάλισε ένα άφωνο «κοινό», που υποκλίθηκε και εν συνεχεία υποτάχθηκε στον (αριστερό) μεγάλο Αδελφό, παραζαλισμένο από ένα ανηλεή βομβαρδισμό απίστευτου ψεύδους και εξαπάτησης.

Όλα φαίνεται να δουλεύουν σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι. Το «κοινό» καλείται εκ νέου να δεχθεί το νέο σφράγισμα της υποταγής του, να ζητωκραυγάσει τις συνθήκες εθελοδουλείας. Τα σημάδια της κοινωνικής συντριβής αυτή την φορά μοιάζουν τόσο έντονα όσο και η ικανοποίηση των κυρίαρχων για την επιτυχία τους. Μια επιτυχία που μεγαλώνει και αυξάνεται όσο επιδεικνύεται από τους δεσμώτες μας το πραγματικό τρόπαιο: η καταστολή ενός ατίθασου κοινωνικού χώρου, ενός κοινωνικού χώρου μαθημένου να αντιστέκεται, να πολεμά, πολλές φορές για ίδιον όφελος, άλλες τόσες γιατί μια παράδοση ανυ-

απόψεις και πρακτικές τις τελευταίες δεκαετίες. Την εμπλούτισαν, της έδωσαν νέα πνοή και συνέχεια, αποσαφήνισαν τα αντιεξουσιαστικά της χαρακτηριστικά, ξεκαθάρισαν την απόλυτα ανταγωνιστική σχέση της ελευθερίας με τον κομμουνισμό, με τις «πλειοψηφικές και μειοψηφικές» λογικές, αλλά και με τις κάθε είδους εκλογικές διαδικασίες, κόμματα, πολιτική και πολιτικούς και κάθε είδους θεσμούς και μηχανισμούς.

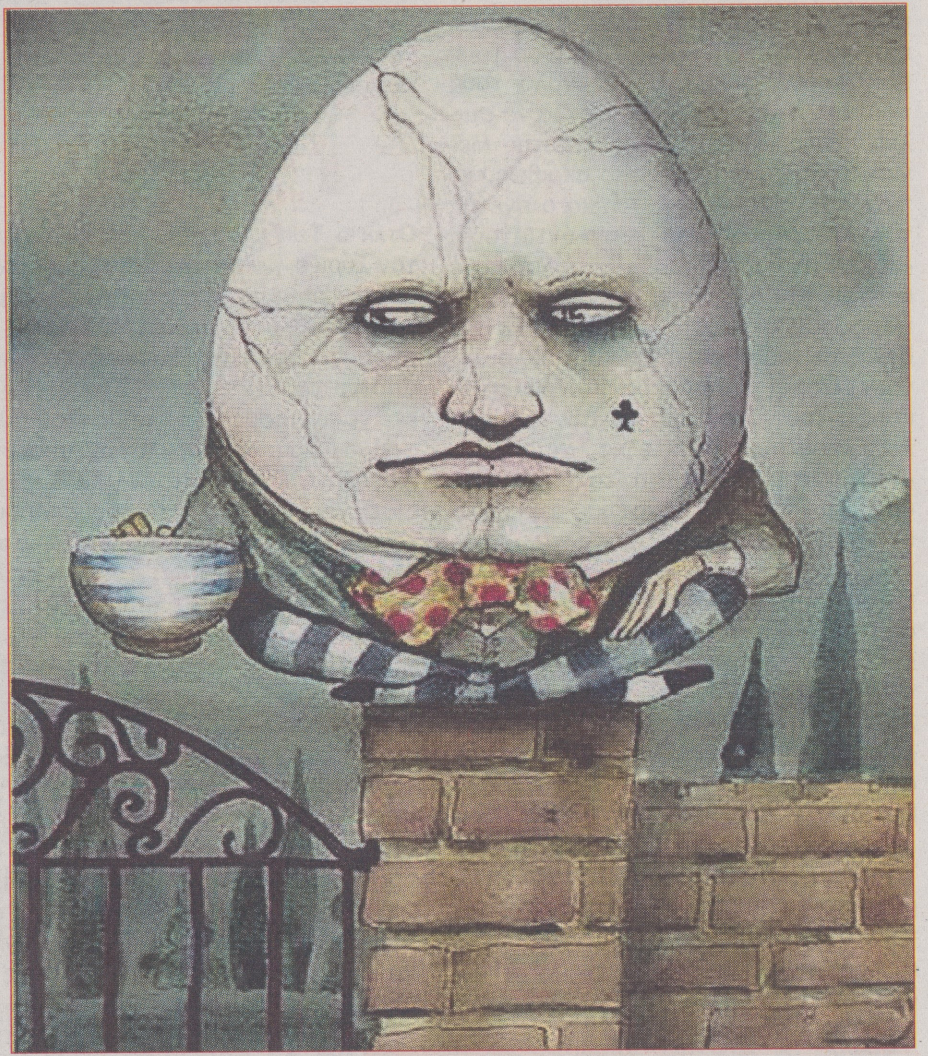
Όποιος ανατρέξει σ' αυτό το χρονικό διάστημα, θα διαπιστώσει με ευκολία ότι σε μεγάλο βαθμό οι αναρχικές ιδέες δεν προετοίμαζαν και κουβαλούσαν απλά τις «αφορμές» ή τις «εξηγήσεις» για την συχνή άμεση σύγκρουση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Δεν ήταν ο στόχος η στρατολόγηση ικανών και αποφασισμένων να «επιτεθούν», αφού μυηθούν και αποδείξουν το μίσος τους. Το δόγμα ο «σκοπός αγιάζει τα μέσα» δεν αποτελούσε το καύχημα των αναρχικών, ακόμα και εκείνων που το αποδέχονταν με την δικαιολογία ότι η πολιτική είναι αναγκαία.

Δεν είναι σκοπός μας να εξωραΐσουμε το παρελθόν. Τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τόσο οι αναρχικοί, όσο και ένας ευρύτερος κοινωνι-

πίσει ο χρόνος, που τις έχουν πάρει μαζί τους οι σύντροφοι που τραβήχτηκαν αηδιασμένοι, ή όσοι έχουν απομείνει ακόμη σταθεροί και συνεπείς στις ιδέες τους.

ΚΑΙ Η ΣΑΠΙΛΑ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

«Όταν χρησιμοποιώ μια λέξη, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, με τόνο μάλλον επιτιμητικό, αυτό σημαίνει αυτό ακριβώς που διάλεξα να σημαίνει. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Το ερώτημα είναι, είπε η Αλίκη, αν μπορείς να κάνεις τις λέξεις να σημαίνουν τόσα πολλά διαφορετικά πράγματα. Το ερώτημα είναι, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, ποιος θα είναι ο κυρίαρχος. Αυτό είναι όλο».

Λιουίς Κάρολ, *Μέσα από τον Καθρέπτη*

«Όποιος έχει έγκαιρα προειδοποιηθεί, έχει τον χρόνο και για να προετοιμαστεί».

Ουίνστον Τσώρτσιλ

Τα μνημονιακά «σκιάχτρα» μεταμορφώθηκαν πια σε μνημονιακά είδωλα. Τα πέπλα έπεσαν. Η παράσταση ολοκληρώθηκε. Η αριστερή σκηνοθεσία εξασφάλισε ένα άφωνο «κοινό», που υποκλίθηκε και εν συνεχεία υποτάχθηκε στον (αριστερό) μεγάλο Αδελφό, παραζαλισμένο από ένα ανηλεή βομβαρδισμό απίστευτου ψεύδους και εξαπάτησης.

Όλα φαίνεται να δουλεύουν σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι. Το «κοινό» καλείται εκ νέου να δεχθεί το νέο σφράγισμα της υποταγής του, να ζητωκραυγάσει τις συνθήκες εθελοδουλείας. Τα σημάδια της κοινωνικής συντριβής αυτή την φορά μοιάζουν τόσο έντονα όσο και η ικανοποίηση των κυρίαρχων για την επιτυχία τους. Μια επιτυχία που μεγαλώνει και αυξάνεται όσο επιδεικνύεται από τους δεσμώτες μας το πραγματικό τρόπαιο: η καταστολή ενός ατίθασου κοινωνικού χώρου, ενός κοινωνικού χώρου μαθημένου να αντιστέκεται, να πολεμά, πολλές φορές για ίδιον όφελος, άλλες τόσες γιατί μια παράδοση ανυποταξίας, έστω και μέσα από σοβαρές στρεβλώσεις, οδηγούσε ξανά και ξανά στον ίδιο δρόμο: **να μην σκύβουμε το κεφάλι**.

Αυτήν ακριβώς την κοινωνική παράδοση ενός ανυπότακτου κοινωνικού χώρου τόνωσαν οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές τις τελευταίες δεκαετίες. Την εμπλούτισαν, της έδωσαν νέα πνοή και συνέχεια, αποσαφήνισαν τα αντιεξουσιαστικά της χαρακτηριστικά, ξεκαθάρισαν την απόλυτα ανταγωνιστική σχέση της ελευθερίας με τον κομμουνισμό, με τις «πλειοψηφικές και μειοψηφικές» λογικές, αλλά και με τις κάθε είδους εκλογικές διαδικασίες, κόμματα, πολιτική και πολιτικούς και κάθε είδους θεσμούς και μηχανισμούς.

Όποιος ανατρέξει σ' αυτό το χρονικό διάστημα, θα διαπιστώσει με ευκολία ότι σε μεγάλο βαθμό οι αναρχικές ιδέες δεν προετοίμαζαν και κουβαλούσαν απλά τις «αφορμές» ή τις «εξηγήσεις» για την συχνή άμεση σύγκρουση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Δεν ήταν ο στόχος η στρατολόγηση ικανών και αποφασισμένων να «επιτεθούν», αφού μυηθούν και αποδείξουν το μίσος τους. Το δόγμα ο «σκοπός αγιάζει τα μέσα» δεν αποτελούσε το καύχημα των αναρχικών, ακόμα και εκείνων που το αποδέχονταν με την δικαιολογία ότι η πολιτική είναι αναγκαία.

Δεν είναι σκοπός μας να εξωραΐσουμε το παρελθόν. Τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τόσο οι αναρχικοί, όσο και ένας ευρύτερος κοινωνικός χώρος σίγουρα δεν αποτελούν προϊόν παρθενογένεσης. Ίσα ίσα. Προτρέπουμε πρώτα απ' όλα τους εαυτούς μας να τονώσουμε την συλλογική μνήμη. Δεν θεωρούμε όσα έχουν προηγηθεί νεκρό γράμμα, ιστορίες παλιές και ξεχασμένες, που τις έχει σκορπίσει ο χρόνος, που τις έχουν πάρει μαζί τους οι σύντροφοι που τραβήχτηκαν αηδιασμένοι, ή όσοι έχουν απομείνει ακόμη σταθεροί και συνεπείς στις ιδέες τους.

Αντίθετα, θεωρούμε κομβικής σημασίας να αναδειχθούν στην πραγματική τους διάσταση εκείνες οι επαναστατικές ή «επαναστατικές» λογικές και μεθο-

συνέχεια στη σελ. 5

που συναντούμε συνεχώς σε διάφορα αντιεξουσιαστικά και άλλα έντυπα. «Τί

σπαθεί να πείσει το μικρό κοπάδι του ότι η «αστική τάξη» θέλει μυστικά τη

της «συμφωνίας με τους εταίρους». Οι μάσκες έπεσαν μονομιάς. Μέσα σε μία

μάλιστα και ψηλά το κεφάλι, δεν το κατέβασε καθόλου, το είπε σχεδόν με

Η παράσταση ολοκληρώθηκε. Η αριστερή σκηνοθεσία εξασφάλισε ένα άφωνο «κοινό», που υποκλίθηκε και εν συνεχεία υποτάχθηκε στον (αριστερό) μεγάλο Αδελφό, παραζαλισμένο από ένα ανηλεή βομβαρδισμό απίστευτου ψεύδους και εξαπάτησης.

Όλα φαίνεται να δουλεύουν σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι. Το «κοινό» καλείται εκ νέου να δεχθεί το νέο σφράγισμα της υποταγής του, να ζητωκραυγάσει τις συνθήκες εθελοδουλείας. Τα σημάδια της κοινωνικής συντριβής αυτή την φορά μοιάζουν τόσο έντονα όσο και η ικανοποίηση των κυρίαρχων για την επιτυχία τους. Μια επιτυχία που μεγαλώνει και αυξάνεται όσο επιδεικνύεται από τους δεσμώτες μας το πραγματικό τρόπαιο: η καταστολή ενός ατίθασου κοινωνικού χώρου, ενός κοινωνικού χώρου μαθημένου να αντιστέκεται, να πολεμά, πολλές φορές για ίδιον όφελος, άλλες τόσες γιατί μια παράδοση ανυποταξίας, έστω και μέσα από σοβαρές στρεβλώσεις, οδηγούσε ξανά και ξανά στον ίδιο δρόμο: **να μην σκύβουμε το κεφάλι**.

Αυτήν ακριβώς την κοινωνική παράδοση ενός ανυπότακτου κοινωνικού χώρου τόνωσαν οι αναρχικές κουβαλούσαν απλά τις «αφορμές» ή τις «εξηγήσεις» για την συχνή άμεση σύγκρουση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Δεν ήταν ο στόχος η στρατολόγηση ικανών και αποφασισμένων να «επιτεθούν», αφού μυηθούν και αποδείξουν το μίσος τους. Το δόγμα ο «σκοπός αγιάζει τα μέσα» δεν αποτελούσε το καύχημα των αναρχικών, ακόμα και εκείνων που το αποδέχονταν με την δικαιολογία ότι η πολιτική είναι αναγκαία.

Δεν είναι σκοπός μας να εξωραΐσουμε το παρελθόν. Τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τόσο οι αναρχικοί, όσο και ένας ευρύτερος κοινωνικός χώρος σίγουρα δεν αποτελούν προϊόν παρθενογένεσης. Ίσα ίσα. Προτρέπουμε πρώτα απ' όλα τους εαυτούς μας να τονώσουμε την συλλογική μνήμη. Δεν θεωρούμε όσα έχουν προηγηθεί νεκρό γράμμα, ιστορίες παλιές και ξεχασμένες, που τις έχει σκορπίσει ο χρόνος, που τις έχουν πάρει μαζί τους οι σύντροφοι που τραβήχτηκαν αηδιασμένοι, ή όσοι έχουν απομείνει ακόμη σταθεροί και συνεπείς στις ιδέες τους.

Αντίθετα, θεωρούμε κομβικής σημασίας να αναδειχθούν στην πραγματική τους διάσταση εκείνες οι επαναστατικές ή «επαναστατικές» λογικές και μεθο-

συνέχεια στη σελ. 5

που συναντούμε συνεχώς σε διάφορα αντιεξουσιαστικά και άλλα έντυπα. «*Τί μας νοιάζει αν έχουμε ευρώ, ένα σκέτο νόμισμα είναι. Το θέμα είναι να πέσει ο καπιταλισμός και να έρθει ο σοσιαλισμός*», έλεγαν και ξανάλεγαν καθημερινά με αγωνία οι κομματικοί εκπρόσωποι στα κεντρικά κανάλια. Η παράταξη του Κουτσούμπα, ήθελε πολύ να υποστηρίξει ανοιχτά το ΝΑΙ στο «πρόγραμμα διάσωσης» (αφού έτσι θα διασωθεί και το κόμμα), δεν μπορούσε όμως (για ευνόητους λόγους) και γι' αυτό σκάρωσε ένα κόλπο για να μπουρδουκλώσει τους πιστούς. Τύπωσε ένα ασυνάρτητο «ψηφοδέλτιο» που το βάφτισε «όχι» (στην πραγματικότητα ήταν άκυρο) ενώ παράλληλα προπαγάνδιζε ανοιχτά το ...άκυρο και την ...αποχή! Ο Περισσός από χρόνια έχει κηρύξει τον πόλεμο στους «δραχμοκαπιταλιστές» και προσπαθεί να πείσει το μικρό κοπάδι του ότι η «αστική τάξη» θέλει μυστικά τη «δραχμή.»

Η επίσης «τιμημένη» Χρυσή Αυγή δια του φύρερ Μιχαλολιάκου προσκύνησε, τη στιγμή που έπρεπε, το ευρώ και την ΕΕ, με μια αντίστοιχη, του ΚΚΕ, δικαιολογία: «*Αφού δεν έχουμε εθνική παραγωγή (σ.σ ευφημισμός για το φασιστικό κορπορατίστικο κράτος), δεν μπορούμε να ζήσουμε έξω από το ευρώ.*»

***

Τσίπρας χωρίς ίχνος τσίπα

Πολυ αργα το βράδυ του δημοψηφίσματος ένας Τσίπρας κατακίτρινος και με φόντο το ψεύτικο τζάκι στο πρωθυπουργικό γραφείο ανακοίνωνε την σύγκλιση του συμβουλίου πολιτικών αρχηγών και την άνευ όρων αποδοχή της «συμφωνίας με τους εταίρους». Οι μάσκες έπεσαν μονομιάς. Μέσα σε μία εβδομάδα ψηφίζεται άρον-άρον η συμφωνία-γέφυρα με τη διαδικασία του κατεπείγοντος και σε ένα μόνο άρθρο (!) ενώ η τριακονταετής, επαναλαμβάνουμε, η 30ετής συμφωνία με τον ESM ψηφίστηκε με την ίδια διαδικασία ξημερώματα παραμονές 15αύγουστου με τους περισσότερους βουλευτές να ροχαλίζουν στα έδρανα τους. Και μια υποσημείωση: η κυβέρνηση είχε χάσει ήδη την γνωστή ως δεδηλωμένη από τα μέσα Ιουλίου, αλλά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για τέτοιες λεπτομέρειες.

Ούτε ο Σαμαράς δεν είχε διανοηθεί να κάνει τέτοια πράγματα. Ο Τζίφρας δήλωσε στο βήμα του κοινοβουλίου ότι «εκβιάστηκε» και ...υποχώρησε άτακτα. Το έπαιξε ο αδικημένος μικρούλης που τον κορόϊδεψαν οι μεγάλοι. Είχε μάλιστα και ψηλά το κεφάλι, δεν το κατέβασε καθόλου, το είπε σχεδόν με καμάρι: Κοιτάξτε πόσο γελοίος είμαι. Δεν πιστεύω στο Μνημόνιο αλλά θα το εφαρμόσω.

Ο Αλέξανδρος Κορυζής, τραπεζίτης και συνεργάτης όλων των κυβερνήσεων και έμπιστος του Μεταξά αυτοκτόνησε στο γραφείο του όταν μπήκαν οι Γερμανοί στην Αθήνα. Ο Τσίπρας, όμως, είναι Αριστερός πολιτικός και οι αριστεροί πολιτικοί δεν το σκάνε μπροστά στις ...δυσκολίες. Βουτάνε με τα μούτρα στα σκατά, στον φυσικό τους χώρο.

Το συμβόλαιο με τους εξουσιαστές τους εξωτερικού επικυρώθηκε με την ψήφιση του Μνημονίου ΙΙΙ, του χειρότερου και από το άθροισμα των δύο προηγούμενων.

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 3 - (ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ)

Το οριστικό τέλος του μύθου της αριστεράς που λυτρώνει...

Ισω τελικα μέσα στην συνολική καταστροφή όπου προστίθεται και από πάνω το μεταναστευτικό, να υπάρχει και ένα καλό. Ο Τσίπρας, διέλυσε τους αριστερούς μύθους στο σύνολό τους που «δεν δικαιούται πια ούτε δια να ομιλεί», όπως έλεγε και ο μακαρίτης Μένιος Κουτσόγιωργας. Αυτό ακριβώς πέτυχε και ο Μάσιμο Ντ' Αλέμα ο ηγέτης του ΚΚΙ στην Ιταλία στην αντίστοιχη «αριστερή παρένθεση». Το πάλαι ποτέ κραταιό ΚΚΙ διαλύθηκε μαζί με όλες τις παραφυάδες του, ο Ντ'Αλέμα κανείς δεν ξέρει που βρίσκεται και πολλοί είναι οι Ιταλοί που σήμερα φτύνουν στον κόρφο τους όταν ακούνε την τρομερή λέξη «αριστερά». Ο Αλέξης Τσίπρας ως ετερόφωτος καταστροφέας των ανθρώπινων ελπίδων ξεσήκωσε ως και το κεντρικό σύνθημα του Ντ' Αλέμα «πρώτη φορά αριστερά», la prima volta della sinistra al governo. Αυτό το άθλιο, ξενόφερτο, εμφυλιακό κατάλοιπο που αποκαλείται «ελληνική αριστερά» και ταλαιπώρησε τα μυαλά των ανθρώπων όσο λίγες θρησκευτικές δοξασίες, βρήκε επιτέλους το μάστορη του, σ' αυτόν τον αδίστακτο τύπο, σ' αυτόν τον σύγχρονο Νετσάγιεφ, που οδηγεί στην εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Τα θραύσματα αυτού του διαλυμένου μύθου εκτοξεύονται προς όλες τις κατευθύνσεις τραυματίζοντας τους περαστικούς και οι καθημερινές ξιφασκίες ανάμεσα στα «στελέχη», νυν και πρώην, είναι το πιο αστείο θέαμα εδώ και χρόνια. Ακόμα καλύτερα, ο Τσίπρας διέλυσε και τον κοινοβουλευτισμό, το τελευταίο οχυρό νομιμοποίησης αυτού του άθλιου εξουσιαστικού συστήματος, τον εξευτέλισε εντελώς. Με συνεργό τον ανεκδιήγητο Παυλόπουλο και συμμάχους όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, μηδενός εξαιρουμένου...

Αυτό το Μνημόνιο ποιός θα το σκίσει;

Οταν ο Τσιπρα αποφάσισε να διαλύσει τον Σύριζα, πετάχτηκαν έντρομα όλα τα ζωύφια όπου κρύβονται κάτω από τους καναπέδες, στο κρεβάτι, στον κάδο των απορριμάτων, στα ντουλάπια και κάτω από το νεροχύτη και τρέχουν εδώ και εκεί αλαφιασμένα. Η «αριστερή πλατφόρμα» του λαοπρόβλητων υπουργών Λαφαζάνη και Στρατούλη είχε αποφασίσει να γίνουν οι Παναγιωτακόπουλοι του Συριζα ή αν προτιμάτε οι Κοσσούτα στην κυβέρνηση Ντ' Αλέμα: να διαφωνούν με ευπρέπεια στα κομματικά όργανα και να απολαμβάνουν τα οφέλη του κυβερνητικού στελέχους. Συμφώνησαν στις 20 Φλεβάρη, συναίνεσαν στις 20 Απρίλη, ενέκριναν το κλείσιμο των τραπεζών, και από πάνω κατέβαζαν κόσμο στα φιλοκυβερνητικά συλλαλητήρια. Ήταν αποφασισμένοι να μείνουν μέχρι τελικής πτώσεως στο Σύριζα και στα ωραία υπουργεία τους, αλλά ο Τσίπρας πήρε τη σκούπα: Τους απέλυσε από υπουργούς, και αντί να ζητήσει «ψήφο εμπιστοσύνης», αποφάσισε εκλογές και επίσης να κάνει κάτι το «αδιανόητο»: Να τους θέσει εκτός ψηφοδελτίων. Τί είναι ο Λαφαζάνης δίχως κοινοβουλευτική έδρα; Ένα τίποτα! Κάπως έτσι σχηματίστηκε η πολύ αστεία «Λαϊκή Ενότητα» αντιγράφοντας βέβαια το ομώνυμο

λον της ΛΑ.Ε. προδιαγράφεται λαμπρό γιατί, εκτός των άλλων, στους κόλπους της έσπευσε να ενταχθεί με επιστολή του ο γνωστός συνδικαλιστής της ΔΕΗ, ο Φωτόπουλος...

Αριστεροί, όχι κορόιδα!

Η μονομελη κριτική επιτροπή βαθμολόγησης της μεγαλύτερης συριζαίκης γελοιότητας, που ακούγεται από την επομένη της ψήφισης του αριστερού Μνημονίου, αποτελούμενη από εμένα (πρόεδρος και μέλος) ανακοινώνει την απόφαση της να δώσει το θερινό βραβείο των Επιδρομών στον πεντανόστιμο κεφτεδάκο του Σύριζα, τον Βούτση για την καταπληκτική του δήλωση: «*Αν δεν τύχουμε μίας νέας έγκρισης (σ.σ. από το λαό) δεν είναι απαραίτητο να μετέχουμε στην υλοποίηση του προγράμματος που ψηφίσαμε*». Το κριτήριο της κριτικής επιτροπής είναι ότι ο υποψήφιος Βούτσης ενσαρκώνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο την λογική του Κα-

«Ανθρωπιστική κρίση στο Αιγαίο»

Ο ορο «ανθρωπιστική κρίση» μεταφράζεται σύμφωνα με τους κανόνες των «διεθνών σχέσεων» σε τρία, μάλλον δυσάρεστα πράγματα. Διεθνής διπλωματική και στρατιωτική αποστολή που αναλαμβάνει να συνεργαστεί με τις ντόπιες αρχές (αν υπάρχουν), ρίψη τροφίμων από αέρος σε καθορισμένες ζώνες και μια διεθνής «ειρηνευτική δύναμη» που τις περιφρουρεί. Το λέμε αυτό επειδή πρώτον η συριζαίικη κυβέρνηση μεταχειρίζεται με περίεργη επιμονή τον όρο, και δεύτερον επειδή οι τρομακτικές μετακινήσεις πληθυσμών από την Μ. Ανατολή, με την πλήρη συνέργεια της αριστεροδεξιάς διακυβέρνησης, έχουν δημιουργήσει ένα περίεργο τέτοιο καθεστώς στο ανατολικό Αιγαίο και τα βόρεια σύνορα του

Το οριστικό τέλος του μύθου της αριστεράς που λυτρώνει...

Ισω τελικα μέσα στην συνολική καταστροφή όπου προστίθεται και από πάνω το μεταναστευτικό, να υπάρχει και ένα καλό. Ο Τσίπρας, διέλυσε τους αριστερούς μύθους στο σύνολό τους που «δεν δικαιούται πια ούτε δια να ομιλεί», όπως έλεγε και ο μακαρίτης Μένιος Κουτσόγιωργας. Αυτό ακριβώς πέτυχε και ο Μάσιμο Ντ' Αλέμα ο ηγέτης του ΚΚΙ στην Ιταλία στην αντίστοιχη «αριστερή παρένθεση». Το πάλαι ποτέ κραταιό ΚΚΙ διαλύθηκε μαζί με όλες τις παραφυάδες του, ο Ντ'Αλέμα κανείς δεν ξέρει που βρίσκεται και πολλοί είναι οι Ιταλοί που σήμερα φτύνουν στον κόρφο τους όταν ακούνε την τρομερή λέξη «αριστερά». Ο Αλέξης Τσίπρας ως ετερόφωτος καταστροφέας των ανθρώπινων ελπίδων ξεσήκωσε ως και το κεντρικό σύνθημα του Ντ' Αλέμα «πρώτη φορά αριστερά», la prima volta della sinistra al governo. Αυτό το άθλιο, ξενόφερτο, εμφυλιακό κατάλοιπο που αποκαλείται «ελληνική αριστερά» και ταλαιπώρησε τα μυαλά των ανθρώπων όσο λίγες θρησκευτικές δοξασίες, βρήκε επιτέλους το μάστορη του, σ' αυτόν τον αδίστακτο τύπο, σ' αυτόν τον σύγχρονο Νετσάγιεφ, που οδηγεί στην εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Τα θραύσματα αυτού του διαλυμένου μύθου εκτοξεύονται προς όλες τις κατευθύνσεις τραυματίζοντας τους περαστικούς και οι καθημερινές ξιφασκίες ανάμεσα στα «στελέχη», νυν και πρώην, είναι το πιο αστείο θέαμα εδώ και χρόνια. Ακόμα καλύτερα, ο Τσίπρας διέλυσε και τον κοινοβουλευτισμό, το τελευταίο οχυρό νομιμοποίησης αυτού του άθλιου εξουσιαστικού συστήματος, τον εξευτέλισε εντελώς. Με συνεργό τον ανεκδιήγητο Παυλόπουλο και συμμάχους όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, μηδενός εξαιρουμένου...

Αυτό το Μνημόνιο ποιός θα το σκίσει;

Οταν ο Τσιπρα αποφάσισε να διαλύσει τον Σύριζα, πετάχτηκαν έντρομα όλα τα ζωύφια όπου κρύβονται κάτω από τους καναπέδες, στο κρεβάτι, στον κάδο των απορριμάτων, στα ντουλάπια και κάτω από το νεροχύτη και τρέχουν εδώ και εκεί αλαφιασμένα. Η «αριστερή πλατφόρμα» του λαοπρόβλητων υπουργών Λαφαζάνη και Στρατούλη είχε αποφασίσει να γίνουν οι Παναγιωτακόπουλοι του Συριζα ή αν προτιμάτε οι Κοσούτα στην κυβέρνηση Ντ' Αλέμα: να διαφωνούν με ευπρέπεια στα κομματικά όργανα και να απολαμβάνουν τα οφέλη του κυβερνητικού στελέχους. Συμφώνησαν στις 20 Φλεβάρη, συναίνεσαν στις 20 Απρίλη, ενέκριναν το κλείσιμο των τραπεζών, και από πάνω κατέβαζαν κόσμο στα φιλοκυβερνητικά συλλαλητήρια. Ήταν αποφασισμένοι να μείνουν μέχρι τελικής πτώσεως στο Σύριζα και στα ωραία υπουργεία τους, αλλά ο Τσίπρας πήρε τη σκούπα: Τους απέλυσε από υπουργούς, και αντί να ζητήσει «ψήφο εμπιστοσύνης», αποφάσισε εκλογές και επίσης να κάνει κάτι το «αδιανόητο»: Να τους θέσει εκτός ψηφοδελτίων. Τί είναι ο Λαφαζάνης δίχως κοινοβουλευτική έδρα; Ένα τίποτα! Κάπως έτσι σχηματίστηκε η πολύ αστεία «Λαϊκή Ενότητα» αντιγράφοντας βέβαια το ομώνυμο κόμμα του Σαλβατόρ Αλλιέντε. Η ΛΑ.Ε θα τηρήσει το προεκλογικό πρόγραμμα του Σύριζα, θα σκίσει τα μνημόνια κ.τ.λ., κ.τ.λ.. Το μέλλον της ΛΑ.Ε. προδιαγράφεται λαμπρό γιατί, εκτός των άλλων, στους κόλπους της έσπευσε να ενταχθεί με επιστολή του ο γνωστός συνδικαλιστής της ΔΕΗ, ο Φωτόπουλος...

Αριστεροί, όχι κορόιδα!

Η μονομελη κριτική επιτροπή βαθμολόγησης της μεγαλύτερης συριζαίικης γελοιότητας, που ακούγεται από την επομένη της ψήφισης του αριστερού Μνημονίου, αποτελούμενη από εμένα (πρόεδρος και μέλος) ανακοινώνει την απόφαση της να δώσει το θερινό βραβείο των Επιδρομών στον πεντανόστιμο κεφτεδάκο του Σύριζα, τον Βούτση για την καταπληκτική του δήλωση: «*Αν δεν τύχουμε μίας νέας έγκρισης (σ.σ. από το λαό) δεν είναι απαραίτητο να μετέχουμε στην υλοποίηση του προγράμματος που ψηφίσαμε*». Το κριτήριο της κριτικής επιτροπής είναι ότι ο υποψήφιος Βούτσης ενσαρκώνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο την λογική του Καραγκιόζη: τα δικά μου δικά μου και τα δικά σου δικά μου. Ε, όχι να χάσουν τα υπουργεία οι Συριζαίοι και να στηρίζουν και τα μνημόνια που ψήφισαν!

«Ανθρωπιστική κρίση στο Αιγαίο»

Ο ορο «ανθρωπιστική κρίση» μεταφράζεται σύμφωνα με τους κανόνες των «διεθνών σχέσεων» σε τρία, μάλλον δυσάρεστα πράγματα. Διεθνής διπλωματική και στρατιωτική αποστολή που αναλαμβάνει να συνεργαστεί με τις ντόπιες αρχές (αν υπάρχουν), ρίψη τροφίμων από αέρος σε καθορισμένες ζώνες και μια διεθνής «ειρηνευτική δύναμη» που τις περιφρουρεί. Το λέμε αυτό επειδή πρώτον η συριζαίικη κυβέρνηση μεταχειρίζεται με περίεργη επιμονή τον όρο, και δεύτερον επειδή οι τρομακτικές μετακινήσεις πληθυσμών από την Μ. Ανατολή, με την πλήρη συνέργεια της αριστεροδεξιάς διακυβέρνησης, έχουν δημιουργήσει ένα περίεργο τέτοιο καθεστώς στο ανατολικό Αιγαίο και τα βόρεια σύνορα του ελλαδιστάν. Ο νοών νοείτω...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 152
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

καλείται «ελληνική αριστερά» και ταλαιπώρησε τα μυαλά των ανθρώπων όσο λίγες θρησκευτικές δοξασίες, βρήκε επιτέλους το μάστορη του, σ' αυτόν τον αδίστακτο τύπο, σ' αυτόν τον σύγχρονο Νετσάγιεφ, που οδηγεί στην εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Τα θραύσματα αυτού του διαλυμένου μύθου εκτοξεύονται προς όλες τις κατευθύνσεις τραυματίζοντας τους περαστικούς και οι καθημερινές ξιφασκίες ανάμεσα στα «στελέχη», νυν και πρώην,

κυβερνητικού στελέχους. Συμφώνησαν στις 20 Φλεβάρη, συναίνεσαν στις 20 Απρίλη, ενέκριναν το κλείσιμο των τραπεζών, και από πάνω κατέβαζαν κόσμο στα φιλοκυβερνητικά συλλαλητήρια. Ήταν αποφασισμένοι να μείνουν μέχρι τελικής πτώσεως στο Σύριζα και στα ωραία υπουργεία τους, αλλά ο Τσίπρας πήρε τη σκούπα: Τους απέλυσε από υπουργούς, και αντί να ζητήσει «ψήφο εμπιστοσύνης», αποφάσισε εκλογές και επίσης να κάνει κάτι το «αδιανόητο»: Να τους θέσει εκτός ψηφοδελτίων. Τί είναι ο Λαφαζάνης δίχως κοινοβουλευτική έδρα; Ένα τίποτα! Κάπως έτσι σχηματίστηκε η πολύ αστεία «Λαϊκή Ενότητα» αντιγράφοντας βέβαια το ομώνυμο κόμμα του Σαλβατόρ Αλλιέντε. Η ΛΑ.Ε θα τηρήσει το προεκλογικό πρόγραμμα του Σύριζα, θα σκίσει τα μνημόνια κ.τ.λ., κ.τ.λ.. Το μέλ-

Αριστεροί, όχι κορόιδα!

Η μονομελη κριτική επιτροπή βαθμολόγησης της μεγαλύτερης συριζαίκης γελοιότητας, που ακούγεται από την επομένη της ψήφισης του αριστερού Μνημονίου, αποτελούμενη από εμένα (πρόεδρος και μέλος) ανακοινώνει την απόφαση της να δώσει το θερινό βραβείο των Επιδρομών στον πεντανόστιμο κεφτεδάκο του Σύριζα, τον Βούτση για την καταπληκτική του δήλωση: *«Αν δεν τύχουμε μίας νέας έγκρισης (σ.σ. από το λαό) δεν είναι απαραίτητο να μετέχουμε στην υλοποίηση του προγράμματος που ψηφίσαμε».* Το κριτήριο της κριτικής επιτροπής είναι ότι ο υποψήφιος Βούτσης ενσαρκώνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο την λογική του Καραγκιόζη: τα δικά μου δικά μου και τα δικά σου δικά μου. Ε, όχι να χάσουν τα υπουργεία οι Συριζαίοι και να στηρίζουν και τα μνημόνια που ψήφισαν!

βάνει να συνεργαστεί με τις ντόπιες αρχές (αν υπάρχουν), ρίψη τροφίμων από αέρος σε καθορισμένες ζώνες και μια διεθνής «ειρηνευτική δύναμη» που τις περιφρουρεί. Το λέμε αυτό επειδή πρώτον η συριζαίικη κυβέρνηση μεταχειρίζεται με περίεργη επιμονή τον όρο, και δεύτερον επειδή οι τρομακτικές μετακινήσεις πληθυσμών από την Μ. Ανατολή, με την πλήρη συνέργεια της αριστεροδεξιάς διακυβέρνησης, έχουν δημιουργήσει ένα περίεργο τέτοιο καθεστώς στο ανατολικό Αιγαίο και τα βόρεια σύνορα του ελλαδιστάν. Ο νοών νοείτω...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 152
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803 bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

συνέχεια από τη σελ. 3 - (Η «ΒΙΑΙΗ ΩΡΙΜΑΝΣΗ» ...)

δεύσεις, που αποσκοπούν στο να ξεχαστεί ό,τι προηγήθηκε, ώστε να ενταχθεί το «νέο» επαναστατικό «δυναμικό» λοβοτομημένο στην διαδικασία είτε της «πράξης» και της «επίθεσης», είτε στον «κοινωνικό αναρχισμό».

Και στις δύο περιπτώσεις, το κίνημα και τα πάσης φύσεως «όργανα» του σαν ομπρέλα έρχεται να γεφυρώσει τις αντιθέσεις δίνοντας σάρκα και οστά στο επαναστατικό κόμμα. Φυσικά επαναστατικό κόμμα δίχως φωτισμένη καθοδήγηση και καθοδηγητικά όργανα δεν υφίσταται. Αυτή ακριβώς η διαδικασία κάλυψε πολιτικά την κοινοβουλευτική στήριξη των κομμουνιστικών ή ευρύτερα των αριστερών κομματικών σχηματισμών μικρών ή μεγαλύτερων, όχι μόνο στο όνομα της αντιεξουσίας, αλλά και της αναρχίας.

Ορισμένοι πονηροί, αμφισβητώντας, όχι τόσο το γεγονός αυτό, αλλά την κοινωνική του εμβέλεια, παρατηρούν, δήθεν, ότι η επιρροή των αναρχικών ή των αντιεξουσιαστών είναι μικρή, ότι δηλαδή δεν μπορούν να συμπαρασύρουν με τις θέσεις τους πολλούς ανθρώπους, άρα είναι και ανάξιο λόγου ή χάσιμο χρόνου να ασχολείται κάποιος με ορισμένες τακτικού τύπου παρεκκλίσεις από μια διαχρονική «καθαρή» αναρχική αντιεκλογική στάση.

Η επιχειρηματολογία αυτή, αν και συνηθισμένη, φαίνεται να πιάνει ακόμη στα δίχτυα της κυρίως αφελείς ή άπειρους ανθρώπους. Η αφετηρία της βέβαια είναι βαθιά εξουσιαστική και μάλιστα με την πρώτη ματιά, αφού -τσαλαβουτώντας στα γνωστά δύσοσμα νερά της πολιτικής- στοχεύει αρχικά να παρακάμψει την ουσία του ζητήματος, και στην συνέχεια να την μεταθέσει στο πεδίο του συμφέροντος. Δηλαδή, αντί να απαντήσει ευθέως στο ζήτημα που τίθεται, θέτει το ερώτημα ποιο είναι το συμφέρον μας να κάνουμε κάτι τέτοιο, και αφού εμμέσως ή ευθέως η απάντηση, που δίνουν οι «αντιεξουσιαστές» μας στην περίπτωση αυτή είναι ότι το συμφέρον της «αναρχίας» ζυγίζεται ως αμελητέο, τότε θεωρείται ότι οι «αρχάριοι» έχουν επιτυχώς εισαχθεί στον περίπλοκο κόσμο της πολιτικής.

Γιατί, όμως, αφού η «αναρχία» τους έχει αμελητέο συμφέρον στο πεδίο των κοινωνικών συσχετισμών,

περιπτώσεις μάλιστα η σαφής προσωπική δήλωση

όλους τους τομείς - του κράτους, της οικονομίας, της διακυβέρνησης».

«Πρωτόγνωρη», λοιπόν, η πολιτική συναίνεση που διαφαίνεται να προκύπτει από μια εκλογική διαδικασία τόσο ελεγχόμενη όσο ποτέ άλλοτε. Μια πολιτική συναίνεση για την οποία «πρώτα και πάντα» δούλεψε ο Συ.ριζ.α., που πλέον επιδεικνύει περήφανα τα αποτελέσματα της περιβόητης «ωρίμανσής» του. Μια «ωρίμανση» η οποία εξελίσσεται συνεχώς και για την οποία δικαιούνται την μερίδα του λέοντος οι διασπασθέντες όσο και αν από μετριοφροσύνη το αρνούνται... Κάθε τους κίνηση άλλωστε αποτελεί μια τρανή επιβεβαίωση του γεγονότος.

Ας ξεκινήσουμε, όμως, από σχετικές δηλώσεις του Γ. Δραγασάκη, ο οποίος από το 2012 είχε δει ήδη το «αποκαλυπτικό όραμα» της συνολικής διαδικασίας «ωρίμανσης» του Συ.ριζ.α.:

«Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. οφείλει να διδαχθεί από την Ιστορία, αλλά δεν πρέπει να αντιγράψει παλαιά πρότυπα. Οφείλει να εμπνεύσει, να διαμορφώσει και να στηρίξει νέα πρότυπα στο πεδίο της πολιτικής, της οικονομίας, των θεσμών, του πολιτισμού. Αυτόν τον ρόλο μας επιφύλαξε η ιστορία, αυτή την ευθύνη μας ανέθεσε η κοινωνία. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. πρέπει να συνεχίσει ακόμη πιο εντατικά τη βίαιη ωρίμανσή του. Το ζήτημα δεν είναι για τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. να βάλει νερό στο κρασί του ούτε να περιορίσει το ιδεολογικό φάσμα των δυνάμεων που καλύπτει είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. πρέπει να "ενώνει τα άκρα του" και να γίνει η νέα μεγάλη συνθετική Αριστερά που ζητά η εποχή μας και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και διεθνώς».

Ο «προφήτης» Δραγασάκης θέλησε έγκαιρα να μοιραστεί μαζί μας το «βαρύ φορτίο», που προφανώς εκ μυήσεως του «αποκαλύφθηκε», τον ρόλο δηλαδή που επεφύλαξε η ιστορία, αλλά και η κοινωνία (sic!!!) στον Συ.ριζ.α. Έναν ρόλο που, φυσικά, δεν θα μπορούσε το εκλεκτό (από ποιον άραγε;;;) κόμμα της αριστεράς να αποποιηθεί, παρά αντίθετα αναλαμβάνοντας την τουλάχιστον ιστορική ευθύνη, που του επιφυλάχθηκε, να ανταποκριθεί συνεχίζοντας «*ακόμα πιο εντατικά την βίαιη ωρίμανσή του*».

Η περιβόητη, λοιπόν, «διαδικασία ωρίμανσης» είχε

συνέχεια από τη σελ. 3 - (Η «ΒΙΑΙΗ ΩΡΙΜΑΝΣΗ» ...)

δεύσεις, που αποσκοπούν στο να ξεχαστεί ό,τι προηγήθηκε, ώστε να ενταχθεί το «νέο» επαναστατικό «δυναμικό» λοβοτομημένο στην διαδικασία είτε της «πράξης» και της «επίθεσης», είτε στον «κοινωνικό αναρχισμό».

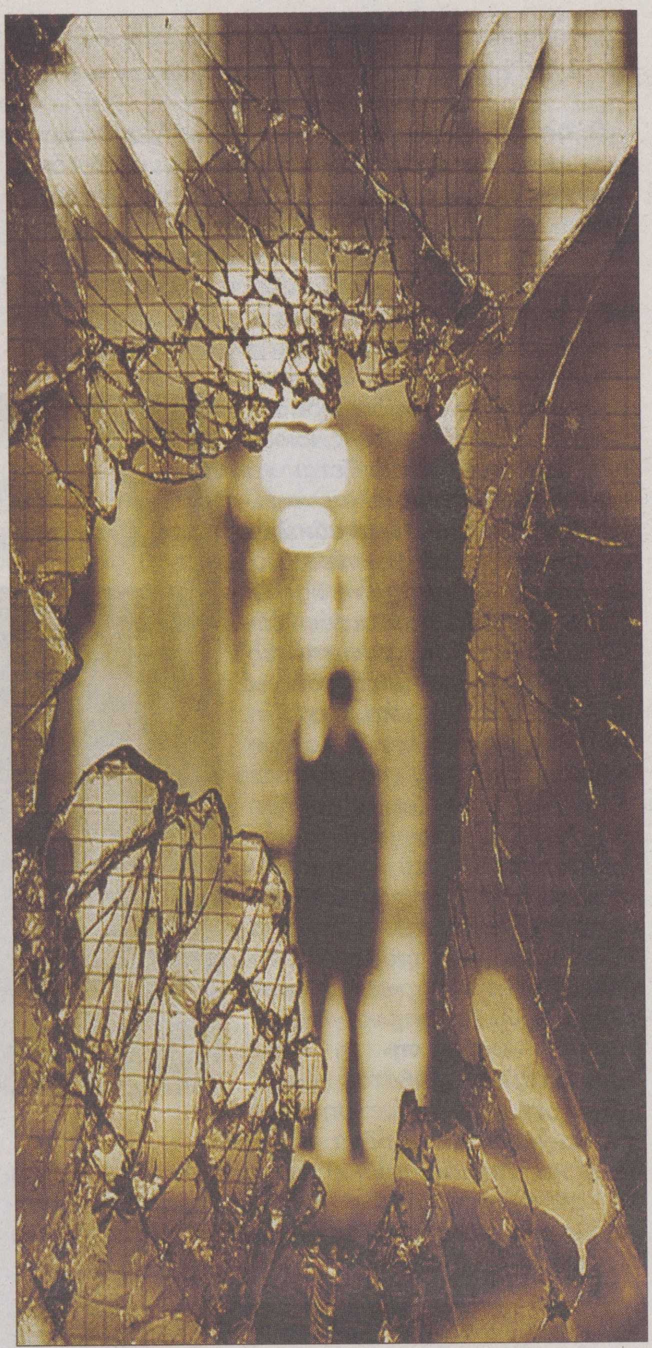
Και στις δύο περιπτώσεις, το κίνημα και τα πάσης φύσεως «όργανα» του σαν ομπρέλα έρχεται να γεφυρώσει τις αντιθέσεις δίνοντας σάρκα και οστά στο επαναστατικό κόμμα. Φυσικά επαναστατικό κόμμα δίχως φωτισμένη καθοδήγηση και καθοδηγητικά όργανα δεν υφίσταται. Αυτή ακριβώς η διαδικασία κάλυψε πολιτικά την κοινοβουλευτική στήριξη των κομμουνιστικών ή ευρύτερα των αριστερών κομματικών σχηματισμών μικρών ή μεγαλύτερων, όχι μόνο στο όνομα της αντιεξουσίας, αλλά και της αναρχίας.

Ορισμένοι πονηροί, αμφισβητώντας, όχι τόσο το γεγονός αυτό, αλλά την κοινωνική του εμβέλεια, παρατηρούν, δήθεν, ότι η επιρροή των αναρχικών ή των αντιεξουσιαστών είναι μικρή, ότι δηλαδή δεν μπορούν να συμπαρασύρουν με τις θέσεις τους πολλούς ανθρώπους, άρα είναι και ανάξιο λόγου ή χάσιμο χρόνου να ασχολείται κάποιος με ορισμένες τακτικού τύπου παρεκκλίσεις από μια διαχρονική «καθαρή» αναρχική αντικλογική στάση.

Η επιχειρηματολογία αυτή, αν και συνηθισμένη, φαίνεται να πιάνει ακόμη στα δίχτυα της κυρίως αφελείς ή άπειρους ανθρώπους. Η αφετηρία της βέβαια είναι βαθιά εξουσιαστική και μάλιστα με την πρώτη ματιά, αφού -τσαλαβουτώντας στα γνωστά δύσοσμα νερά της πολιτικής- στοχεύει αρχικά να παρακάμψει την ουσία του ζητήματος, και στην συνέχεια να την μεταθέσει στο πεδίο του συμφέροντος. Δηλαδή, αντί να απαντήσει ευθέως στο ζήτημα που τίθεται, θέτει το ερώτημα ποιο είναι το συμφέρον μας να κάνουμε κάτι τέτοιο, και αφού εμμέσως ή ευθέως η απάντηση, που δίνουν οι «αντιεξουσιαστές» μας στην περίπτωση αυτή είναι ότι το συμφέρον της «αναρχίας» ζυγίζεται ως αμελητέο, τότε θεωρείται ότι οι «αρχάριοι» έχουν επιτυχώς εισαχθεί στον περίπλοκο κόσμο της πολιτικής.

Γιατί, όμως, αφού η «αναρχία» τους έχει αμελητέο συμφέρον στο πεδίο των κοινωνικών συσχετισμών, η σημασία της κοινοβουλευτικής στήριξης της αριστεράς έχει τόση σημασία; Πολιτικά ανταλλάγματα, αντιφασιστικά μέτωπα, εκδουλεύσεις στο ζήτημα της καταστολής γενικότερα και των «πολιτικών κρατουμένων» ειδικότερα, όπως διατείνονται σταθερά τα παπαγαλάκια των κινηματικών μέσων;

Το ψέμα ως γνωστόν έχει κοντά ποδάρια. Τα πο-

περιπτώσεις μάλιστα η σαφής προσωπική δήλωση συλληφθέντων περί ιδιοτελών κινήτρων ερχόταν να ανακόψει, λίγο άδοξα είναι αλήθεια, και εκείνη την κεκτημένη φόρα των ενθουσιωδών μέχρι βλακείας(;) συμπαραστατών σε κάθε τέτοια περίπτωση.

Αλλά, ας εστιάσουμε σε μια ακόμη εκλογική διαδι-

όλους τους τομείς – του κράτους, της οικονομίας, της διακυβέρνησης».

«Πρωτόγνωρη», λοιπόν, η πολιτική συναίνεση που διαφαίνεται να προκύπτει από μια εκλογική διαδικασία τόσο ελεγχόμενη όσο ποτέ άλλοτε. Μια πολιτική συναίνεση για την οποία «πρώτα και πάντα» δούλεψε ο Συ.ριζ.α., που πλέον επιδεικνύει περήφανα τα αποτελέσματα της περιβόητης «ωρίμανσής» του. Μια «ωρίμανση» η οποία εξελίσσεται συνεχώς και για την οποία δικαιούνται την μερίδα του λέοντος οι διασπασθέντες όσο και αν από μετριοφροσύνη το αρνούνται... Κάθε τους κίνηση άλλωστε αποτελεί μια τρανή επιβεβαίωση του γεγονότος.

Ας ξεκινήσουμε, όμως, από σχετικές δηλώσεις του Γ. Δραγασάκη, ο οποίος από το 2012 είχε δει ήδη το «αποκαλυπτικό όραμα» της συνολικής διαδικασίας «ωρίμανσης» του Συ.ριζ.α.:

«Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. οφείλει να διδαχθεί από την Ιστορία, αλλά δεν πρέπει να αντιγράψει παλαιά πρότυπα. Οφείλει να εμπνεύσει, να διαμορφώσει και να στηρίξει νέα πρότυπα στο πεδίο της πολιτικής, της οικονομίας, των θεσμών, του πολιτισμού. Αυτόν τον ρόλο μας επιφύλαξε η ιστορία, αυτή την ευθύνη μας ανέθεσε η κοινωνία. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. πρέπει να συνεχίσει ακόμη πιο εντατικά τη βίαιη ωρίμανσή του. Το ζήτημα δεν είναι για τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. να βάλει νερό στο κρασί του ούτε να περιορίσει το ιδεολογικό φάσμα των δυνάμεων που καλύπτει είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. πρέπει να "ενώνει τα άκρα του" και να γίνει η νέα μεγάλη συνθετική Αριστερά που ζητά η εποχή μας και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και διεθνώς».

Ο «προφήτης» Δραγασάκης θέλησε έγκαιρα να μοιραστεί μαζί μας το «βαρύ φορτίο», που προφανώς εκ μυήσεως του «αποκαλύφθηκε», τον ρόλο δηλαδή που επεφύλαξε η ιστορία, αλλά και η κοινωνία (sic!!!) στον Συ.ριζ.α. Έναν ρόλο που, φυσικά, δεν θα μπορούσε το εκλεκτό (από ποιον άραγε;;;) κόμμα της αριστεράς να αποποιηθεί, παρά αντίθετα αναλαμβάνοντας την τουλάχιστον ιστορική ευθύνη, που του επιφυλάχθηκε, να ανταποκριθεί συνεχίζοντας «*ακόμα πιο εντατικά την βίαιη ωρίμανσή του*».

Η περιβόητη, λοιπόν, «διαδικασία ωρίμανσης» είχε ήδη ξεκινήσει και κινούνταν πρώτα απ' όλα στην κατεύθυνση διαμόρφωσης «νέων προτύπων στο πεδίο της πολιτικής, της οικονομίας, των θεσμών, του πολιτισμού». Ο Δραγασάκης γνώριζε και υπολόγιζε ότι λόγω της συνεχιζόμενης αδυναμίας του «παλαιού» πολιτικού προσωπικού να διατηρήσει τις στοιχειώδεις εκείνες δυνάμεις, ώστε να διαχειριστεί επί

Η επιχειρηματολογία αυτή, αν και συνηθισμένη, φαίνεται να πιάνει ακόμη στα δίχτυα της κυρίως αφελείς ή άπειρους ανθρώπους. Η αφετηρία της βέβαια είναι βαθιά εξουσιαστική και μάλιστα με την πρώτη ματιά, αφού -τσαλαβουτώντας στα γνωστά δύσοσμα νερά της πολιτικής- στοχεύει αρχικά να παρακάμψει την ουσία του ζητήματος, και στην συνέχεια να την μεταθέσει στο πεδίο του συμφέροντος. Δηλαδή, αντί να απαντήσει ευθέως στο ζήτημα που τίθεται, θέτει το ερώτημα ποιο είναι το συμφέρον μας να κάνουμε κάτι τέτοιο, και αφού εμμέσως ή ευθέως η απάντηση, που δίνουν οι «αντιεξουσιαστές» μας στην περίπτωση αυτή είναι ότι το συμφέρον της «αναρχίας» ζυγίζεται ως αμελητέο, τότε θεωρείται ότι οι «αρχάριοι» έχουν επιτυχώς εισαχθεί στον περίπλοκο κόσμο της πολιτικής.

Γιατί, όμως, αφού η «αναρχία» τους έχει αμελητέο συμφέρον στο πεδίο των κοινωνικών συσχετισμών, η σημασία της κοινοβουλευτικής στήριξης της αριστεράς έχει τόση σημασία; Πολιτικά ανταλλάγματα, αντιφασιστικά μέτωπα, εκδουλεύσεις στο ζήτημα της καταστολής γενικότερα και των «πολιτικών κρατουμένων» ειδικότερα, όπως διατείνονται σταθερά τα παπαγαλάκια των κινηματικών μέσων;

Το ψέμα ως γνωστόν έχει κοντά ποδάρια. Τα ποδάρια αυτά μεγαλώνουν, όταν συγκεκριμένοι μηχανισμοί επιβάλλουν την σιωπή, την ανοχή ή την ένταξη σε όσα προπαγανδίζονται ως αληθή.

Θα επιμείνουμε, λοιπόν, στο ζήτημα του «ιδίου συμφέροντος», γιατί η λογική αυτή δεν είναι απλά βαθιά εξουσιαστική, αλλά και εκείνη με τις μεγαλύτερες διαβρωτικές ικανότητες γενικότερα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι την προωθούν γνωρίζουν άριστα ότι η διακίνηση της λογικής αυτής, εξασφαλίζει, όχι απλά την επιτάχυνση της κοινωνικής αποσύνθεσης, αλλά οχυρώνει τους ίδιους στις συγκεκριμένες θέσεις πολιτικής ισχύος. Εδώ η εξασφάλιση οικονομικών πόρων για το «καλό» της επανάστασης πρώτα και πάντα έρχεται να οικοδομήσει σχέσεις στενής εξάρτησης, τόσο με την στενή έννοια που έχει ο όρος, όσο και με την ευρύτερη. Δεν υπάρχει, άλλωστε, κανενός τύπου κόμμα που δεν στηρίζεται εκτός των άλλων και σε σημαντικούς οικονομικούς πόρους, φανερούς ή κρυφούς. Το πρόταγμα για την δια των όπλων εξεύρεση επαναστατικών πόρων κρίθηκε ικανό και αναγκαίο -εκτός των άλλων- και για τον εξωραϊσμό των προθέσεων οποιουδήποτε προχωρούσε σε παρόμοιες επιλογές. Σε ορισμένες

περιπτώσεις μάλιστα η σαφής προσωπική δήλωση συλληφθέντων περί ιδιοτελών κινήτρων ερχόταν να ανακόψει, λίγο άδοξα είναι αλήθεια, και εκείνη την κεκτημένη φόρα των ενθουσιωδών μέχρι βλακείας(;) συμπαραστατών σε κάθε τέτοια περίπτωση.

Αλλά, ας εστιάσουμε σε μια ακόμη εκλογική διαδικασία σαν αυτή που έχουμε μπροστά μας.

Είχαμε τονίσει στο τελευταίο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας ότι η θέση, η ιδεολογία, οι μηχανισμοί των κομμουνιστικών ή ευρύτερα αριστερών κομμάτων πάσης φύσεως και πάσης μεταλλάξεως ανήκαν ανέκαθεν στο κυριαρχικό στρατόπεδο. Προσθέταμε μάλιστα ότι είναι ιδιαίτερα σημαντικό να κατανοηθεί ότι εξακολουθούν να διαθέτουν, στις πιο κρίσιμες στιγμές, την καύσιμη ύλη για να προχωρούν οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί, ακριβώς επειδή προσφέρουν μια ιδιαίτερη ικανότητα χειραγώγησης και καταστολής του κοινωνικού χώρου.

Σύμφωνα με πρόσφατες δηλώσεις στην «Καθημερινή», του επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Αθήνα, Πάνου Καρβούνη: *«Η προκήρυξη των εκλογών δεν αιφνιδίασε την Κομισιόν. Ο πρόεδρος Γιουνκέρ είναι πάντοτε σε συνεχή επαφή και συνομιλεί με τον πρωθυπουργό και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας [...] **«η νέα Βουλή αναμένεται να αποτυπώσει τη διεύρυνση του κοινοβουλευτικού κύκλου που στηρίζει το νέο πρόγραμμα. Αυτό θα επιτρέψει μια ευρεία και πρωτόγνωρη συναίνεση για ουσιαστικές αλλαγές σε*** *μα δεν είναι για τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. να βάλει νερό στο κρασί του ούτε να περιορίσει το ιδεολογικό φάσμα των δυνάμεων που καλύπτει είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. πρέπει να "ενώνει τα άκρα του" και να γίνει η νέα μεγάλη συνθετική Αριστερά που ζητά η εποχή μας και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και διεθνώς».*

Ο «προφήτης» Δραγασάκης θέλησε έγκαιρα να μοιραστεί μαζί μας το «βαρύ φορτίο», που προφανώς εκ μυήσεως του «αποκαλύφθηκε», τον ρόλο δηλαδή που επεφύλαξε η ιστορία, αλλά και η κοινωνία (sic!!!) στον Συ.ριζ.α. Έναν ρόλο που, φυσικά, δεν θα μπορούσε το εκλεκτό (από ποιον άραγε;;;) κόμμα της αριστεράς να αποποιηθεί, παρά αντίθετα αναλαμβάνοντας την τουλάχιστον ιστορική ευθύνη, που του επιφυλάχθηκε, να ανταποκριθεί συνεχίζοντας «*ακόμα πιο εντατικά την βίαιη ωρίμανσή του*».

Η περιβόητη, λοιπόν, «διαδικασία ωρίμανσης» είχε ήδη ξεκινήσει και κινούνταν πρώτα απ' όλα στην κατεύθυνση διαμόρφωσης «νέων προτύπων στο πεδίο της πολιτικής, της οικονομίας, των θεσμών, του πολιτισμού». Ο Δραγασάκης γνώριζε και υπολόγιζε ότι λόγω της συνεχιζόμενης αδυναμίας του «παλαιού» πολιτικού προσωπικού να διατηρήσει τις στοιχειώδεις εκείνες δυνάμεις, -ώστε να διαχειριστεί επί μακρόν τους όρους μιας σκληρής λεηλασίας του κοινωνικού χώρου, μιας σκληρότατης επιβολής, που εξακολουθεί να ξεπερνά το οικονομικό πεδίο-, ο Συ.ριζ.α. σύντομα θα έπαιρνε όχι απλά το «χρίσμα», αλλά θα ήταν η κινητήρια πολιτική δύναμη για την σχετική, αλλά απαραίτητη για την συνέχεια ανασύνταξη των κλασσικών «μνημονιακών» δυνάμεων, που υποτίθεται ότι πολεμούσε με αδιαλλαξία.

Δεν ήταν βέβαια ο μόνος. Το κομματικό του συνάφι στο σύνολό του γνώριζε σε απόλυτο βαθμό τόσο την διαδικασία όσο και τους όρους που εξελίσσοντας. Μ' άλλα λόγια το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δύο το πρόσωπο.

Χαρακτηριστικό μέρος αυτής της διαδικασίας αποτέλεσε η ενσωμάτωση σημαντικού τμήματος των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που εκπροσωπούνταν από το πάλαι πότε κραταιό Πα.σο.κ. Η συγκεκριμένη ενσωμάτωση είναι ενδεικτική, διότι καταγράφηκε με πολλούς τρόπους, όπως θα δούμε στην συνέχεια και από τις σχετικές «κλειστού» τύπου κομματικές διαδικασίες.

συνέχεια στη σελ. 6

συνέχεια από τη σελ. 5 - (Η «ΒΙΑΙΗ ΩΡΙΜΑΝΣΗ» ...)

Τον Γενάρη του 2013, μετά την επίσκεψη του στο Βερολίνο και την συνάντηση του με τον γερμανό υπουργό οικονομικών, ο Τσίπρας δηλώνει με κατηγορηματικό τρόπο, επικαλούμενος μάλιστα δηλώσεις του ίδιου του Σόιμπλε ότι:

«Η Ελλάδα δεν πρόκειται να υποστεί χρεοκοπία. ***Οι εικασίες για την έξοδό της από τη νομισματική ένωση στερούνται κάθε βάσης. Τυχόν έξοδος της Ελλάδας θα δημιουργούσε τεράστια προβλήματα για όλους****». «Θα πρέπει κάποια στιγμή να τελειώσει αυτή η συζήτηση και είναι μια συζήτηση που δεν βοηθά κανέναν. Ίσα - ίσα δημιουργεί ένα περιβάλλον αστάθειας που εμποδίζει κάθε προοπτική ανάκαμψης στην Ελλάδα. Η απάντησή μου χθες στον υπουργό Οικονομικών ήταν ότι έχουμε κοινό νόμισμα, έχουμε κοινό πρόβλημα. Άρα, πρέπει να εργαστούμε για να βρούμε λύση στο κοινό πρόβλημα και να μην περιοριζόμαστε σε εκατέρωθεν προσεγγίσεις που δεν δίνουν απάντηση στο κοινό νόμισμα».*

Η ανταπόκριση από το μηντιακό «κατεστημένο» είναι άμεση.

Σύμφωνα με τον Π. Μανδραβέλη (Καθημερινή 17-1-2013, Ο Συριζα (πάλι) σε σταυροδρόμι):

«Το ερώτημα, όμως, είναι πόσο θα κρατήσει η διαδικασία ωρίμανσης του ΣΥΡΙΖΑ με δεδομένο ότι τους τελευταίους μήνες βλέπουμε την τακτική τού ένα βήμα μπρος και δύο πίσω. Δεν πάει πολύς καιρός που από αυτήν εδώ τη στήλη χαιρετίζαμε την επιχείρηση εκλογίκευσης της αξιωματικής αντιπολίτευσης *(«Ο ΣΥΡΙΖΑ πάει Ευρώπη», Καθημερινή 3-10-2012). Γράφαμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μεγάλωσε και κατανοεί την ανάγκη να ωριμάσει. Όμως αυτό που είδαμε ήταν τα γκρουπούσκουλα να τραβούν το κόμμα από το μανίκι. Ο ΣΥΡΙΖΑ αμφιταλαντεύτηκε και άρχισε πάλι να χρησιμοποιεί τις παλιές πρακτικές και τη ρητορική των αριστεριστών που βρίσκονται στον πυρήνα του. Οι εχέφρονες του κόμματος λούφαξαν δεν το 'χουν σε πολύ οι υπερεπαναστάτες να ρίξουν στους «προσκυνημένους» τα δηλητηριώδη βέλη που έχουν για τους «ταξικούς εχθρούς».*

Το θέμα είναι ότι, θέλει δεν θέλει, ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναγκαστεί εκ των πραγμάτων να ωριμάσει. *Το ερώτημα, λοιπόν δεν είναι αν θα ωριμάσει ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά πότε και πώς».*

Ο Δραγασάκης, όπως είπαμε, δεν ήταν ο μόνος που «οραματιζόταν» την «ωρίμανση», αλλά, όπως φαίνεται, τότε δεν αποτελούσε μέρος του «κατεστημένου» για τους τωρινούς «διαφωνούντες» της τέως αριστερής πλατφόρμας του κόμματος, αφού, όπως καταγράφεται στην ιστοδελίδα του ΙΣΚΡΑ, στις 20-1-2013, από τον Κ. Πρεβεζιάνο:

«Ο ***Α. Τσίπρας*** *την ίδια στιγμή που δέχεται* ***εξοντωτική*** *και συχνά κάτω από τη* ***μέση, επίθεση****, την ίδια ώρα και πολλές φορές από τους ίδιους αρθογράφους, εμφανίζεται να* ***υποχωρεί ατάκτως*** *ή και να είναι* ***ευεπίφορος*** *σε* ***αναδιπλώσεις****. Από την άλλη σύσσωμο, σχεδόν, το κατεστημένο βαφτίζει ως* ***«αιμοδιψείς κακούς»*** *κάποια* ***ρεύματα*** *και* ***συνιστώσες*** *του* ***ΣΥΡΙΖΑ*** *και προσωποποιεί σε ορισμένα ηγετικά στελέχη του τελευταίου την* ***αριστερή αδιαλλαξία****. Στελέχη, μάλιστα, τα οποία εμφανίζει ως το φρικτό εμπόδιο μιας* ***«ρεαλιστικής προσαρμογής»*** *και του ανθόσπαρτου δρόμου του* ***ΣΥΡΙΖΑ*** *προς την κυβέρνηση, αν και ο Π. Μανδραβέλης προφητεύει τη βέβαιη ήττα τους και την* ***«νομοτελειακή»*** *συστημική αναδίπλωση, -****«ωρίμανση»*** *τη λέει-, του* ***ΣΥΡΙΖΑ****. Φοβάται, όμως, μήπως αυτή η ωρίμανση γίνει αργά. Ανησυχεί σφόδρα για το* ***πότε*** *και το* ***πώς!*** *Νομίζω ότι δεν πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να καθησυχάσει τον* ***Π. Μανδραβέλη*** *και τους πολυπληθείς ομοίους του. Το αντίθετο, μάλιστα, πρέπει να κάνει!»*

Τον Αύγουστο του ίδιου έτους -συγκεκριμένα στις 20 του μηνός- και ενώ έχει αρχίσει η προεκλογική

πρόσωπα στον ευρύτερο ελληνικό κεντροαριστερό χώρο. Συχνά-πυκνά, οι περισσότεροι εξ αυτών παρεμβαίνουν και αρθρογραφούν στη «Huffington Post» της Ελληνοαμερικανίδας Αριάνας Χάφινγκτον-Στασινοπούλου (η οποία πέρυσι επέκτεινε τις δραστηριότητές της και στην Ελλάδα), εφημερίδα η οποία φιλοξενεί τακτικτότατα τις απόψεις της Γιάννας Αγγελοπούλου, η στήριξη της οποίας στον Τσίπρα είναι γνωστότατη.

Στο Τέξας, λοιπόν, ο Τσίπρας εμφανίζει την ευρωζώνη ως μία «πραγματικότητα», οι άμεσες εναλλα-

κτικές της οποίας «είναι χειρότερες». Και εξηγεί, γιατί πιστεύει ακράδαντα ότι δεν πρέπει να φύγει η Ελλάδα από το ευρώ:

«δεν θα ωφελήσει κανέναν. Αντίθετα, θα πυροδοτήσει σοβαρά νέα προβλήματα - διαχείριση ενός ασταθούς νέου νομίσματος, φαινόμενα bank run, πληθωρισμός, φυγή κεφαλαίων και ανθρώπων. ***Για το λόγο αυτό και μόνο, η Ελλάδα δεν θα πρέπει και***

ένωση στερούνται κάθε βάσης. Τυχόν έξοδος της Ελλάδας θα δημιουργούσε τεράστια προβλήματα για όλους. «Θα πρέπει κάποια στιγμή να τελειώσει αυτή η συζήτηση και είναι μια συζήτηση που δεν βοηθά κανέναν. Ίσα - ίσα δημιουργεί ένα περιβάλλον αστάθειας που εμποδίζει κάθε προοπτική ανάκαμψης στην Ελλάδα. Η απάντησή μου χθες στον υπουργό Οικονομικών ήταν ότι έχουμε κοινό νόμισμα, έχουμε κοινό πρόβλημα. Άρα, πρέπει να εργαστούμε για να βρούμε λύση στο κοινό πρόβλημα και να μην περιοριζόμαστε σε εκατέρωθεν προσεγγίσεις που δεν δίνουν απάντηση στο κοινό νόμισμα».

Η ανταπόκριση από το μηντιακό «κατεστημένο» είναι άμεση.

Σύμφωνα με τον Π. Μανδραβέλη (Καθημερινή 17-1-2013, Ο Συριζα (πάλι) σε σταυροδρόμι):

*«**Το ερώτημα, όμως, είναι πόσο θα κρατήσει η διαδικασία ωρίμανσης του ΣΥΡΙΖΑ με δεδομένο ότι τους τελευταίους μήνες βλέπουμε την τακτική τού ένα βήμα μπρος και δύο πίσω. Δεν πάει πολύς καιρός που από αυτήν εδώ τη στήλη χαιρετίζαμε την επιχείρηση εκλογίκευσης της αξιωματικής αντιπολίτευσης** («Ο ΣΥΡΙΖΑ πάει Ευρώπη», Καθημερινή 3-10-2012). Γράφαμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μεγάλωσε και κατανοεί την ανάγκη να ωριμάσει. Όμως αυτό που είδαμε ήταν τα γκρουπούσκουλα να τραβούν το κόμμα από το μανίκι. Ο ΣΥΡΙΖΑ αμφιταλαντεύτηκε και άρχισε πάλι να χρησιμοποιεί τις παλιές πρακτικές και τη ρητορική των αριστεριστών που βρίσκονται στον πυρήνα του. Οι εχέφρονες του κόμματος λούφαξαν- δεν το 'χουν σε πολύ οι υπερεπαναστάτες να ρίξουν στους «προσκυνημένους» τα δηλητηριώδη βέλη που έχουν για τους «ταξικούς εχθρούς».*

***Το θέμα είναι ότι, θέλει δεν θέλει, ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναγκαστεί εκ των πραγμάτων να ωριμάσει. Τα λόγια μπορεί να χτίζουν ανώγια και κατώγια αλλά δεν λύνουν προβλήματα.** Η άσκηση πολιτικής απαιτεί περισσότερα από συνθήματα και μύδρους. Απαιτεί λήψη αποφάσεων με σωστή στάθμιση όλων των παραγόντων, ακόμη και των γερμανικών, αυτών που στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ βαφτίζουν «ναζιστικών». Το*

1-2013, από τον Κ. Πρεβεζιάνο:

*«Ο **Α. Τσίπρας** την ίδια στιγμή που δέχεται **εξοντωτική** και συχνά κάτω από τη **μέση, επίθεση**, την ίδια ώρα και πολλές φορές από τους ίδιους αρθογράφους, εμφανίζεται να **υποχωρεί ατάκτως** ή και να είναι **ευεπίφορος** σε **αναδιπλώσεις**. Από την άλλη σύσσωμο, σχεδόν, το κατεστημένο βαφτίζει ως **«αιμοδιψείς κακούς»** κάποια **ρεύματα** και **συνιστώσες** του **ΣΥΡΙΖΑ** και προσωποποιεί σε ορισμένα ηγετικά στελέχη του τελευταίου την **αριστερή αδιαλλαξία**. Στελέχη, μάλιστα, τα οποία εμφανίζει ως το φρικτό εμπόδιο μιας **«ρεαλιστικής προσαρμογής»** και του ανθόσπαρτου δρόμου του **ΣΥΡΙΖΑ** προς την κυβέρνηση, αν και ο Π. Μανδραβέλης προφητεύει τη βέβαιη ήττα τους και την **«νομοτελειακή»** συστημική αναδίπλωση, -**«ωρίμανση»** τη λέει-, του **ΣΥΡΙΖΑ**. Φοβάται, όμως, μήπως αυτή η ωρίμανση γίνει αργά. Ανησυχεί σφόδρα για το **πότε** και το **πώς!** Νομίζω ότι δεν πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να καθησυχάσει τον **Π. Μανδραβέλη** και τους πολυπληθείς ομοίους του. Το αντίθετο, μάλιστα, πρέπει να κάνει!»*

Τον Αύγουστο του ίδιου έτους -συγκεκριμένα στις 20 του μηνός- και ενώ έχει αρχίσει η προεκλογική εκστρατεία στη Γερμανία, ο υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε μιλούσε στην πόλη Άρενσμπεργκ στη βόρεια Γερμανία και δήλωνε ότι: ***«Η Ελλάδα θα χρειασθεί και τρίτο πρόγραμμα διάσωσης»***.

Τον Νοέμβρη του 2013 ο Τσίπρας πλέον προσκαλείται στις ΗΠΑ για δεύτερη φορά και συγκεκριμένα για να συμμετάσχει σε ομιλία στο Πανεπιστήμιο του Τέξας (Lyndon Johnson Graduate School of Public Affairs, στο Ώστιν). Η συγκεκριμένη «σχολή του Ώστιν», -εκπροσωπείται από ένα σημαντικό τμήμα της αμερικανικής πανεπιστημιακής ελίτ- έδωσε με την συγκεκριμένη πρόσκληση το «χρίσμα» στον Τσίπρα εκ μέρους ενός εκτενούς «δικτύου» προσωπικοτήτων με ηχηρή παρεμβατικότητα στις παγκόσμιες

Στο Τέξας, λοιπόν, ο Τσίπρας εμφανίζει την ευρωζώνη ως μία «πραγματικότητα», οι άμεσες εναλλακτικές της οποίας «είναι χειρότερες». Και εξηγεί, γιατί πιστεύει ακράδαντα ότι δεν πρέπει να φύγει η Ελλάδα από το ευρώ:

*«δεν θα ωφελήσει κανέναν. Αντίθετα, θα πυροδοτήσει σοβαρά νέα προβλήματα - διαχείριση ενός ασταθούς νέου νομίσματος, φαινόμενα bank run, πληθωρισμός, φυγή κεφαλαίων και ανθρώπων. **Για το λόγο αυτό και μόνο, η Ελλάδα δεν θα πρέπει και δεν θα το κάνει, δε θα εξέλθει εθελοντικά από την Ευρωζώνη**. Αλλά υπάρχει και ένας δεύτερος λόγος. Μία έξοδος της Ελλάδας ή οποιασδήποτε άλλης χώρας σε κρίση θα ήταν μια καταστροφή για την Ευρώπη. Αυτό είναι κάτι που, κατά βάθος, όλοι γνωρίζουν. Προς το παρόν αν μία χώρα φύγει, οι αγορές και οι κερδοσκόποι θα αρχίσουν να ρωτούν ποιος είναι ο επόμενος; Θα λένε ο ένας στον άλλο, όπως λέτε εδώ στο Τέξας, game on. Είναι μια διαδικασία που, έτσι και ξεκινήσει, δεν μπορεί να σταματήσει. Δεν έχει σημασία πόσο μικρή είναι η χώρα που αποχωρεί. Δεν έχει σημασία αν αποχωρεί εθελοντικά, ή την πετάνε εκτός».*

Τον Σεπτέμβριο του 2014 ο Τσίπρας προσκαλείται και στο ετήσιο φόρουμ της ιταλικής λεγόμενης δεξαμενής σκέψεων **«Ο Ευρωπαϊκός Οίκος - Αμπρο-**

«Το ερώτημα, όμως, είναι πόσο θα κρατήσει η διαδικασία ωρίμανσης του ΣΥΡΙΖΑ με δεδομένο ότι τους τελευταίους μήνες βλέπουμε την τακτική τού ένα βήμα μπρος και δύο πίσω. Δεν πάει πολύς καιρός που από αυτήν εδώ τη στήλη χαιρετίζαμε την επιχείρηση εκλογίκευσης της αξιωματικής αντιπολίτευσης *(«Ο ΣΥΡΙΖΑ πάει Ευρώπη», Καθημερινή 3-10-2012). Γράφαμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μεγάλωσε και κατανοεί την ανάγκη να ωριμάσει. Όμως αυτό που είδαμε ήταν τα γκρουπούσκουλα να τραβούν το κόμμα από το μανίκι. Ο ΣΥΡΙΖΑ αμφιταλαντεύτηκε και άρχισε πάλι να χρησιμοποιεί τις παλιές πρακτικές και τη ρητορική των αριστεριστών που βρίσκονται στον πυρήνα του. Οι εχέφρονες του κόμματος λούφαξαν· δεν το 'χουν σε πολύ οι υπερεπαναστάτες να ρίξουν στους «προσκυνημένους» τα δηλητηριώδη βέλη που έχουν για τους «ταξικούς εχθρούς».*

Το θέμα είναι ότι, θέλει δεν θέλει, ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναγκαστεί εκ των πραγμάτων να ωριμάσει. Τα λόγια μπορεί να χτίζουν ανώγια και κατώγια αλλά δεν λύνουν προβλήματα. *Η άσκηση πολιτικής απαιτεί περισσότερα από συνθήματα και μύδρους. Απαιτεί λήψη αποφάσεων με σωστή στάθμιση όλων των παραγόντων, ακόμη και των γερμανικών, αυτών που στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ βαφτίζουν «ναζιστικών». Το κτό εμπόδιο μιας* ***«ρεαλιστικής προσαρμογής»*** *και του ανθόσπαρτου δρόμου του* ***ΣΥΡΙΖΑ*** *προς την κυβέρνηση, αν και ο Π. Μανδραβέλης προφητεύει τη βέβαιη ήττα τους και την* ***«νομοτελειακή»*** *συστημική αναδίπλωση, -****«ωρίμανση»*** *τη λέει-, του* ***ΣΥΡΙΖΑ****. Φοβάται, όμως, μήπως αυτή η ωρίμανση γίνει αργά. Ανησυχεί σφόδρα για το* ***πότε*** *και το* ***πώς!*** *Νομίζω ότι δεν πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να καθησυχάσει τον* ***Π. Μανδραβέλη*** *και τους πολυπληθείς ομοίους του. Το αντίθετο, μάλιστα, πρέπει να κάνει!»*

Τον Αύγουστο του ίδιου έτους -συγκεκριμένα στις 20 του μηνός- και ενώ έχει αρχίσει η προεκλογική εκστρατεία στη Γερμανία, ο υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε μιλούσε στην πόλη Άρενσμπεργκ στη βόρεια Γερμανία και δήλωνε ότι: ***«Η Ελλάδα θα χρειασθεί και τρίτο πρόγραμμα διάσωσης».***

Τον Νοέμβρη του 2013 ο Τσίπρας πλέον προσκαλείται στις ΗΠΑ για δεύτερη φορά και συγκεκριμένα για να συμμετάσχει σε ομιλία στο Πανεπιστήμιο του Τέξας (Lyndon Johnson Graduate School of Public Affairs, στο Ώστιν). Η συγκεκριμένη «σχολή του Ώστιν», -εκπροσωπείται από ένα σημαντικό τμήμα της αμερικανικής πανεπιστημιακής ελίτ- έδωσε με την συγκεκριμένη πρόσκληση το «χρίσμα» στον Τσίπρα εκ μέρους ενός εκτενούς «δικτύου» προσωπικοτήτων με ηχηρή παρεμβατικότητα στις παγκόσμιες πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις.

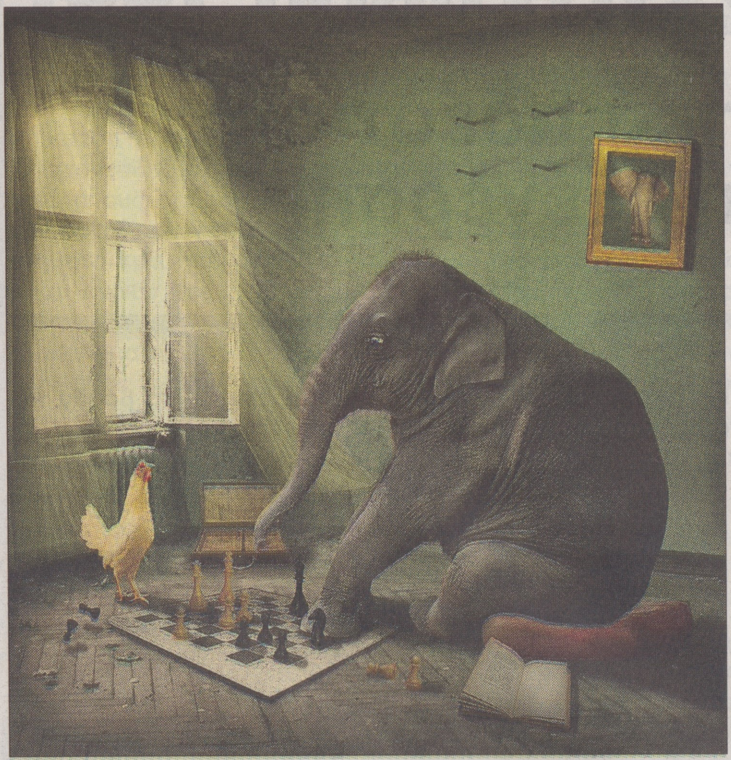
Χαρακτηριστικά πρόσωπα, εκτός του Αμερικανού οικονομολόγου Τζέιμς Γκαλμπραίηθ (που είχε ήδη προσφέρει την αμέριστη στήριξη του στον Γ. Παπανδρέου), είναι καθηγητές όπως ο Robert D. Auerbach (με θητεία στη Fed του Άλαν Γκίνσπαν), ο Thomas Ferguson, που διδάσκει στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσσέτης, ο Richard Parker του Χάρβαρντ, ο Norman Birnbaum του πανεπιστημίου Georgetown, οι οποίοι συνεχίζουν να διατηρούν στενή επαφή με πολιτικά

κτικές της οποίας «είναι χειρότερες». Και εξηγεί, γιατί πιστεύει ακράδαντα ότι δεν πρέπει να φύγει η Ελλάδα από το ευρώ:

«δεν θα ωφελήσει κανέναν. Αντίθετα, θα πυροδοτήσει σοβαρά νέα προβλήματα - διαχείριση ενός ασταθούς νέου νομίσματος, φαινόμενα bank run, πληθωρισμός, φυγή κεφαλαίων και ανθρώπων. ***Για το λόγο αυτό και μόνο, η Ελλάδα δεν θα πρέπει και δεν θα το κάνει, δε θα εξέλθει εθελοντικά από την Ευρωζώνη.*** *Αλλά υπάρχει και ένας δεύτερος λόγος. Μία έξοδος της Ελλάδας ή οποιασδήποτε άλλης χώρας σε κρίση θα ήταν μια καταστροφή για την Ευρώπη. Αυτό είναι κάτι που, κατά βάθος, όλοι γνωρίζουν. Προς το παρόν αν μία χώρα φύγει, οι αγορές και οι κερδοσκόποι θα αρχίσουν να ρωτούν ποιος είναι ο επόμενος; Θα λένε ο ένας στον άλλο, όπως λέτε εδώ στο Τέξας, game on. Είναι μια διαδικασία που, έτσι και ξεκινήσει, δεν μπορεί να σταματήσει. Δεν έχει σημασία πόσο μικρή είναι η χώρα που αποχωρεί. Δεν έχει σημασία αν αποχωρεί εθελοντικά, ή την πετάνε εκτός».*

Τον Σεπτέμβριο του 2014 ο Τσίπρας προσκαλείται και στο ετήσιο φόρουμ της ιταλικής λεγόμενης δεξαμενής σκέψεων **«Ο Ευρωπαϊκός Οίκος - Αμπροσέτι»**, που πραγματοποιήθηκε από τις 5 ως τις 7 Σεπτεμβρίου στην «Villa d' Este» στη λίμνη **Κόμο** και ήταν ένας εκ των ομιλητών. Η ομιλία του Τσίπρα εντάχθηκε σε έναν ευρύτερο κύκλο παρεμβάσεων με γενικό τίτλο: *«Η ατζέντα για την αλλαγή στην Ευρώπη»* και ειδικότερα στο κεφάλαιο *«για το συσχετισμό των δυνάμεων στη Νέα Ευρώπη»*.

Γνωστό, κυρίως στους «μυημένους», το ετήσιο φόρουμ του ιταλικού οίκου Ambrosetti πραγματοποιείται κάθε Σεπτέμβριο στη λίμνη Κόμο της βόρειας Ιταλίας, διεξάγεται κεκλεισμένων των θυρών, σε συνθήκες «σχετικής» μυστικοπάθειας και παρουσία

επίλεκτων δημοσιογράφων, οι οποίοι ωστόσο οφείλουν να υπακούουν σε συγκεκριμένους κανόνες της ομερτά που επιβάλλονται.

Όλοι οι συμμετέχοντες στο συνέδριο οφείλουν να σεβαστούν τον κανόνα γνωστό επισήμως ως «Chatham House Rule». Βάσει του συγκεκριμένου κανόνα (που πήρε το όνομά του από το Βασιλικό Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων του Λονδίνου), μπορεί κάποιος να αναφερθεί σε όσα ειπώθηκαν στο συνέδριο, χωρίς ωστόσο να αποκαλύψει ποιός είπε τί.

Στο συγκεκριμένο επετειακό 40ό συνέδριο, πέρα από τον Τσίπρα, ήταν παρόντες και οι: Μπαρόζο, Αλμούνια, Μπαρνιέ, Κατάινεν, Ντε Γκουχτ, Αλφάνο, Άσμουσεν, Ντάισελμπλουμ, Ντε Γκίντος, Μόντι, Λέτα, ΜακΚέιν, Πρόντι, Τρισέ, αλλά και ο γνωστός Ρουμπίνι που είχε προχωρήσει σε προβλέψεις του περί χρεοκοπίας της Ελλάδας και εξόδου από την Ευρωζώνη κ.ά.

Τα τελευταία 40 χρόνια έχει παραστεί σε παρόμοια συνέδρια κυριολεκτικά η αφρόκρεμα των εκπροσώπων της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

υποστηρικτών μας και στα ψηφοδέλτια μας, όσο ανοικτά και αν πρέπει να είναι αυτά».

Μ' άλλα λόγια, όχι μόνο η «ωρίμανση» προχωρούσε με καταιγιστικούς ρυθμούς αλλά και με ξεκάθαρο τρόπο, αφού όπως καταγράφει η λεγόμενη εσωκομματική ατζέντα, οι «μνημονιακές» εφεδρείες προτείνονταν ανοικτά να ενσωματωθούν για τον απλούστατο λόγο που γνώριζαν όλοι, δηλαδή ότι ο Συριζα ήταν μια από τα ίδια, οπότε ο μόνος λόγος που καθυστερούσε η φανερή ένταξή του στο στρατόπεδο που δήθεν πολεμούσε, ήταν ότι ακόμη δεν είχε έρθει η «στιγμή». Η «καθυστέρηση» φυσικά ήταν πολύτιμη κυρίως για τον απόλυτο κοινωνικό έλεγχο, τον οποίο ήθελε να εξασφαλίσει «η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση».

Ήδη από τις 3-7-2013, ο στόχος αυτός καταγράφεται ξεκάθαρα στην εφημερίδα Αυγή από τον Δημήτρη Γιατζόγλου, σε άρθρο του με τον τίτλο ***Η αναγκαία «διπλή ωρίμανση»***:

«Μια κοινωνία είναι αδύνατον να βρίσκεται διαρκώς σε κατάσταση βρασμού*. Επομένως η Αριστερά δεν μπορεί να συγκροτείται και να λειτουργεί αποκλειστικά ως πολιτικό υποκείμενο των περιόδων κοινωνικής έντασης. Υπάρχουν στιγμές που η κοινωνία υποδεικνύει, σχεδόν αυθόρμητα, τις πολιτικές λύσεις. Αλλά υπάρχουν περίοδοι που η κοινωνία σιωπά και μετεωρίζεται. Τότε, η πρωτοβουλία του πολιτικού υποκειμένου είναι αυτή που θα διαλύσει τη σύγχυση και θα προτείνει τον προσανατολισμό. Η συνάρθρωση κοινωνικού-πολιτικού είναι τελικά πιο σύνθετη και απρόβλεπτη από μια γραμμική, μονόδρομη σχέση.* ***Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε μικρή πολιτική σημασία έχει η αναμονή των μελλοντικών κοινωνικών εκρήξεων, ώστε να εκκινήσει εκ νέου η καθηλωμένη σήμερα δυναμική της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τότε το ζήτημα είναι αν και πώς προετοιμαζόμαστε και προετοιμάζουμε αυτές τις εκρήξεις και πού θέλουμε να τις προσανατολίσουμε.*** *[...]* ***Στο υπόβαθρο της ρευστότητας και των αναζητήσεων βρίσκεται η επίγνωση ότι η ολοκλήρωση της βαθιάς αντιμεταρρύθμισης***

πώς η βίαιη ωρίμαση του ΣΥΡΙΖΑ θα συμβαδίζει με τη βίαιη ωρίμανση των «από κάτω», προκειμένου να μετεξελιχθούν από το στάτους του κυριαρχούμενου, στο στάτους του κυρίαρχου, πολιτικά και κοινωνικά, ταξικού συνασπισμού δυνάμεων». (RedNotebook, ιστοσελίδα συριζαίικων πολιτικών συμφερόντων).

Έτσι, σιγά-σιγά, λίγο πριν την εκλογική «αναμέτρηση» του Γενάρη του 2015, ξένοι και ντόπιοι δημοσιογράφοι αρχίζουν να περιγράφουν τον Αλέξη Τσίπρα ως «πιο ώριμο» απ' ό,τι στο παρελθόν, σημειώνοντας ότι «περιστοιχίζεται από καλύτερους συμβούλους», ενώ εκτιμούν ότι σταδιακά το κόμμα καθίσταται πιο συστημικό, περιορίζοντας τη «συγκρουσιακή» ρητορική.

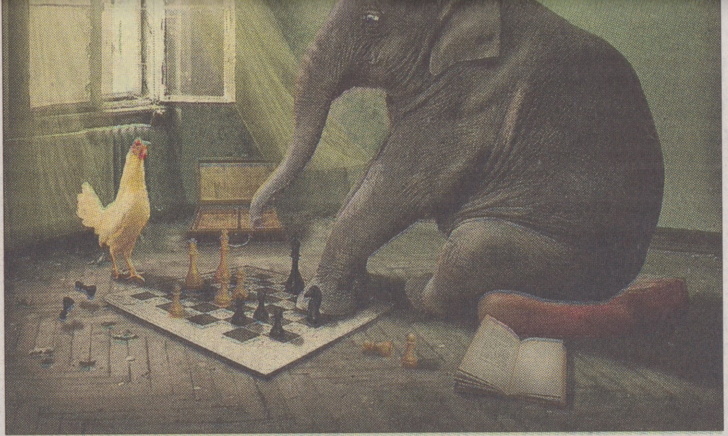
Στην Καθημερινή, στις 18-1-2015, σε άρθρο του Α. Έλλις, καταγράφεται ακριβώς αυτό το κλίμα:

«Ενδεικτική της αγωνίας που επικρατεί, αλλά και της λεπτομερούς ενασχόλησης με τις εξελίξεις, είναι η γνώση διαδικαστικών λεπτομερειών σε βαθμό που εκπλήσσει. ***Ευρωπαίος πρέσβης εξέφραζε την «ελπίδα» ότι σε πιθανές δεύτερες εκλογές θα ενδυναμωθεί η πιο ρεαλιστική γραμμή του κόμματος, καθώς ο κ. Τσίπρας θα επιλέξει τη λίστα των υποψηφίων και, άρα, θα αντικαταστήσει τους «ακραίους»****, αγνοώντας όμως ότι, παρότι ο αρχηγός όντως έχει το σχετικό δικαίωμα, είθισται να διαμορφώνει τις λίστες με βάση τη σειρά που προέκυψε στην προηγούμενη αναμέτρηση».*

Δύο μήνες αργότερα από την ανάληψη της εξουσίας από τους τσιπριστές, σε συνέντευξή του στην γερμανική εφημερίδα Welt, ο Γιούνκερ τον Μάρτιο του 2015, ξεκαθαρίζει ότι ***«η άποψη της Κομισιόν είναι η εξής: Ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει Grexit»***. Όπως είπε: **«κανένα από τα πρόσωπα σε ηγετικές πολιτικές θέσεις στην Ευρώπη δεν εργάζεται προς την κατεύθυνση της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Η χώρα είναι και θα παραμείνει μέλος της νομισματικής ένωσης»**.

Τα συμπεράσματα στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου...

Συσπείρωση Αναρχικών

επίλεκτων δημοσιογράφων, οι οποίοι ωστόσο οφείλουν να υπακούουν σε συγκεκριμένους κανόνες της ομερτά που επιβάλλονται.

Όλοι οι συμμετέχοντες στο συνέδριο οφείλουν να σεβαστούν τον κανόνα γνωστό επισήμως ως «Chatham House Rule». Βάσει του συγκεκριμένου κανόνα (που πήρε το όνομά του από το Βασιλικό Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων του Λονδίνου), μπορεί κάποιος να αναφερθεί σε όσα ειπώθηκαν στο συνέδριο, χωρίς ωστόσο να αποκαλύψει ποιός είπε τί.

Στο συγκεκριμένο επετειακό 40ό συνέδριο, πέρα από τον Τσίπρα, ήταν παρόντες και οι: Μπαρόζο, Αλμούνια, Μπαρνιέ, Κατάινεν, Ντε Γκουχτ, Αλφάνο, Άσμουσεν, Ντάισελμπλουμ, Ντε Γκίντος, Μόντι, Λέτα, ΜακΚέιν, Πρόντι, Τρισέ, αλλά και ο γνωστός Ρουμπίνι που είχε προχωρήσει σε προβλέψεις του περί χρεοκοπίας της Ελλάδας και εξόδου από την Ευρωζώνη κ.ά.

Τα τελευταία 40 χρόνια έχει παραστεί σε παρόμοια συνέδρια κυριολεκτικά η αφρόκρεμα των εκπροσώπων της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Ενδεικτικά αναφέρονται ονόματα όπως: Ντικ Τσένι, Κριστίν Λαγκάρντ, Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, Τζορτζ Σόρος, Τζο Μπάιντεν, Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, Αντόνιο ντι Πιέτρο, Σίλβιο Μπερλουσκόνι, Χένρι Κίσινγκερ, Φρανσουά Φιγιόν, Χοσέ Μαρία Αθνάρ και Λοράν Φαμπιούς.

Ένα μήνα αργότερα, δηλαδή στις 18-19 Οκτωβρίου του 2014, στην προεκλογική Κ.Ε. του Συ.ριζα καταψηφίζεται οριακά τροπολογία της αριστερής πλατφόρμας που αναφερόταν στην επέκταση του συνεδριακού προγράμματος, δηλαδή «*στην κοινωνικοποίηση τραπεζών, ανάκτηση υπό δημόσιο έλεγχο και ιδιοκτησία ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων, και άλλων δημόσιων αγαθών, κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ*».

Την ίδια συνεδρίαση απασχόλησε, επίσης και το ζήτημα των εκλογικών συμμαχιών.

Σε σχετικό κείμενο του ο Δ. Μπελαντής (27-10-

λόγο που γνώριζαν όλοι, δηλαδή ότι ο Συριζα ήταν μια από τα ίδια, οπότε ο μόνος λόγος που καθυστερούσε η φανερή ένταξή του στο στρατόπεδο που δήθεν πολεμούσε, ήταν ότι ακόμη δεν είχε έρθει η «στιγμή». Η «καθυστέρηση» φυσικά ήταν πολύτιμη κυρίως για τον απόλυτο κοινωνικό έλεγχο, τον οποίο ήθελε να εξασφαλίσει «η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση».

Ήδη από τις 3-7-2013, ο στόχος αυτός καταγράφεται ξεκάθαρα στην εφημερίδα Αυγή από τον Δημήτρη Γιατζόγλου, σε άρθρο του με τον τίτλο ***Η αναγκαία «διπλή ωρίμανση»***:

«Μια κοινωνία είναι αδύνατον να βρίσκεται διαρκώς σε κατάσταση βρασμού. *Επομένως η Αριστερά δεν μπορεί να συγκροτείται και να λειτουργεί αποκλειστικά ως πολιτικό υποκείμενο των περιόδων κοινωνικής έντασης. Υπάρχουν στιγμές που η κοινωνία υποδεικνύει, σχεδόν αυθόρμητα, τις πολιτικές λύσεις. Αλλά υπάρχουν περίοδοι που η κοινωνία σιωπά και μετεωρίζεται. Τότε, η πρωτοβουλία του πολιτικού υποκειμένου είναι αυτή που θα διαλύσει τη σύγχυση και θα προτείνει τον προσανατολισμό. Η συνάρθρωση κοινωνικού-πολιτικού είναι τελικά πιο σύνθετη και απρόβλεπτη από μια γραμμική, μονόδρομη σχέση.* ***Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε μικρή πολιτική σημασία έχει η αναμονή των μελλοντικών κοινωνικών εκρήξεων, ώστε να εκκινήσει εκ νέου η καθηλωμένη σήμερα δυναμική της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τότε το ζήτημα είναι αν και πώς προετοιμαζόμαστε και προετοιμάζουμε αυτές τις εκρήξεις και πού θέλουμε να τις προσανατολίσουμε. [...] Στο υπόβαθρο της ρευστότητας και των αναζητήσεων βρίσκεται η επίγνωση ότι η ολοκλήρωση της βαθιάς αντιμεταρρύθμισης και η πολιτική διαχείριση του νέου, υπό διαμόρφωση, ιστορικού κύκλου, δημιουργεί αντιθέσεις και απαιτήσεις που υπερβαίνουν τις δυνατότητες και τη σύνθεση των κυβερνητικών σχημάτων που δοκιμάστηκαν μέχρι σήμερα.*** *Όλα αυτά βεβαίως υπό την αίρεση των εσωτερικών αντιθέσεων, του απονομιμοποιημένου πολιτικού συστήματος και μιας κοινωνίας η οποία -έστω και εξουθενωμένη- αρνείται τη συγκατάθεσή της. Η αποτυχία του σχεδιασμού εξαρτάται πρωτίστως από την απάντηση του προοδευτικού κόσμου και του ΣΥΡΙΖΑ.* ***Από τη θέληση και την ικανότητά τους για μια «διπλή ωρίμανση» που θα οδηγήσει στη συγκρότηση του***

γράφοι αρχίζουν να περιγράφουν τον Αλέξη Τσίπρα ως «πιο ώριμο» απ' ό,τι στο παρελθόν, σημειώνοντας ότι «περιστοιχίζεται από καλύτερους συμβούλους», ενώ εκτιμούν ότι σταδιακά το κόμμα καθίσταται πιο συστημικό, περιορίζοντας τη «συγκρουσιακή» ρητορική.

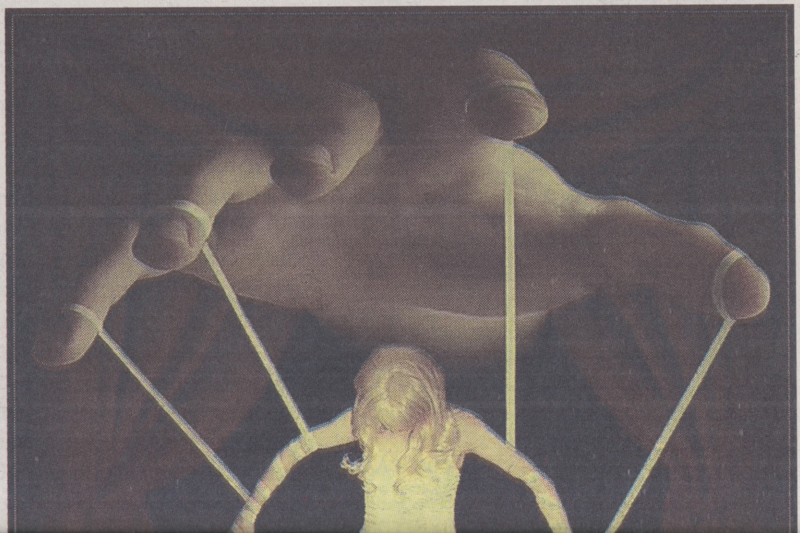
Στην Καθημερινή, στις 18-1-2015, σε άρθρο του Α. Έλλις, καταγράφεται ακριβώς αυτό το κλίμα:

«Ενδεικτική της αγωνίας που επικρατεί, αλλά και της λεπτομερούς ενασχόλησης με τις εξελίξεις, είναι η γνώση διαδικαστικών λεπτομερειών σε βαθμό που εκπλήσσει. ***Ευρωπαίος πρέσβης εξέφραζε την «ελπίδα» ότι σε πιθανές δεύτερες εκλογές θα ενδυναμωθεί η πιο ρεαλιστική γραμμή του κόμματος, καθώς ο κ. Τσίπρας θα επιλέξει τη λίστα των υποψηφίων και, άρα, θα αντικαταστήσει τους «ακραίους»****, αγνοώντας όμως ότι, παρότι ο αρχηγός όντως έχει το σχετικό δικαίωμα, είθισται να διαμορφώνει τις λίστες με βάση τη σειρά που προέκυψε στην προηγούμενη αναμέτρηση».*

Δύο μήνες αργότερα από την ανάληψη της εξουσίας από τους τσιπριστές, σε συνέντευξή του στην γερμανική εφημερίδα Welt, ο Γιούνκερ τον Μάρτιο του 2015, ξεκαθαρίζει ότι «**η άποψη της Κομισιόν είναι η εξής: Ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει Grexit**». Όπως είπε: «**κανένα από τα πρόσωπα σε ηγετικές πολιτικές θέσεις στην Ευρώπη δεν εργάζεται προς την κατεύθυνση της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Η χώρα είναι και θα παραμείνει μέλος της νομισματικής ένωσης**».

Τα συμπεράσματα στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου...

Συσπείρωση Αναρχικών

Όλοι οι συμμετέχοντες στο συνέδριο οφείλουν να σεβαστούν τον κανόνα γνωστό επισήμως ως «Chatham House Rule». Βάσει του συγκεκριμένου κανόνα (που πήρε το όνομά του από το Βασιλικό Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων του Λονδίνου), μπορεί κάποιος να αναφερθεί σε όσα ειπώθηκαν στο συνέδριο, χωρίς ωστόσο να αποκαλύψει ποιός είπε τί.

Στο συγκεκριμένο επετειακό 40ό συνέδριο, πέρα από τον Τσίπρα, ήταν παρόντες και οι: Μπαρόζο, Αλμούνια, Μπαρνιέ, Κατάινεν, Ντε Γκουχτ, Αλφάνο, Άσμουσεν, Ντάισελμπλουμ, Ντε Γκίντος, Μόντι, Λέτα, ΜακΚέιν, Πρόντι, Τρισέ, αλλά και ο γνωστός Ρουμπίνι που είχε προχωρήσει σε προβλέψεις του περί χρεοκοπίας της Ελλάδας και εξόδου από την Ευρωζώνη κ.ά.

Τα τελευταία 40 χρόνια έχει παραστεί σε παρόμοια συνέδρια κυριολεκτικά η αφρόκρεμα των εκπροσώπων της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Ενδεικτικά αναφέρονται ονόματα όπως: Ντικ Τσέινι, Κριστίν Λαγκάρντ, Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, Τζορτζ Σόρος, Τζο Μπάιντεν, Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, Αντόνιο ντι Πιέτρο, Σίλβιο Μπερλουσκόνι, Χένρι Κίσινγκερ, Φρανσουά Φιγιόν, Χοσέ Μαρία Αθνάρ και Λοράν Φαμπιούς.

Ένα μήνα αργότερα, δηλαδή στις 18-19 Οκτωβρίου του 2014, στην προεκλογική Κ.Ε. του Συ.ριζα καταψηφίζεται οριακά τροπολογία της αριστερής πλατφόρμας που αναφερόταν στην επέκταση του συνεδριακού προγράμματος, δηλαδή «*στην κοινωνικοποίηση τραπεζών, ανάκτηση υπό δημόσιο έλεγχο και ιδιοκτησία ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων, και άλλων δημόσιων αγαθών, κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ*».

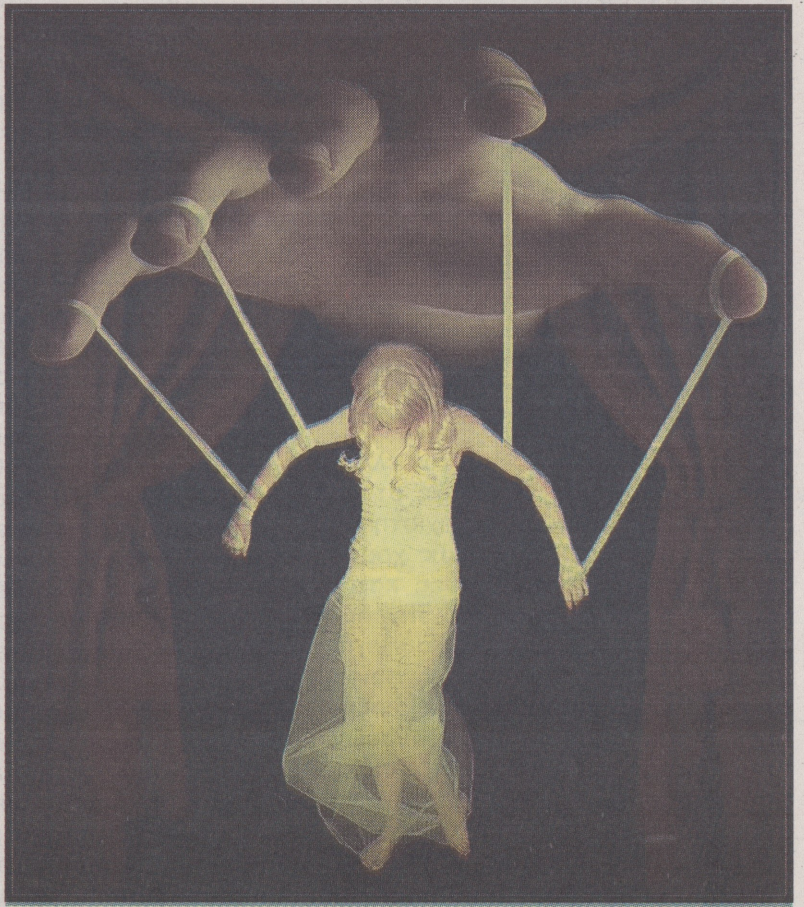
Την ίδια συνεδρίαση απασχόλησε, επίσης και το ζήτημα των εκλογικών συμμαχιών.

Σε σχετικό κείμενο του ο Δ. Μπελαντής (27-10-2014) καταγράφει την «ανησυχία» του τόσο για την καταψήφιση της τροπολογίας, όσο και «***για την γραφειοκρατική και την όχι απολύτως διαφανή κορύφωση της συζήτησης για το θέμα των συμμαχιών***», εξελίξεις που θα πρέπει να «*διαλύσουν κάθε εφησυχασμό*»:

«Αυτοί που διαχειρίστηκαν, επέβαλαν, οργάνωσαν, ή υποστήριξαν το αργότερο από το 2010 (και πάντως το αργότερο το 2012) τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους, αυτοί που αργότερα εμφανίστηκαν ως πρόθυμες μνημονιακές εφεδρείες, δεν μπορούν να έχουν θέση στις γραμμές μας, στις λίστες των *κοινωνικής έντασης. Υπάρχουν στιγμές που η κοινωνία υποδεικνύει, σχεδόν αυθόρμητα, τις πολιτικές λύσεις. Αλλά υπάρχουν περίοδοι που η κοινωνία σιωπά και μετεωρίζεται. Τότε, η πρωτοβουλία του πολιτικού υποκειμένου είναι αυτή που θα διαλύσει τη σύγχυση και θα προτείνει τον προσανατολισμό. Η συνάρθρωση κοινωνικού-πολιτικού είναι τελικά πιο σύνθετη και απρόβλεπτη από μια γραμμική, μονόδρομη σχέση.* ***Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε μικρή πολιτική σημασία έχει η αναμονή των μελλοντικών κοινωνικών εκρήξεων, ώστε να εκκινήσει εκ νέου η καθηλωμένη σήμερα δυναμική της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τότε το ζήτημα είναι αν και πώς προετοιμαζόμαστε και προετοιμάζουμε αυτές τις εκρήξεις και πού θέλουμε να τις προσανατολίσουμε. [...] Στο υπόβαθρο της ρευστότητας και των αναζητήσεων βρίσκεται η επίγνωση ότι η ολοκλήρωση της βαθιάς αντιμεταρρύθμισης και η πολιτική διαχείριση του νέου, υπό διαμόρφωση, ιστορικού κύκλου, δημιουργεί αντιθέσεις και απαιτήσεις που υπερβαίνουν τις δυνατότητες και τη σύνθεση των κυβερνητικών σχημάτων που δοκιμάστηκαν μέχρι σήμερα.*** *Όλα αυτά βεβαίως υπό την αίρεση των εσωτερικών αντιθέσεων, του απονομιμοποιημένου πολιτικού συστήματος και μιας κοινωνίας η οποία -έστω και εξουθενωμένη- αρνείται τη συγκατάθεσή της. Η αποτυχία του σχεδιασμού εξαρτάται πρωτίστως από την απάντηση του προοδευτικού κόσμου και του ΣΥΡΙΖΑ.* ***Από τη θέληση και την ικανότητά τους για μια «διπλή ωρίμανση» που θα οδηγήσει στη συγκρότηση του αντίπαλου προοδευτικού-αριστερού πόλου»***.

Στην ίδια κατεύθυνση και πάμπολλα παρεμφερή άρθρα για την «βίαιη ωρίμανση του Συριζα»:

«Επεκτείνοντας την λογική της «βίαιης ωρίμανσης» του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να μετεξελιχθεί από αντιπολιτευόμενο κόμμα σε ηγεμονική πολιτικά δύναμη, θα λέγαμε ότι τα παραπάνω επίδικα μπορούν να συμπυκνωθούν στο εξής:

φωνεί τις λίστες με βάση τη σειρά που προέκυψε στην προηγούμενη αναμέτρηση».

Δύο μήνες αργότερα από την ανάληψη της εξουσίας από τους τσιπριστές, σε συνέντευξή του στην γερμανική εφημερίδα Welt, ο Γιούνκερ τον Μάρτιο του 2015, ξεκαθαρίζει ότι «***η άποψη της Κομισιόν είναι η εξής: Ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει Grexit***». Όπως είπε: «**κανένα από τα πρόσωπα σε ηγετικές πολιτικές θέσεις στην Ευρώπη δεν εργάζεται προς την κατεύθυνση της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Η χώρα είναι και θα παραμείνει μέλος της νομισματικής ένωσης**».

Τα συμπεράσματα στη διάθεση κάθε ενδιαφερόμενου...

Συσπείρωση Αναρχικών

Καλαμάτα 24 Σεπτέμβρη 1991

Μια απελπιστικά αδέσποτη και ορφανή εξέγερση

Μια άγνωστη πτυχή στην σύγχρονη ιστορία των εξεγέρσεων και των συγκρούσεων στον ελλαδικό χώρο αλλά και στην ιστορία της Καλαμάτας, είναι η εξέγερση της 24ης Σεπτεμβρίου 1991. **Αφορμή στάθηκε ο θάνατος του 18χρονου Δημήτρη Λαγωνικάκου ύστερα από καταδίωξη από περιπολικό.** Είναι ενδεικτικό ότι στον διαδικτυακό χώρο, παρά την πληθωρική προσφορά οποιασδήποτε πληροφορίας, το συγκεκριμένο γεγονός απουσιάζει. Το καταχώνιασμα της συγκεκριμένης εξέγερσης, παρά την σφοδρότητα και την σημασία της, έγκειται στο γεγονός ότι δεν μπόρεσε να πατροναριστεί από κανένα πολιτικό χώρο. Πολλά είναι τα παραδείγματα των πρακτικών ξενιστή από διάφορους πολιτικούς χώρους και δη της αριστεράς (από Πολυτεχνείο '73 έως Δεκέμβρη '08). Ο λόγος της λησμονιάς μπορεί να αναζητηθεί στο γεγονός ότι στην συγκεκριμένη εξέγερση απουσίαζαν τα αιτήματα, ο πολιτικός σχεδιασμός, η καθοδήγηση και κυριαρχούσε ο οργισμένος αυθορμητισμός απέναντι στην αστυνομία. **Ο στόχος ήταν ένας και καθαρός, η καταστροφή του αστυνομικού τμήματος οι ένοικοι του οποίου ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο του 18χρονου Δημήτρη Λαγωνικάκου.** Οπότε η συγκεκριμένη εξέγερση απέκλεισε εξ αρχής οποιαδήποτε πολιτική παρείσφρηση και κατέληξε στην ιστορία **ορφανή, αδέσποτη και ωραία...**

Επίσης, πρέπει να αναφερθεί ότι η συγκεκριμένη εξέγερση δεν ήρθε ουρανοκατέβατη. Τα γεγονότα της Καλαμάτας ήταν «εναρμονισμένα» με το συγκρουσιακό κλίμα της εποχής και αυτό μπορεί να φανεί από τα γεγονότα που προηγήθηκαν αλλά και από αυτά που ακολούθησαν. **Η περίοδος '90-'91 χαρακτηρίζεται από τις μαθη-**

του νομάρχη. Η πόλη για επτά ώρες φλέγεται. Διαδηλώσεις και συγκρούσεις συμβαίνουν σε όλη την χώρα και ειδικότερα στην Αθήνα.

Χαρακτηριστικά είναι τα γεγονότα του Οκτώβρη του '91 -λίγες μέρες μετά τα γεγονότα της Καλαμάτας- με συγκρούσεις μαθητών με την αστυνομία και την εισβολή των δυνάμεων καταστολής στο Πολυτεχνείο, με αποτέλεσμα την σύλληψη δεκάδων ατόμων. Οι συγκρούσεις του Οκτώβρη ήταν σφοδρότατες με εμπρησμούς αστυνομικών μηχανών, ενός λεωφορείου της αστυνομίας και αυτοκινήτων τηλεοπτικών συνεργείων.

Το χρονικό της καταδίωξης

Στις 19 Σεπτέμβρη ο 18χρονος Δημήτρης Λαγωνικάκος παρέα με φίλους του κατευθύνονταν στην πόλη της Μεσσήνης, όπου λάμβανε χώρα το καθιερωμένο πανηγύρι. **Στο ύψος του αεροδρομίου ο Δημήτρης δεν σταματάει σε σήμα της τροχαίας και καταδιώκεται σε παράπλευρη ερημική περιοχή.** Οι φίλοι του Δημήτρη τον χάνουν από τα μάτια τους και ύστερα από αρκετή ώρα το περιπολικό που τον καταδίωκε τον μεταφέρει στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που τον εξέτασαν διαπίστωσαν εκδορά και αιμάτωμα στην αριστερή

του κράτους, είναι και διάτρητος εξυπηρετώντας έτσι το κράτος ώστε να τον προσαρμόζει και να τον χρεώνει αναλόγως.

Λίγες ώρες μετά ο Δημήτρης εισάγεται για δεύτερη φορά στο νοσοκομείο με έντονες ζαλάδες. Στην ακτινογραφία που κάνει δεν διαπιστώνεται κάποιο αιμάτωμα, παρ' όλα αυτά υποβάλλεται σε τρυπανισμό και μεταφέρεται στο νοσοκομείο της Πάτρας, όπου τέσσερις μέρες μετά **πεθαίνει από εγκεφαλική εσωτερική αιμορραγία.**

Οι γονείς και η πλειοψηφία της πόλης θεωρούν την αστυνομία υπεύθυνη για τον θάνατο του Δημήτρη. Η αστυνομία από την μεριά της υποστηρίζει ότι το περιπολικό που τον καταδίωξε τον βρήκε ήδη πεσμένο και χτυπημένο στο χωματόδρομο και γι' αυτό τον λόγο τον μετέφερε η ίδια στο νοσοκομείο.

Τα επεισόδια μετά την κηδεία

Την Τρίτη 24 Σεπτέμβρη ο Δημήτρης κηδεύεται συνοδευόμενος από πλήθος

διαλύονται και στις 10 το βράδυ πέφτουν οι πρώτες μολότοφ που είχαν ως αποτέλεσμα να κάψουν την είσοδο του αστυνομικού τμήματος.

Επίθεση στο Α.Τ.

Κάποιοι φλεγόμενοι κάδοι σπρώχτηκαν προς την είσοδο του τμήματος με σκοπό τον αποκλεισμό της. Μερικοί από τους συγκεντρωμένους ανέβηκαν σε γειτονικές ταράτσες πολυκατοικιών και από εκεί εκτόξευαν μπουκάλια και πέτρες προς τους αστυνομικούς, οι οποίοι λόγω της σφοδρότητας των επιθέσεων, καθώς και του αποκλεισμού της μπροστινής εισόδου, είχαν εγκλωβιστεί στο πίσω μέρος του αστυνομικού τμήματος. Ανοίχτηκε παρακείμενη αποθήκη ποτοποιίας όπου

κτικό ότι στον διαδικτυακό χώρο, παρά την πληθωρική προσφορά οποιασδήποτε πληροφορίας, το συγκεκριμένο γεγονός απουσιάζει. Το καταχώνιασμα της συγκεκριμένης εξέγερσης, παρά την σφοδρότητα και την σημασία της, έγκειται στο γεγονός ότι δεν μπόρεσε να πατρονaριστεί από κανένα πολιτικό χώρο. Πολλά είναι τα παραδείγματα των πρακτικών ξενιστή από διάφορους πολιτικούς χώρους και δη της αριστεράς (από Πολυτεχνείο '73 έως Δεκέμβρη '08). Ο λόγος της λησμονιάς μπορεί να αναζητηθεί στο γεγονός ότι στην συγκεκριμένη εξέγερση απουσίαζαν τα αιτήματα, ο πολιτικός σχεδιασμός, η καθοδήγηση και κυριαρχούσε ο οργισμένος αυθορμητισμός απέναντι στην αστυνομία. **Ο στόχος ήταν ένας και καθαρός, η καταστροφή του αστυνομικού τμήματος οι ένοικοι του οποίου ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο του 18χρονου Δημήτρη Λαγωνικάκου.** Οπότε η συγκεκριμένη εξέγερση απέκλεισε εξ αρχής οποιαδήποτε πολιτική παρείσφρηση και κατέληξε στην ιστορία **ορφανή, αδέσποτη και ωραία...**

Επίσης, πρέπει να αναφερθεί ότι η συγκεκριμένη εξέγερση δεν ήρθε ουρανοκατέβατη. Τα γεγονότα της Καλαμάτας ήταν «εναρμονισμένα» με το συγκρουσιακό κλίμα της εποχής και αυτό μπορεί να φανεί από τα γεγονότα που προηγήθηκαν αλλά και από αυτά που ακολούθησαν. **Η περίοδος '90-'91 χαρακτηρίζεται από τις μαθητικές καταλήψεις, που ξεπερνούσαν το 70% του συνόλου των σχολικών μονάδων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.** Οι μαθητές εναντιώνονταν στο αντιδραστικό νομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου που προέβλεπε την κατάργηση των αδικαιολόγητων απουσιών, την επιβολή ομοιόμορφης «ποδιάς», του ελέγχου στην καθημερινή εξωσχολική ζωή των μαθητών, την κατάργηση των σχολικών εκδρομών και την θέσπιση εξετάσεων από το γυμνάσιο στο λύκειο χωρίς τη δυνατότητα επανεξέτασης.

Οι σχολικές καταλήψεις στον ελλαδικό χώρο και οι συγκρούσεις στους δρόμους της Αθήνας συνεχίστηκαν και στην έναρξη της σχολικής χρονι-

του νομάρχη. Η πόλη για επτά ώρες φλέγεται. Διαδηλώσεις και συγκρούσεις συμβαίνουν σε όλη την χώρα και ειδικότερα στην Αθήνα.

Χαρακτηριστικά είναι τα γεγονότα του Οκτώβρη του '91 -λίγες μέρες μετά τα γεγονότα της Καλαμάτας- με συγκρούσεις μαθητών με την αστυνομία και την εισβολή των δυνάμεων καταστολής στο Πολυτεχνείο, με αποτέλεσμα την σύλληψη δεκάδων ατόμων. Οι συγκρούσεις του Οκτώβρη ήταν σφοδρότατες με εμπρησμούς αστυνομικών μηχανών, ενός λεωφορείου της αστυνομίας και αυτοκινήτων τηλεοπτικών συνεργείων.

Το χρονικό της καταδίωξης

Στις 19 Σεπτέμβρη ο 18χρονος Δημήτρης Λαγωνικάκος παρέα με φίλους του κατευθύνονταν στην πόλη της Μεσσήνης, όπου λάμβανε χώρα το καθιερωμένο πανηγύρι. **Στο ύψος του αεροδρομίου ο Δημήτρης δεν σταματάει σε σήμα της τροχαίας και καταδιώκεται σε παράπλευρη ερημική περιοχή.** Οι φίλοι του Δημήτρη τον χάνουν από τα μάτια τους και ύστερα από αρκετή ώρα το περιπολικό που τον καταδίωκε τον μεταφέρει στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που τον εξέτασαν διαπιστώσαν εκδορά και αιμάτωμα στην αριστερή βρεγματική περιοχή, πολλαπλές εκδορές και θλαστικά τραύματα στις κνήμες, στα γόνατα, στους αγκώνες και στην αριστερή ωμοπλάτη. Ο Δημήτρης δεν δέχεται να κάνει ακτινογραφίες και φεύγει με δική του ευθύνη χωρίς να υπογράψει το σχετικό έγγραφο και χωρίς να παραλάβει την συνταγή του γιατρού. Σημαντικό ρόλο στην συγκεκριμένη απόφαση έπαιξε, η τρομοκράτηση και ο ξυλοδαρμός που δέχτηκε από τους διώκτες του, καθώς το μηχανάκι που οδηγούσε, σύμφωνα με την αστυνομία, ήταν κλεμμένο. Βέβαια, ο ισχυρισμός της αστυνομίας φαίνεται πως μπάζει, καθώς δεν προέβη σε σύλληψή του, παρά τον άφησε να φύγει από το νοσοκομείο. Επίσης,

του κράτους, είναι και διάτρητος εξυπηρετώντας έτσι το κράτος ώστε να τον προσαρμόζει και να τον χρεώνει αναλόγως.

Λίγες ώρες μετά ο Δημήτρης εισάγεται για δεύτερη φορά στο νοσοκομείο με έντονες ζαλάδες. Στην ακτινογραφία που κάνει δεν διαπιστώνεται κάποιο αιμάτωμα, παρ' όλα αυτά υποβάλλεται σε τρυπανισμό και μεταφέρεται στο νοσοκομείο της Πάτρας, όπου τέσσερις μέρες μετά **πεθαίνει από εγκεφαλική εσωτερική αιμορραγία.**

Οι γονείς και η πλειοψηφία της πόλης θεωρούν την αστυνομία υπεύθυνη για τον θάνατο του Δημήτρη. Η αστυνομία από την μεριά της υποστηρίζει ότι το περιπολικό που τον καταδίωξε τον βρήκε ήδη πεσμένο και χτυπημένο στο χωματόδρομο και γι' αυτό τον λόγο τον μετέφερε η ίδια στο νοσοκομείο.

Τα επεισόδια μετά την κηδεία

Την Τρίτη 24 Σεπτέμβρη ο Δημήτρης κηδεύεται συνοδευόμενος από πλήθος κόσμου, συγγενών, φίλων καθώς και ανθρώπων που ήθελαν να εκφράσουν έτσι την αλληλεγγύη τους. **Μετά το τέλος της κηδείας δεκάδες μηχανές περνώντας από κεντρικούς δρόμους της πόλης κατευθύνθηκαν στο αστυνομικό τμήμα.** Οι συγκεντρωμένοι έστησαν οδοφράγματα με αναμμένους κάδους με σκοπό να αποκλειστεί η περιοχή γύρω από το αστυνομικό τμήμα. Ο συγκεντρωμένος κόσμος άρχισε να βρίζει τους αστυνομικούς για τον θάνατο του Δημήτρη και να εκτοξεύει εναντίον τους ό,τι αντικείμενα έβρισκε. Από ντομάτες και μήλα, μέχρι ξύλα και πέτρες. Καθώς η ώρα περνούσε ο συγκεντρωμένος κόσμος αυξανόταν, όπως και η συχνότητα και

διαλύονται και στις 10 το βράδυ πέφτουν οι πρώτες μολότοφ που είχαν ως αποτέλεσμα να κάψουν την είσοδο του αστυνομικού τμήματος.

Επίθεση στο Α.Τ.

Κάποιοι φλεγόμενοι κάδοι σπρώχτηκαν προς την είσοδο του τμήματος με σκοπό τον αποκλεισμό της. Μερικοί από τους συγκεντρωμένους ανέβηκαν σε γειτονικές ταράτσες πολυκατοικιών και από εκεί εκτόξευαν μπουκάλια και πέτρες προς τους αστυνομικούς, οι οποίοι λόγω της σφοδρότητας των επιθέσεων, καθώς και του αποκλεισμού της μπροστινής εισόδου, είχαν εγκλωβιστεί στο πίσω μέρος του αστυνομικού τμήματος. Ανοίχτηκε παρακείμενη αποθήκη ποτοποιίας όπου ο κόσμος εφοδιάστηκε με μπουκάλια, που τα χρησιμοποιούσε για την κατασκευή μολότοφ ή για να τα εκτοξεύει όπως ήταν στους αστυνομικούς.

Αργά το βράδυ κατέφθασαν αστυνομικές ενισχύσεις από Πύργο, Σπάρτη και Τρίπολη μαζί με τον αστυνομικό διευθυντή Πελοποννήσου και αποφασίστηκε ρίψη χημικών. Οι μάχες δεν περιορίστηκαν μόνο γύρω από το αστυνομικό τμήμα αλλά επεκτάθηκαν και στους δρόμους πέριξ της κεντρικής πλατείας. Το διπλανό κτίριο της νομαρχίας είχε επίσης περικυκλωθεί από συγκεντρωμένους. **Δεν έλειψαν και οι μάχες σώμα με σώμα όπου πολλοί αστυνομικοί ξυλοκοπήθηκαν στα στενά γύρω από την κεντρική**

ντι στην αστυνομία. **Ο στόχος ήταν ένας και καθαρός, η καταστροφή του αστυνομικού τμήματος οι ένοικοι του οποίου ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο του 18χρονου Δημήτρη Λαγωνικάκου.** Οπότε η συγκεκριμένη εξέγερση απέκλεισε εξ αρχής οποιαδήποτε πολιτική παρείσφρηση και κατέληξε στην ιστορία **ορφανή, αδέσποτη και ωραία...**

Επίσης, πρέπει να αναφερθεί ότι η συγκεκριμένη εξέγερση δεν ήρθε ουρανοκατέβατη. Τα γεγονότα της Καλαμάτας ήταν «εναρμονισμένα» με το συγκρουσιακό κλίμα της εποχής και αυτό μπορεί να φανεί από τα γεγονότα που προηγήθηκαν αλλά και από αυτά που ακολούθησαν. **Η περίοδος '90-'91 χαρακτηρίζεται από τις μαθητικές καταλήψεις, που ξεπερνούσαν το 70% του συνόλου των σχολικών μονάδων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.** Οι μαθητές εναντιώνονταν στο αντιδραστικό νομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου που προέβλεπε την κατάργηση των αδικαιολόγητων απουσιών, την επιβολή ομοιόμορφης «ποδιάς», του ελέγχου στην καθημερινή εξωσχολική ζωή των μαθητών, την κατάργηση των σχολικών εκδρομών και την θέσπιση εξετάσεων από το γυμνάσιο στο λύκειο χωρίς τη δυνατότητα επανεξέτασης.

Οι σχολικές καταλήψεις στον ελλαδικό χώρο και οι συγκρούσεις στους δρόμους της Αθήνας συνεχίστηκαν και στην έναρξη της σχολικής χρονιάς του '91. **Οι συγκεκριμένες καταλήψεις στιγματίστηκαν από την δολοφονία του αλληλέγγυου καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα στις 9 Ιανουαρίου το 1991, που ξεσήκωσε κύμα διαδηλώσεων και σκληρών συγκρούσεων στους δρόμους.** Στη γειτονική πόλη της Πάτρας αμέσως ξεσπούν άγριες συγκρούσεις με εμπρησμούς ενός περιπολικού, μιας αστυνομικής κλούβας και της καταστροφής του αυτοκινήτου

Το χρονικό της καταδίωξης

Στις 19 Σεπτέμβρη ο 18χρονος Δημήτρης Λαγωνικάκος παρέα με φίλους του κατευθύνονταν στην πόλη της Μεσσήνης, όπου λάμβανε χώρα το καθιερωμένο πανηγύρι. **Στο ύψος του αεροδρομίου ο Δημήτρης δεν σταματάει σε σήμα της τροχαίας και καταδιώκεται σε παράπλευρη ερημική περιοχή.** Οι φίλοι του Δημήτρη τον χάνουν από τα μάτια τους και ύστερα από αρκετή ώρα το περιπολικό που τον καταδίωκε τον μεταφέρει στο νοσοκομείο. Οι γιατροί που τον εξέτασαν διαπίστωσαν εκδορά και αιμάτωμα στην αριστερή βρεγματική περιοχή, πολλαπλές εκδορές και θλαστικά τραύματα στις κνήμες, στα γόνατα, στους αγκώνες και στην αριστερή ωμοπλάτη. Ο Δημήτρης δεν δέχεται να κάνει ακτινογραφίες και φεύγει με δική του ευθύνη χωρίς να υπογράψει το σχετικό έγγραφο και χωρίς να παραλάβει την συνταγή του γιατρού. Σημαντικό ρόλο στην συγκεκριμένη απόφαση έπαιξε, η τρομοκράτηση και ο ξυλοδαρμός που δέχτηκε από τους διώκτες του, καθώς το μηχανάκι που οδηγούσε, σύμφωνα με την αστυνομία, ήταν κλεμμένο. Βέβαια, ο ισχυρισμός της αστυνομίας φαίνεται πως μπάζει, καθώς δεν προέβη σε σύλληψή του, παρά τον άφησε να φύγει από το νοσοκομείο. Επίσης, το μηχανάκι ήταν αφημένο στον τόπο της πτώσης για τρεις μέρες μέχρι να μαζευτεί από την αστυνομία.

Πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι το θέμα για το εάν το μηχανάκι ήταν ή όχι κλεμμένο δεν μας απασχολεί, όπως δεν απασχόλησε και κανέναν τότε (εκτός από τους αστυνομικούς και λοιπούς που έψαχναν να δικαιολογήσουν την αστυνομία). **Ο όρος «παραβατικότητα», εκτός του ότι είναι κρατική επινόηση για την ομαλή λειτουργία**

εσωτερική αιμορραγία.

Οι γονείς και η πλειοψηφία της πόλης θεωρούν την αστυνομία υπεύθυνη για τον θάνατο του Δημήτρη. Η αστυνομία από την μεριά της υποστηρίζει ότι το περιπολικό που τον καταδίωξε τον βρήκε ήδη πεσμένο και χτυπημένο στο χωματόδρομο και γι' αυτό τον λόγο τον μετέφερε η ίδια στο νοσοκομείο.

Τα επεισόδια μετά την κηδεία

Την Τρίτη 24 Σεπτέμβρη ο Δημήτρης κηδεύεται συνοδευόμενος από πλήθος κόσμου, συγγενών, φίλων καθώς και ανθρώπων που ήθελαν να εκφράσουν έτσι την αλληλεγγύη τους. **Μετά το τέλος της κηδείας δεκάδες μηχανές περνώντας από κεντρικούς δρόμους της πόλης κατευθύνθηκαν στο αστυνομικό τμήμα.** Οι συγκεντρωμένοι έστησαν οδοφράγματα με αναμμένους κάδους με σκοπό να αποκλειστεί η περιοχή γύρω από το αστυνομικό τμήμα. Ο συγκεντρωμένος κόσμος άρχισε να βρίζει τους αστυνομικούς για τον θάνατο του Δημήτρη και να εκτοξεύει εναντίον τους ό,τι αντικείμενα έβρισκε. Από ντομάτες και μήλα, μέχρι ξύλα και πέτρες. Καθώς η ώρα περνούσε ο συγκεντρωμένος κόσμος αυξανόταν, όπως και η συχνότητα και ο τρόπος των επιθέσεων. **Εκείνο το βράδυ πάνω από 2.000 άτομα είχαν κατεβεί στην κεντρική πλατεία για να εκφράσουν έτσι την διαμαρτυρία τους για τον θάνατο του Δημήτρη.** Ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος δεν απέτρεψε τις επιθέσεις που γίνονταν και λειτούργησε βοηθητικά. Ο αστυνομικός διευθυντής Μεσσηνίας Χρ. Κόκκοτας εμφανίζεται με ντουντούκα καλώντας τους συγκεντρωμένους να διαλυθούν. **Οι συγκεντρωμένοι δεν**

Κάποιοι φλεγόμενοι κάδοι σπρώχτηκαν προς την είσοδο του τμήματος με σκοπό τον αποκλεισμό της. Μερικοί από τους συγκεντρωμένους ανέβηκαν σε γειτονικές ταράτσες πολυκατοικιών και από εκεί εκτόξευαν μπουκάλια και πέτρες προς τους αστυνομικούς, οι οποίοι λόγω της σφοδρότητας των επιθέσεων, καθώς και του αποκλεισμού της μπροστινής εισόδου, είχαν εγκλωβιστεί στο πίσω μέρος του αστυνομικού τμήματος. Ανοίχτηκε παρακείμενη αποθήκη ποτοποιίας όπου ο κόσμος εφοδιάστηκε με μπουκάλια, που τα χρησιμοποιούσε για την κατασκευή μολότοφ ή για να τα εκτοξεύει όπως ήταν στους αστυνομικούς.

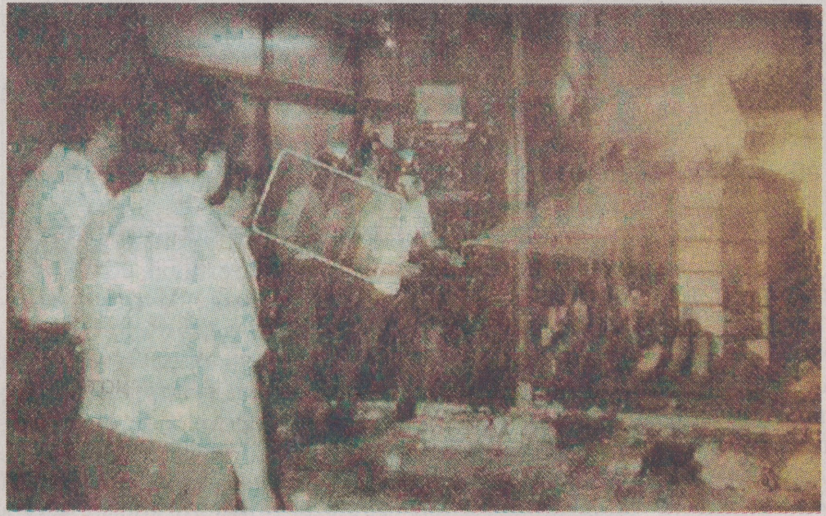
Αργά το βράδυ κατέφθασαν αστυνομικές ενισχύσεις από Πύργο, Σπάρτη και Τρίπολη μαζί με τον αστυνομικό διευθυντή Πελοποννήσου και αποφασίστηκε ρίψη χημικών. Οι μάχες δεν περιορίστηκαν μόνο γύρω από το αστυνομικό τμήμα αλλά επεκτάθηκαν και στους δρόμους πέριξ της κεντρικής πλατείας. Το διπλανό κτίριο της νομαρχίας είχε επίσης περικυκλωθεί από συγκεντρωμένους. **Δεν έλειψαν και οι μάχες σώμα με σώμα όπου πολλοί αστυνομικοί ξυλοκοπήθηκαν στα στενά γύρω από την κεντρική πλατεία.** Η πολιορκία του αστυνομικού τμήματος και οι μάχες πέριξ της πλατείας κράτησαν πάνω από δέκα ώρες. Μετά τα χημικά οι επιθέσεις συνεχίστηκαν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, μέχρι που αραίωσαν και άρχισε η αντεπίθεση της αστυνομίας.

Από τις επιθέσεις των συγκεντρωμένων τραυματίστηκαν δεκαεννέα αστυνομικοί εκ των οποίων δύο σοβαρά, κάηκε η είσοδος και μέρος από την

πρόσοψη του αστυνομικού τμήματος, σπάστηκαν τζαμαρίες καταστημάτων που βρίσκονταν παράπλευρα του αστυνομικού τμήματος, ενώ καταστράφηκε και η τζαμαρία της τράπεζας Πίστεως.

Εκατοντάδες άτομα ελέγχθηκαν και κυνηγήθηκαν από την αστυνομία στους δρόμους και σε πολλές γειτονιές της πόλης. Πολλοί ήταν αυτοί που για μέρες κρύβονταν, ώστε να μην συλληφθούν. Το κυνηγητό κράτησε μέχρι το απόγευμα της επόμενης μέρας, οπότε και έγιναν τρεις συλλήψεις, εκ των οποίων η μια ύστερα από άγριο ανθρωποκυνηγητό στο κέντρο της πόλης με αποτέλεσμα το ξυλοκόπημα και τον τραυματισμό τού καταδιωκόμενου. Ο εν λόγω συλληφθείς εμφανίστηκε στο δικαστήριο με μώλωπες στο πρόσωπο και μπαταρισμένο το δεξί του πόδι εξ αιτίας διαστρέμματος που προκλήθηκε όταν οι αστυνομικοί του γύρισαν το πέλμα.

Τελικώς, πραγματοποιήθηκαν δέκα συλλήψεις. Από τους συλληφθέντες, οι επτά προφυλακίστηκαν με τις κατηγορίες της παράβασης του νόμου για εκρηκτικά σε βαθμό κακουργήματος, περιύβριση της αρχής, σωματικές βλάβες, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς, κατά συρροή εμπρησμούς, απείθεια κατά της αρχής και παράβαση άρθρων του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας σε βαθμό πλημμελήματος.

Δύο ανήλικοι, 14 και 16 χρονών, καθώς και ένας ενήλικος, αφού τους απαγγέλθηκε κατηγορία για εξύβριση, αφέθηκαν ελεύθεροι και ορίστηκε τακτική δικάσιμος. Οι καταδικασθέντες οδηγήθηκαν στις φυλακές με τις νουθεσίες του ανακριτή Κ. Γκόρη ότι ελπίζει να μην διολισθήσουν περισσότερο στην φυλακή και μετά από την φυλάκιση

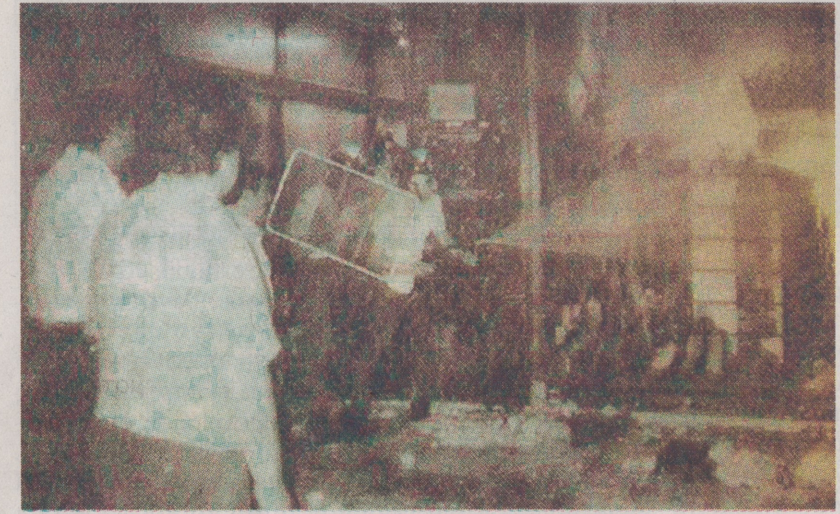
Σπουδή σ' εργαλειοδέτη

Το τρυπάνι περνώ στον εργαλειοδέτη.
Οπή ο χρόνος μου,
Πέντε χιλιοστά ακριβώς.
Μια σπιθαμή επάνω,
Μια σπιθαμή κάτω,
Κι όλα πηγαίνουν στράφι.
Ο δράπανος δεν συγχωρεί.
Ένα σημείο,
Μια ευκαιρία,
Πέντε χιλιοστά άνοιγμα
Στου πολιτισμού την καμπούρα
Πέντε χιλιοστά να στριμώξεις
Ανθούς και συντριβές
Μαύρα κατράμι χέρια
Μαύρα κοράκου νύχια
Αβύθιστες παγόδες
Κι όνειρα μελωμένα
Ρυθμίζω τις στροφές
Ανεβάζω την ταχύτητα
Νεκρό κοβάλτιο
Ημιθανές σίδερο
Εναγκαλίζονται ανυπόφορα
Κινίνα ελευθερίας,
Ζευγαρωτά αργόσυρτα ξυπνήματα
Σε νηφάλια μέθη.
Τούτο το κορμί
Το εκ σιωπής περίσσιο
Σ' έναν ρηχό λάκκο θα ριχτεί
Από δικούς κι αρχάριους
Τω πνεύματι πεσόντες
Κι εκεί θα 'ναι στα μέτρα του
Όπως του κόσμου όλου τα κορμιά
Δίχως κανείς να το ρωτήσει
Αν τα γρέζια πιέζουν γλυκά τους οφθαλμούς του.
Αλλά εγώ ακόμη συνεχίζω
Έτσι από περιέργεια κι άγουρη πλήξη
Σαράντα βαθμούς υπό σκιάν
Κι ο εργαλειοδέτης φέρνει βόλτες
Γύρω απ' τον άξονά του
Μετάλλινη μουτρωμένη μπαλαρίνα
Μια να πιάνει
Μια ν' αφήνει τον ρυθμό
Κι ο θόρυβος να σφίγγει τους κροτάφους

ξυλοκόπημα και τον τραυματισμό τού καταδιωκόμενου. Ο εν λόγω συλληφθείς εμφανίστηκε στο δικαστήριο με μώλωπες στο πρόσωπο και μπαταρισμένο το δεξί του πόδι εξ αιτίας διαστρέμματος που προκλήθηκε όταν οι αστυνομικοί του γύρισαν το πέλμα.

Τελικώς, πραγματοποιήθηκαν δέκα συλλήψεις. Από τους συλληφθέντες, οι επτά προφυλακίστηκαν με τις κατηγορίες της παράβασης του νόμου για εκρηκτικά σε βαθμό κακουργήματος, περιύβριση της αρχής, σωματικές βλάβες, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς, κατά συρροή εμπρησμούς, απείθεια κατά της αρχής και παράβαση άρθρων του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας σε βαθμό πλημμελήματος.

Δύο ανήλικοι, 14 και 16 χρονών, καθώς και ένας ενήλικος, αφού τους απαγγέλθηκε κατηγορία για εξύβριση, αφέθηκαν ελεύθεροι και ορίστηκε τακτική δικάσιμος. Οι καταδικασθέντες οδηγήθηκαν στις φυλακές με τις νουθεσίες του ανακριτή Κ. Γκόρη ότι ελπίζει να μην διολισθήσουν περισσότερο στην φυλακή και μετά από την φυλάκιση να γίνουν καλοί και νομοταγείς άνθρωποι, χρήσιμοι στην κοινωνία.

Η εξέγερση του '91 δεν ήταν υπόθεση μερικών δεκάδων ατόμων, δεν χρωματιστηκε πολιτικά και δεν ζητούσε καλύτερη αστυνόμευση. Ύστερα από εικοσιτέσσερα χρόνια αυτοί που έζησαν τις ημέρες εκείνες από το σπίτι τους, αλλά και αυτοί που κατέβηκαν στην πλατεία, έχουν να πουν μόνο για το δίκαιο ξέσπασμα όλων αυτών των νέων που συγκρούστηκαν με την αστυνομία. **Αγνοούν ακόμα και σήμερα εάν ο Δημήτρης ήταν «παραβατικός» ή μη, σε αντίθεση με πολλούς ιστορικούς, δημοσιογράφους, ακόμα και συλλογικότητες που προτιμούν τέτοια γεγονότα να περνούν στην σκονισμένη λήθη της ιστορίας ως ανάξια να ασχοληθεί κάποιος.** Η τραγική αφορμή αλλά και ο στόχος της εξέγερσης φαίνεται πως για πολλούς, επισκιάζεται από το ερώτημα για το εάν ένα μηχανάκι είναι κλεμμένο ή όχι. **Όμως είναι ο ίδιος λόγος που κάνει κάποιους άλλους να εμπνέονται από τέτοιες ορφανές εξεγέρσεις, να τις αναζητούν, να μαθαίνουν από αυτές και να τις προβάλουν ως αναπόσπαστο ιστορικό κομμάτι της αμφισβήτησης της εξουσίας και της πορείας του ανθρώπου προς την ελευθερία.**

Το τρυπάνι περνώ στον εργαλειοδέτη.
Οπή ο χρόνος μου,
Πέντε χιλιοστά ακριβώς.
Μια σπιθαμή επάνω,
Μια σπιθαμή κάτω,
Κι όλα πηγαίνουν στράφι.
Ο δράπανος δεν συγχωρεί.
Ένα σημείο,
Μια ευκαιρία,
Πέντε χιλιοστά άνοιγμα
Στου πολιτισμού την καμπούρα
Πέντε χιλιοστά να στριμώξεις
Ανθούς και συντριβές
Μαύρα κατράμι χέρια
Μαύρα κοράκου νύχια
Αβύθιστες παγόδες
Κι όνειρα μελωμένα
Ρυθμίζω τις στροφές
Ανεβάζω την ταχύτητα
Νεκρό κοβάλτιο
Ημιθανές σίδερο
Εναγκαλίζονται ανυπόφορα
Αγκομαχώντας σ' ανέραστη διείσδυση·
Σαπουνέλαιο κι ιδρώτας.
Κοιτώ τα χέρια μου
Που φορούν τον κίνδυνο
Μα ποτέ γάντια
Το 'να μπλοκάρει την μόρσα
Τ' άλλο κατεβάζει τον μοχλό
Κι ο νους να δραπετεύει
Τους τοίχους γρατζουνώντας,
Χωρίζει απ' το κορμί
Που χάσκει άκαμπτο
Τυλιγμένο ως τον λαιμό
Την ηλεκτρική υστερία
Τούτο το κορμί
Που στους αυλόγυρους των σχολείων

Κινίνα ελευθερίας,
Ζευγαρωτά αργόσυρτα ξυπνήματα
Σε νηφάλια μέθη.
Τούτο το κορμί
Το εκ σιωπής περίσσιο
Σ' έναν ρηχό λάκκο θα ριχτεί
Από δικούς κι αρχάριους
Τω πνεύματι πεσόντες
Κι εκεί θα 'ναι στα μέτρα του
Όπως του κόσμου όλου τα κορμιά
Δίχως κανείς να το ρωτήσει
Αν τα γρέζια πιέζουν γλυκά τους οφθαλμούς του.
Αλλά εγώ ακόμη συνεχίζω
Έτσι από περιέργεια κι άγουρη πλήξη
Σαράντα βαθμούς υπό σκιάν
Κι ο εργαλειοδέτης φέρνει βόλτες
Γύρω απ' τον άξονά του
Μετάλλινη μουτρωμένη μπαλαρίνα
Μια να πιάνει
Μια ν' αφήνει τον ρυθμό
Κι ο θόρυβος να σφίγγει τους κροτάφους
Τόσο όσο χρειάζεται
Να ονειρεύομαι
Ουρανούς χωρίς οπές
Και ζωή δίχως εργαλειοδέτες

Δύο ανήλικοι, 14 και 16 χρονών, καθώς και ένας ενήλικος, αφού τους απαγγέλθηκε κατηγορία για εξύβριση, αφέθηκαν ελεύθεροι και ορίστηκε τακτική δικάσιμος. Οι καταδικασθέντες οδηγήθηκαν στις φυλακές με τις νουθεσίες του ανακριτή Κ. Γκόρη ότι ελπίζει να μην διολισθήσουν περισσότερο στην φυλακή και μετά από την φυλάκιση να γίνουν καλοί και νομοταγείς άνθρωποι, χρήσιμοι στην κοινωνία.

Η εξέγερση του '91 δεν ήταν υπόθεση μερικών δεκάδων ατόμων, δεν χρωματίστηκε πολιτικά και δεν ζητούσε καλύτερη αστυνόμευση. Ύστερα από εικοσιτέσσερα χρόνια αυτοί που έζησαν τις ημέρες εκείνες από το σπίτι τους, αλλά και αυτοί που κατέβηκαν στην πλατεία, έχουν να πουν μόνο για το δίκαιο ξέσπασμα όλων αυτών των νέων που συγκρούστηκαν με την αστυνομία. **Αγνοούν ακόμα και σήμερα εάν ο Δημήτρης ήταν «παραβατικός» ή μη, σε αντίθεση με πολλούς ιστορικούς, δημοσιογράφους, ακόμα και συλλογικότητες που προτιμούν τέτοια γεγονότα να περνούν στην σκονισμένη λήθη της ιστορίας ως ανάξια να ασχοληθεί κάποιος.** Η τραγική αφορμή αλλά και ο στόχος της εξέγερσης φαίνεται πως για πολλούς, επισκιάζεται από το ερώτημα για το εάν ένα μηχανάκι είναι κλεμμένο ή όχι. **Όμως είναι ο ίδιος λόγος που κάνει κάποιους άλλους να εμπνέονται από τέτοιες ορφανές εξεγέρσεις, να τις αναζητούν, να μαθαίνουν από αυτές και να τις προβάλουν ως αναπόσπαστο ιστορικό κομμάτι της αμφισβήτησης της εξουσίας και της πορείας του ανθρώπου προς την ελευθερία.**

Ελευθερόκοκκος

Πληροφορίες-Πηγές:

Οι πληροφορίες πάρθηκαν από ανθρώπους που συμμετείχαν και βρέθηκαν στα γεγονότα, από τις τοπικές εφημερίδες *«Ελευθερία»* και *«Θάρρος»*, καθώς και από το βιβλίο *Μαθητικές Κινητοποιήσεις 1990-1999, 10 Χρόνια Ντοκουμέντα, Μερος Α΄*, Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα 2000.

Οι φωτογραφίες προέρχονται από την εφημερίδα *«Ελευθερία»* αριθμός φύλλου 2986, 26/09/1991.

Ένα σημείο,
Μια ευκαιρία,
Πέντε χιλιοστά άνοιγμα
Στου πολιτισμού την καμπούρα
Πέντε χιλιοστά να στριμώξεις
Ανθούς και συντριβές
Μαύρα κατράμι χέρια
Μαύρα κοράκου νύχια
Αβύθιστες παγόδες
Κι όνειρα μελωμένα
Ρυθμίζω τις στροφές
Ανεβάζω την ταχύτητα
Νεκρό κοβάλτιο
Ημιθανές σίδερο
Εναγκαλίζονται ανυπόφορα
Αγκομαχώντας σ' ανέραστη διείσδυση·
Σαπουνέλαιο κι ιδρώτας.
Κοιτώ τα χέρια μου
Που φορούν τον κίνδυνο
Μα ποτέ γάντια
Το 'να μπλοκάρει την μόρσα
Τ' άλλο κατεβάζει τον μοχλό
Κι ο νους να δραπετεύει
Τους τοίχους γρατζουνώντας,
Χωρίζει απ' το κορμί
Που χάσκει άκαμπτο
Τυλιγμένο ως τον λαιμό
Την ηλεκτρική υστερία
Τούτο το κορμί
Που στους αυλόγυρους των σχολειών
Είδε μονάχα βρόγχους
Και στην πλήξη του μαυροπίνακα
Σκάρωνε καρμανιόλες
Σ' αγρούς και σκυροδέματα δεν βρήκε ησυχία
Μα λεν πως μια φορά
Τον θάνατο περιχαρές εστρίμωξε
Μ' ανόητες ερωτήσεις
Ενδοσκοπώντας με λαχτάρα
Τω πνεύματι πεσόντες
Κι εκεί θα 'ναι στα μέτρα του
Όπως του κόσμου όλου τα κορμιά
Δίχως κανείς να το ρωτήσει
Αν τα γρέζια πιέζουν γλυκά τους οφθαλμούς του.
Αλλά εγώ ακόμη συνεχίζω
Έτσι από περιέργεια κι άγουρη πλήξη
Σαράντα βαθμούς υπό σκιάν
Κι ο εργαλειοδέτης φέρνει βόλτες
Γύρω απ' τον άξονά του
Μετάλλινη μουτρωμένη μπαλαρίνα
Μια να πιάνει
Μια ν' αφήνει τον ρυθμό
Κι ο θόρυβος να σφίγγει τους κροτάφους
Τόσο όσο χρειάζεται
Να ονειρεύομαι
Ουρανούς χωρίς οπές
Και ζωή δίχως εργαλειοδέτες

σύντροφοι για την **Αναρχική απελευθερωτική δράση**

Δώρο στο Χιόνι

Κάποτε ήταν ένας βασιλιάς, που είχε ό,τι ήθελε. Διέθετε όλη τη δύναμη και την είχε μετατρέψει σε εξουσία. Όλοι τον υπηρετούσαν, δεν υπήρχε κανείς να μη δουλεύει γι' αυτόν. Κι όμως, εκείνος αφού ικανοποίησε κάθε επιθυμία και μετά κάθε πάθος κι ύστερα κάθε διαστροφή του κι αφού βαρέθηκε ακόμη και να βαριέται, σκέφτηκε πως ήθελε να βρει έναν τρόπο να διασκεδάσει. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια και πήγε σ' ένα τσίρκο.

Διασκέδασε με την καρδιά του σαν παιδί. Είδε τους ακροβάτες και τους γελωτοποιούς, είδε τους χορευτές και τους τραγουδιστές. Χάρηκε. Έπειτα, βρήκε έναν περιπλανώμενο θίασο. Αφού πέρασαν από μπροστά του όλοι οι ηθοποιοί κι οι μαϊμούδες κι οι αρκούδες, αφού είδε τη γυναίκα με τα μούσια και το νάνο με τα μεγάλα πόδια, τον πιο άσχημο άντρα του κόσμου και την πιο αστεία σουπιέρα που πετάει, αποφάσισε να επιστρέψει στο βασίλειό του.

Καθώς βάδιζε στα σκοτεινά, βρέθηκε μπροστά σε ένα τροχόσπιτο. Ήταν απ' το καραβάνι των περαστικών μοναχικών. Κι εκείνο το κόκκινο τροχόσπιτο, που έβγαζε μια παράξενη λάμψη, που θα ξεσήκωνε και τον πιο αδιάφορο, δεν τον άφησε να φύγει έτσι. Μπήκε μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη. Εκεί τον περίμενε η μάγισσα.

Ήταν σκυφτή πάνω στη σφαίρα της. Δεν κουνήθηκε, ούτε όταν εκείνος μπήκε. Τα μαλλιά της έπεφταν πάνω στο πρόσωπό της σα φύκια σε σιωπηρό βυθό. Δεν χρειάστηκε να σηκώσει το βλέμμα· πάνω στη σφαίρα έβλεπε τον εαυτό του, που μόλις είχε μπει στο τροχόσπιτο και καθόταν απέναντί της. Μόλις είδε ό,τι προηγήθηκε, εκείνη σήκωσε το κεφάλι. Τα μάτια της ήταν αδειανά. Μια πράσινη λάμψη τα είχε λούσει και δεν τ' άφηνε να δουν τι είχε ο κόσμος τούτος.

«Τη μέρα που θα πεθάνεις», του είπε, *«θα είναι βα-*

Ξαφνιάστηκε. Δεν είχε πάει να του πουν το μέλλον, δεν ήθελε τίποτε να του πουν. Αυτός είχε μάθει να μιλάει, όχι ν' ακούει. Όμως, τώρα, άθελά του, είχε ακούσει και ήξερε.

Δεν είπε λέξη. Σηκώθηκε να φύγει. Σκέφτηκε να της αφήσει το χρυσό του δαχτυλίδι, ένα απ' τα τόσα στη συλλογή του. Εκείνη σήκωσε το χέρι, να τον σταματήσει. *«Οι μάγισσες»*, του είπε, *«δεν φορούν ποτέ χρυσά δαχτυλίδια. Ο χρυσός δεσμεύει τον χρόνο και μας στερεί τη δύναμη. Κράτησέ το. Καλό σου δρόμο. Έχεις να κάνεις πολύ ακόμη»*.

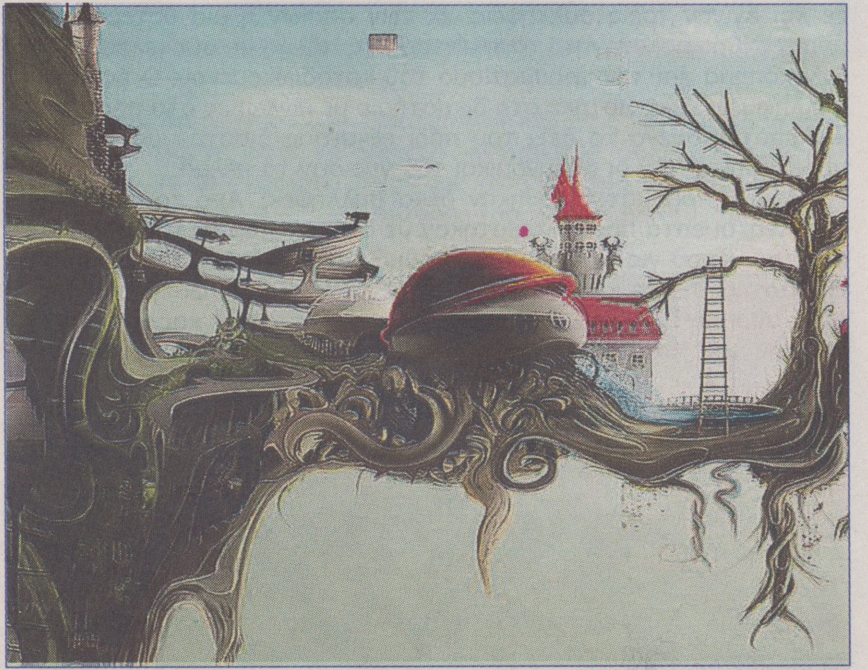
Έφυγε, τρέχοντας. Οι φρουροί τον ακολούθησαν πιστά, μόλις βγήκε απ' το τροχόσπιτο. Κλείστηκε στο παλάτι του. Τον περίμενε βαρύς ο χειμώνας. Όλο το βασίλειο θα βυθιζόταν στο χιόνι. Αλλά αυτό δεν θα τον οδηγούσε ίσια στο θάνατο.

Την άλλη μέρα έβγαλε τη διαταγή: όλοι θα μάζευαν τα πράγματά τους. Θα συγκέντρωναν ζωντανά και άψυχα. Μόνο τους τοίχους και τα τείχη θα άφηναν. Δεν θα έμενε ούτε μια καρφίτσα πίσω τους. Ό,τι ήταν χτισμένο θα έμενε δώρο στο χιονιά. Μα όλο το βασίλειό του θα έβγαινε στο δρόμο για την αιώνια λιακάδα.

Το ατέρμονο αυτό καραβάνι ταξίδεψε χρόνους και καιρούς. Κέρδισε όλο τον κόσμο. Και τον έχασε ξανά. Πολλοί έμειναν κάπου στη μέση, σε όποια πολιτεία τους έταζε τα περισσότερα. Κι ο βασιλιάς κατάλαβε πως θα τους χάσει όλους, κινητά βασίλεια δεν ζουν. Κι έτσι τους έταξε τη γη της υπόσχεσης. Τους

θα ήταν οι πρώτοι ιδρυτές της αθάνατης πολιτείας. Όσοι τα κατάφερναν θα απολάμβαναν το υπέρτατο δώρο. Δεν τους είπε ποιο ήταν αυτό.

Εκείνοι στην αρχή σκέφτηκαν το χρυσάφι. Ο βασιλιάς τους ήταν καλός και συνετός, δεν θα πήγαινε σε φτωχό μέρος. Σίγουρα χρυσάφι ήταν η έκπληξη που τους περίμενε. Όμως οι μέρες περνούσαν κι η

γη της υπόσχεσης δεν φαινόταν πουθενά. Συνέχισαν, μα με πιότερη αμφιβολία. Ακόμη λιγότεροι έμειναν να τον ακολουθούν.

Τότε κατάλαβε πως έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα αυτό που θα τους κρατούσε για πάντα σιωπηλούς και υπάκουους. Κι αυτό ήταν μόνο ένα: τους διαβεβαίωσε ότι ο ίδιος ο θεός του έδειξε τον δρόμο. Εκείνο το βράδυ με την κόκκινη λάμψη. Οι φρουροί επιβεβαίωσαν πως είδαν κι αυτοί τη λάμψη. Μέχρι να φτάσουν, είχε πλαστεί όλος ο μύθος που τους κρατούσε πιστούς στο σκοπό. Πέρασαν τριάντα χρόνια. Τελικά, έφτασαν στην αιώνια λιακάδα. Αυτή ήταν το πιο σίγουρο μέρος.

Το βασίλειο ξαναχτίστηκε απ' τη αρχή. Ο βασιλιάς, γέρος πια, αγαπώντας τη ζωή του πιο πολύ από ποτέ, σκέφτηκε πως ο θάνατος εκεί δεν μπορούσε

Δώρο στο Χιόνι

Κάποτε ήταν ένας βασιλιάς, που είχε ό,τι ήθελε. Διέθετε όλη τη δύναμη και την είχε μετατρέψει σε εξουσία. Όλοι τον υπηρετούσαν, δεν υπήρχε κανείς να μη δουλεύει γι' αυτόν. Κι όμως, εκείνος αφού ικανοποίησε κάθε επιθυμία και μετά κάθε πάθος κι ύστερα κάθε διαστροφή του κι αφού βαρέθηκε ακόμη και να βαριέται, σκέφτηκε πως ήθελε να βρει έναν τρόπο να διασκεδάσει. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια και πήγε σ' ένα τσίρκο.

Διασκέδασε με την καρδιά του σαν παιδί. Είδε τους ακροβάτες και τους γελωτοποιούς, είδε τους χορευτές και τους τραγουδιστές. Χάρηκε. Έπειτα, βρήκε έναν περιπλανώμενο θίασο. Αφού πέρασαν από μπροστά του όλοι οι ηθοποιοί κι οι μαϊμούδες κι οι αρκούδες, αφού είδε τη γυναίκα με τα μούσια και το νάνο με τα μεγάλα πόδια, τον πιο άσχημο άντρα του κόσμου και την πιο αστεία σουπιέρα που πετάει, αποφάσισε να επιστρέψει στο βασίλειό του.

Καθώς βάδιζε στα σκοτεινά, βρέθηκε μπροστά σε ένα τροχόσπιτο. Ήταν απ' το καραβάνι των περαστικών μοναχικών. Κι εκείνο το κόκκινο τροχόσπιτο, που έβγαζε μια παράξενη λάμψη, που θα ξεσήκωνε και τον πιο αδιάφορο, δεν τον άφησε να φύγει έτσι. Μπήκε μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη. Εκεί τον περίμενε η μάγισσα.

Ήταν σκυφτή πάνω στη σφαίρα της. Δεν κουνήθηκε, ούτε όταν εκείνος μπήκε. Τα μαλλιά της έπεφταν πάνω στο πρόσωπό της σα φύκια σε σιωπηρό βυθό. Δεν χρειάστηκε να σηκώσει το βλέμμα· πάνω στη σφαίρα έβλεπε τον εαυτό του, που μόλις είχε μπει στο τροχόσπιτο και καθόταν απέναντί της. Μόλις είδε ό,τι προηγήθηκε, εκείνη σήκωσε το κεφάλι. Τα μάτια της ήταν αδειανά. Μια πράσινη λάμψη τα είχε λούσει και δεν τ' άφηνε να δουν τι είχε ο κόσμος τούτος.

«Τη μέρα που θα πεθάνεις», του είπε, *«θα είναι βαρύς ο χειμώνας. Το κρύο θα καλύπτει τα πάντα γύρω σου, μα όχι την καρδιά σου»*.

Ξαφνιάστηκε. Δεν είχε πάει να του πουν το μέλλον, δεν ήθελε τίποτε να του πουν. Αυτός είχε μάθει να μιλάει, όχι ν' ακούει. Όμως, τώρα, άθελά του, είχε ακούσει και ήξερε.

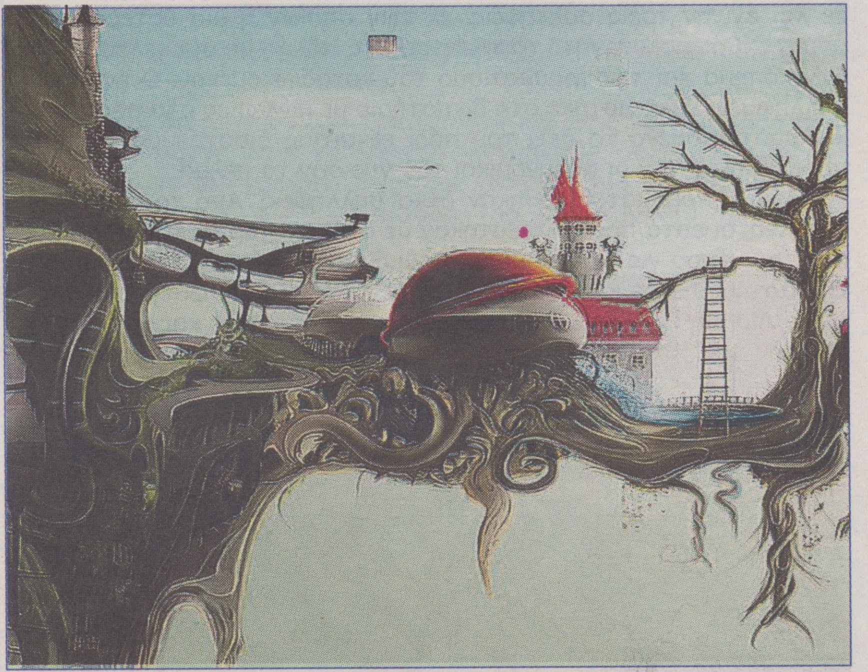
Δεν είπε λέξη. Σηκώθηκε να φύγει. Σκέφτηκε να της αφήσει το χρυσό του δαχτυλίδι, ένα απ' τα τόσα στη συλλογή του. Εκείνη σήκωσε το χέρι, να τον σταματήσει. *«Οι μάγισσες»*, του είπε, *«δεν φορούν ποτέ χρυσά δαχτυλίδια. Ο χρυσός δεσμεύει τον χρόνο και μας στερεί τη δύναμη. Κράτησέ το. Καλό σου δρόμο. Έχεις να κάνεις πολύ ακόμη»*.

Έφυγε, τρέχοντας. Οι φρουροί τον ακολούθησαν πιστά, μόλις βγήκε απ' το τροχόσπιτο. Κλείστηκε στο παλάτι του. Τον περίμενε βαρύς ο χειμώνας. Όλο το βασίλειο θα βυθιζόταν στο χιόνι. Αλλά αυτό δεν θα τον οδηγούσε ίσια στο θάνατο.

Την άλλη μέρα έβγαλε τη διαταγή: όλοι θα μάζευαν τα πράγματά τους. Θα συγκέντρωναν ζωντανά και άψυχα. Μόνο τους τοίχους και τα τείχη θα άφηναν. Δεν θα έμενε ούτε μια καρφίτσα πίσω τους. Ό,τι ήταν χτισμένο θα έμενε δώρο στο χιονιά. Μα όλο το βασίλειό του θα έβγαινε στο δρόμο για την αιώνια λιακάδα.

Το ατέρμονο αυτό καραβάνι ταξίδεψε χρόνους και καιρούς. Κέρδισε όλο τον κόσμο. Και τον έχασε ξανά. Πολλοί έμειναν κάπου στη μέση, σε όποια πολιτεία τους έταζε τα περισσότερα. Κι ο βασιλιάς κατάλαβε πως θα τους χάσει όλους, κινητά βασίλεια δεν ζουν. Κι έτσι τους έταξε τη γη της υπόσχεσης. Τους διαβεβαίωσε ότι μόνο ένας δρόμος υπήρχε, ο δικός τους. Αυτοί ήταν οι εκλεκτοί. Όσοι έμεναν μαζί του θα ήταν οι πρώτοι ιδρυτές της αθάνατης πολιτείας. Όσοι τα κατάφερναν θα απολάμβαναν το υπέρτατο δώρο. Δεν τους είπε ποιο ήταν αυτό.

Εκείνοι στην αρχή σκέφτηκαν το χρυσάφι. Ο βασιλιάς τους ήταν καλός και συνετός, δεν θα πήγαινε σε φτωχό μέρος. Σίγουρα χρυσάφι ήταν η έκπληξη που τους περίμενε. Όμως οι μέρες περνούσαν κι η

γη της υπόσχεσης δεν φαινόταν πουθενά. Συνέχισαν, μα με πιότερη αμφιβολία. Ακόμη λιγότεροι έμειναν να τον ακολουθούν.

Τότε κατάλαβε πως έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα αυτό που θα τους κρατούσε για πάντα σιωπηλούς και υπάκουους. Κι αυτό ήταν μόνο ένα: τους διαβεβαίωσε ότι ο ίδιος ο θεός του έδειξε τον δρόμο. Εκείνο το βράδυ με την κόκκινη λάμψη. Οι φρουροί επιβεβαίωσαν πως είδαν κι αυτοί τη λάμψη. Μέχρι να φτάσουν, είχε πλαστεί όλος ο μύθος που τους κρατούσε πιστούς στο σκοπό. Πέρασαν τριάντα χρόνια. Τελικά, έφτασαν στην αιώνια λιακάδα. Αυτή ήταν το πιο σίγουρο μέρος.

Το βασίλειο ξαναχτίστηκε απ' τη αρχή. Ο βασιλιάς, γέρος πια, αγαπώντας τη ζωή του πιο πολύ από ποτέ, σκέφτηκε πως ο θάνατος εκεί δεν μπορούσε να τον βρει. Και πράγματι, κυβέρνησε για πεντακόσια χρόνια, βλέποντας τους υπηκόους του να πε-

Καθώς βάδιζε στα σκοτεινά, βρέθηκε μπροστά σε ένα τροχόσπιτο. Ήταν απ' το καραβάνι των περαστικών μοναχικών. Κι εκείνο το κόκκινο τροχόσπιτο, που έβγαζε μια παράξενη λάμψη, που θα ξεσήκωνε και τον πιο αδιάφορο, δεν τον άφησε να φύγει έτσι. Μπήκε μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη. Εκεί τον περίμενε η μάγισσα.

Ήταν σκυφτή πάνω στη σφαίρα της. Δεν κουνήθηκε, ούτε όταν εκείνος μπήκε. Τα μαλλιά της έπεφταν πάνω στο πρόσωπό της σα φύκια σε σιωπηρό βυθό. Δεν χρειάστηκε να σηκώσει το βλέμμα· πάνω στη σφαίρα έβλεπε τον εαυτό του, που μόλις είχε μπει στο τροχόσπιτο και καθόταν απέναντί της. Μόλις είδε ό,τι προηγήθηκε, εκείνη σήκωσε το κεφάλι. Τα μάτια της ήταν αδειανά. Μια πράσινη λάμψη τα είχε λούσει και δεν τ' άφηνε να δουν τι είχε ο κόσμος τούτος.

«*Τη μέρα που θα πεθάνεις*», του είπε, «*θα είναι βαρύς ο χειμώνας. Το κρύο θα καλύπτει τα πάντα γύρω σου, μα όχι την καρδιά σου*».

βγήκε απ' το τροχόσπιτο. Κλείστηκε στο παλάτι του. Τον περίμενε βαρύς ο χειμώνας. Όλο το βασίλειο θα βυθιζόταν στο χιόνι. Αλλά αυτό δεν θα τον οδηγούσε ίσια στο θάνατο.

Την άλλη μέρα έβγαλε τη διαταγή: όλοι θα μάζευαν τα πράγματά τους. Θα συγκέντρωναν ζωντανά και άψυχα. Μόνο τους τοίχους και τα τείχη θα άφηναν. Δεν θα έμενε ούτε μια καρφίτσα πίσω τους. Ό,τι ήταν χτισμένο θα έμενε δώρο στο χιονιά. Μα όλο το βασίλειό του θα έβγαινε στο δρόμο για την αιώνια λιακάδα.

Το ατέρμονο αυτό καραβάνι ταξίδεψε χρόνους και καιρούς. Κέρδισε όλο τον κόσμο. Και τον έχασε ξανά. Πολλοί έμειναν κάπου στη μέση, σε όποια πολιτεία τους έταζε τα περισσότερα. Κι ο βασιλιάς κατάλαβε πως θα τους χάσει όλους, κινητά βασίλεια δεν ζουν. Κι έτσι τους έταξε τη γη της υπόσχεσης. Τους διαβεβαίωσε ότι μόνο ένας δρόμος υπήρχε, ο δικός τους. Αυτοί ήταν οι εκλεκτοί. Όσοι έμεναν μαζί του

γη της υπόσχεσης δεν φαινόταν πουθενά. Συνέχισαν, μα με πιότερη αμφιβολία. Ακόμη λιγότεροι έμειναν να τον ακολουθούν.

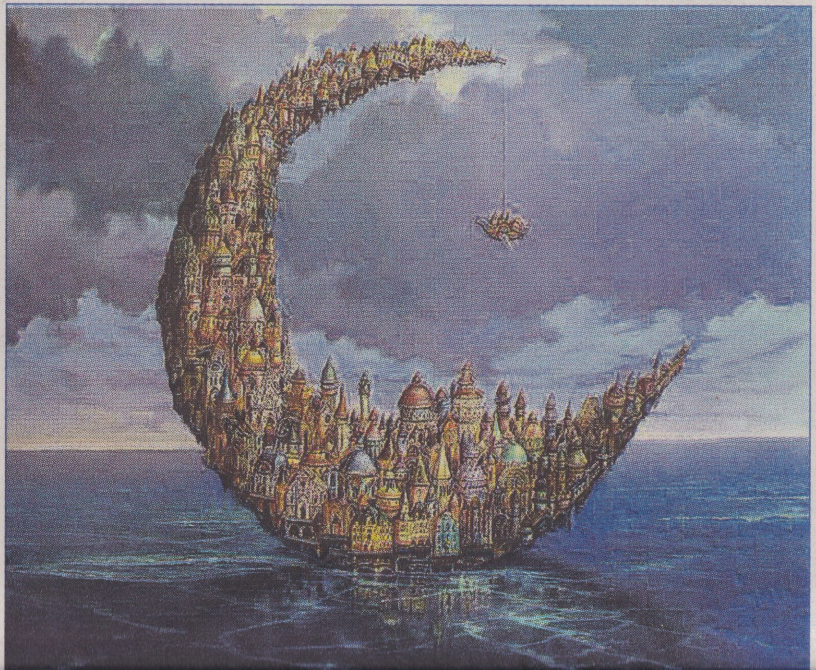
Τότε κατάλαβε πως έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα αυτό που θα τους κρατούσε για πάντα σιωπηλούς και υπάκουους. Κι αυτό ήταν μόνο ένα: τους διαβεβαίωσε ότι ο ίδιος ο θεός του έδειξε τον δρόμο. Εκείνο το βράδυ με την κόκκινη λάμψη. Οι φρουροί επιβεβαίωσαν πως είδαν κι αυτοί τη λάμψη. Μέχρι να φτάσουν, είχε πλαστεί όλος ο μύθος που τους κρατούσε πιστούς στο σκοπό. Πέρασαν τριάντα χρόνια. Τελικά, έφτασαν στην αιώνια λιακάδα. Αυτή ήταν το πιο σίγουρο μέρος.

Το βασίλειο ξαναχτίστηκε απ' τη αρχή. Ο βασιλιάς, γέρος πια, αγαπώντας τη ζωή του πιο πολύ από ποτέ, σκέφτηκε πως ο θάνατος εκεί δεν μπορούσε να τον βρει. Και πράγματι, κυβέρνησε για πεντακόσια χρόνια, βλέποντας τους υπηκόους του να πε-

θαίνουν και να ξαναγεννιούνται στα πρόσωπα των επόμενων γενεών. Μα αυτός ήταν προστατευμένος στην αιώνια λιακάδα.

Δίκαιος δεν ήταν. Ποτέ δεν υπήρξε άλλωστε. Βασιλιάς ήταν, δεν ήταν αυτή η δουλειά του. Στις καλές του διαθέσεις ευεργετούσε όποιον τύχαινε, στις κακές του τιμωρούσε πάλι όποιον περνούσε απ' τον δρόμο του. Πέρασαν έτσι τα χρόνια κι ούτε που πρόλαβε να προσέξει πως απ' του θανάτου το κατώφλι είχε γλυτώσει.

Μα μέσα σε τόση αιωνιότητα δε θα μπορούσε να μείνει η ζωή του έτσι αμετάβλητη. Έμελλε να βρει κι άλλη ζωή απ' αυτή που είχε υπολογίσει. Κι αυτή εμφανίστηκε χωρίς να το καταλάβει. Δεν κάνεις και τίποτε σπουδαίο σε τέτοιες περιπτώσεις. Ένα μόνο χρειάζεται. Μόλις χαλαρώσεις και θεωρείς το βασίλειό σου δεδομένο, τότε έρχεται η μεγάλη καταστροφή και σ' τα παίρνει όλα. Κι αυτός ο βασιλιάς, με τόσους ανθρώπους γύρω του να τον υπηρετούν, να τον ακούν, να τον υπομένουν, ακόμη και να τον αγαπούν, ίσως, μα να περνούν σα χιλιάδες εποχές απ' τη ζωή του, άνευ σημασίας πια, να μη μένει τίποτε...

θα έκανε τη ζωή πιο γλυκιά, πιο αληθινή, πιο ανθρώπινη. Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Πήγε να συναντήσει το θάνατο στη γη των Κιμμερίων. Εκεί, που βασίλευε πάντα το ημίφως, εκεί που το κρύο ήταν τσουχτερό. Βάδισε ανάποδα το μονοπάτι της λησμονιάς και την βρήκε. Ο δρόμος γνωστός από πάντα.

Ο θάνατος τον περίμενε, μα δεν του χαρίστηκε. Του είπε: *«Για να πεθάνεις, πρέπει να κλέψεις το θάνατο κάποιου άλλου. Τώρα πια δε σου ανήκω».*

Εκείνος τα 'χασε, δεν το περίμενε. Μα δε μίλησε. Δεν είχε επιλογή.

«Πρόσεχε, όμως, η κλοπή θέλει τέχνη. Δεν μπορείς εύκολα να κλέψεις τον θάνατο. Κάποιοι τον κρατούν σφιχτά και τον κρύβουν βαθιά σε χρηματοκιβώτια μην τους τον πάρει κανείς. Κάποιοι τον σκορπούν, μα το πρωί τους ξαναβρίσκει εκείνος. Υπάρχει μια κατηγορία, οι πολλοί προσεκτικοί, που κάθονται και τον ζυγιάζουν. Απ' αυτούς θα τον κλέψεις το θάνατό σου. Μα θα πρέπει εσύ να βρεις τον τρόπο».

Αυτή ήταν η πιο δύσκολη αποστολή του. Πέρασε χρόνια στις χώρες του παντοτινού χιονιού και δεν βρήκε τον τρόπο να τον κλέψει. Η ζωή όλων κρατούσε σφιχτά το χαλινάρι της τελευτής. Πήγε εκεί που καταδίκαζαν σε θάνατο και θέλησε αυτός να πεθάνει για χάρη των τιμωρημένων, μα δεν ήταν τόσο εύκολο. Πήγε εκεί που γίνονταν πόλεμοι, μα και πάλι ποιου το θάνατο να κλέψει; Πήγε εκεί που οι μάνες θέλαν πίσω τα παιδιά τους. Μα ποιας το παιδί να ζήσει για χάρη του αιώνια; Κανείς δεν ήθελε τη ζωή αυτή.

«Με μάτια μισόκλειστα καλύτερα να περπατώ, να χάνω τον δρόμο μου, μα θα ξέρω πως κάπου εκεί στο βάθος θα είναι κι αυτός και θα συνεχίζω. Αλλιώς, που να βρω το κουράγιο να ζω αιώνια;» του απάντησε ο πρώτος στρατιώτης που αρνήθηκε.

Ήταν άδικο. Το ήξερε. Μα τη μεγαλύτερη αδικία την είχε διαπράξει εις βάρος του εαυτού του. *«Εκεί κάπου ζουν οι άλλοι κι αυτοί οι άλλοι πεθαίνουν.*

πνη γυναίκα του κόσμου, μένει σε εκείνο το πέτρινο σπίτι, εκεί ψηλά. Το βλέπεις;»

Ξεκίνησε κατευθείαν. Χτύπησε το ρόπτρο που ακουμπούσε στην πόρτα. Παράξενο· είχε το σχήμα κουκουβάγιας. Του άνοιξε μια γριά γυναίκα. Περιποιημένη, με τα μαλλιά της μια μακριά άσπρη πλεξούδα. Του χαμογέλασε και τον καλωσόρισε, λες και τον περίμενε. Της εξήγησε το λόγο της επίσκεψής του.

Εκείνη σκέφτηκε λιγάκι, τόσο δα κι έπειτα απάντησε: *«Μα είναι το πιο απλό πράγμα του κόσμου. Μα πες μου, πρώτα, γιατί τελικά αποφάσισες να πεθάνεις;»*

«Βαρέθηκα να ζω. Όσοι αγάπησα και μ' αγάπησαν έχουν πεθάνει. Κι οι εχθροί μου το ίδιο. Όλοι, κι οι αδιάφοροι, βαρέθηκα, σου λέω».

«Δεν πεθαίνει κανείς από βαρεμάρα. Δε μοίρασες τον χρόνο σου καλά, όπως μου φαίνεται. Είναι απλό, ο θάνατος σε ξεγέλασε. Δεν μπορείς να κλέψεις το θάνατο. Αυτό που θα σε βοηθήσει είναι να μοιραστείς την αιωνιότητα με κάποιον. Έτσι, θα κόψεις το θάνατο στη μέση και θα γίνει φυσικά, όπως σε όλους».

«Πώς θα γίνει αυτό; Με ποιον;»

«Με μένα, βέβαια, θα πεθάνουμε κι οι δύο, αλλά πρώτα θα ζήσουμε αιώνια».

Εκείνος δεν κατάλαβε, μα δε μίλησε, γιατί δεν είχε κι άλλη λύση.

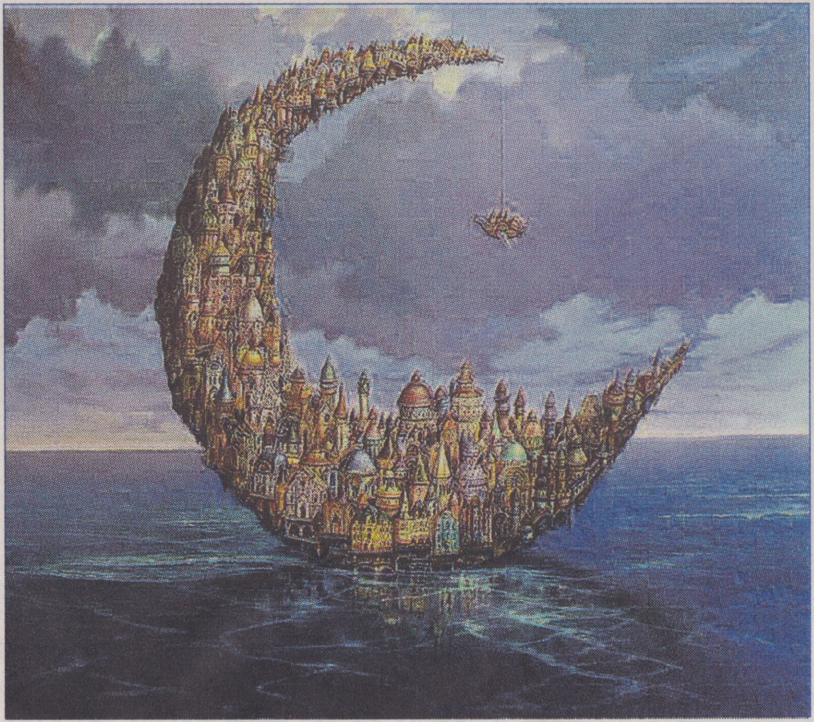
Πράγματι, μοιράστηκαν τη ζωή τους. Δημιούργησαν μαζί, δεν σπατάλησαν τον χρόνο τους, δεν έζησαν απλώς, δεν γνώρισαν μόνο, αλλά και έφτιαξαν μαζί έναν καινούριο κόσμο. Δεν ήταν βασίλειο ο νέος αυτός κόσμος. Ήταν αυτός που χωρούσε την απέραντη αγάπη και δημιουργία τους. Ο κόσμος τους έμεινε αιώνια. Και πέθαναν ήρεμοι κι ευτυχισμένοι μαζί, την ίδια ακριβώς στιγμή, μοιρασμένοι τον θάνατο σα μια φέτα καρπούζι στη μέση του χειμώνα.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

λαβε να προσέξει πως απ' του θανάτου το κατώφλι είχε γλυτώσει.

Μα μέσα σε τόση αιωνιότητα δε θα μπορούσε να μείνει η ζωή του έτσι αμετάβλητη. Έμελλε να βρει κι άλλη ζωή απ' αυτή που είχε υπολογίσει. Κι αυτή εμφανίστηκε χωρίς να το καταλάβει. Δεν κάνεις και τίποτε σπουδαίο σε τέτοιες περιπτώσεις. Ένα μόνο χρειάζεται. Μόλις χαλαρώσεις και θεωρείς το βασίλειό σου δεδομένο, τότε έρχεται η μεγάλη καταστροφή και σ' τα παίρνει όλα. Κι αυτός ο βασιλιάς, με τόσους ανθρώπους γύρω του να τον υπηρετούν, να τον ακούν, να τον υπομένουν, ακόμη και να τον αγαπούν, ίσως, μα να περνούν σα χιλιάδες εποχές απ' τη ζωή του, άνευ σημασίας πια, να μη μένει τίποτε...

Ποιος να τον ειδοποιήσει; Κι αυτός τόσα χρόνια, από τη σιγουριά της επανάληψης, της συνήθειας, της κούρασης, δεν είδε ότι μπορεί τον θάνατο να τον ξεγέλασε, μα τον χρόνο όχι. Εκείνος περνούσε και έπαιρνε τα πάντα. Μια μέρα του πήρε και το βασίλειο, λοιπόν.

Κι εκείνος έμεινε μόνος κάποτε κι ασήμαντος, να πρέπει να φροντίσει το δύσκολο έργο να διαφεντεύει μόνο τον εαυτό του, να κυβερνά τη μοίρα τη δική του και κανενός άλλου. Τελικά, υπέκυψε στη νέα βεβαιότητα, αφού πέρασαν κι άλλα τόσα χρόνια κι έμεινε φτωχός, μετά ζητιάνος στα μέρη της αιώνιας λιακάδας, που ήταν το βασίλειο άλλων

Του είπε: *«Για να πεθάνεις, πρέπει να κλέψεις το θάνατο κάποιου άλλου. Τώρα πια δε σου ανήκω».*

Εκείνος τα 'χασε, δεν το περίμενε. Μα δε μίλησε. Δεν είχε επιλογή.

«Πρόσεχε, όμως, η κλοπή θέλει τέχνη. Δεν μπορείς εύκολα να κλέψεις τον θάνατο. Κάποιοι τον κρατούν σφιχτά και τον κρύβουν βαθιά σε χρηματοκιβώτια μην τους τον πάρει κανείς. Κάποιοι τον σκορπούν, μα το πρωί τους ξαναβρίσκει εκείνος. Υπάρχει μια κατηγορία, οι πολλοί προσεκτικοί, που κάθονται και τον ζυγιάζουν. Απ' αυτούς θα τον κλέψεις το θάνατό σου. Μα θα πρέπει εσύ να βρεις τον τρόπο».

Αυτή ήταν η πιο δύσκολη αποστολή του. Πέρασε χρόνια στις χώρες του παντοτινού χιονιού και δεν βρήκε τον τρόπο να τον κλέψει. Η ζωή όλων κρατούσε σφιχτά το χαλινάρι της τελευτής. Πήγε εκεί που καταδίκαζαν σε θάνατο και θέλησε αυτός να πεθάνει για χάρη των τιμωρημένων, μα δεν ήταν τόσο εύκολο. Πήγε εκεί που γίνονταν πόλεμοι, μα και πάλι ποιου το θάνατο να κλέψει; Πήγε εκεί που οι μάνες θέλαν πίσω τα παιδιά τους. Μα ποιας το παιδί να ζήσει για χάρη του αιώνια; Κανείς δεν ήθελε τη ζωή αυτή.

«Με μάτια μισόκλειστα καλύτερα να περπατώ, να χάνω τον δρόμο μου, μα θα ξέρω πως κάπου εκεί στο βάθος θα είναι κι αυτός και θα συνεχίζω. Αλλιώς, που να βρω το κουράγιο να ζω αιώνια;» του απάντησε ο πρώτος στρατιώτης που αρνήθηκε.

Ήταν άδικο. Το ήξερε. Μα τη μεγαλύτερη αδικία την είχε διαπράξει εις βάρος του εαυτού του. *«Εκεί κάπου ζουν οι άλλοι κι αυτοί οι άλλοι πεθαίνουν, όσο κι αν τους αγαπώ και τους μισώ. Μα πρέπει να έρθει κι η δική μου η σειρά. Στην αρχή νόμιζα πως τα παιδιά θα ήταν εύκολος στόχος, απονήρευτα καθώς είναι, δεν θα καταλάβαιναν ότι τα έριχνα στο ζύγι, μα έχουν αντίληψη. Έπειτα σκέφτηκα τους γέρους, μα ήταν τόσο κουρασμένοι απ' τη ζωή. Οι νέοι περιφρονούσαν το θάνατο, μα τους έδινε αίγλη το ρίσκο του. Κανείς δεν ήθελε να χαρίσει αιώνια ζωή στους αγαπημένους του για δώρο, ούτε καν οι χριστιανοί. Απελπίστηκα στ' αλήθεια. Έπρεπε να σκεφτώ πιο σοβαρά».*

Τις σκέψεις του άκουσε μια κουκουβάγια και γέλασε. Στην αρχή, ο βασιλιάς παραξενεύτηκε, δεν καταλάβαινε από πού ερχόταν το γέλιο. Κοίταξε προς το δέντρο. *«Εσύ γελάς;»*

«Ναι, εγώ. Αυτά που λες, είναι αστεία. Δεν έχεις

του.

Εκείνη σκέφτηκε λιγάκι, τόσο δα κι έπειτα απάντησε: *«Μα είναι το πιο απλό πράγμα του κόσμου. Μα πες μου, πρώτα, γιατί τελικά αποφάσισες να πεθάνεις;»*

«Βαρέθηκα να ζω. Όσοι αγάπησα και μ' αγάπησαν έχουν πεθάνει. Κι οι εχθροί μου το ίδιο. Όλοι, κι οι αδιάφοροι, βαρέθηκα, σου λέω».

«Δεν πεθαίνει κανείς από βαρεμάρα. Δε μοίρασες τον χρόνο σου καλά, όπως μου φαίνεται. Είναι απλό, ο θάνατος σε ξεγέλασε. Δεν μπορείς να κλέψεις το θάνατο. Αυτό που θα σε βοηθήσει είναι να μοιραστείς την αιωνιότητα με κάποιον. Έτσι, θα κόψεις το θάνατο στη μέση και θα γίνει φυσικά, όπως σε όλους».

«Πώς θα γίνει αυτό; Με ποιον;»

«Με μένα, βέβαια, θα πεθάνουμε κι οι δύο, αλλά πρώτα θα ζήσουμε αιώνια».

Εκείνος δεν κατάλαβε, μα δε μίλησε, γιατί δεν είχε κι άλλη λύση.

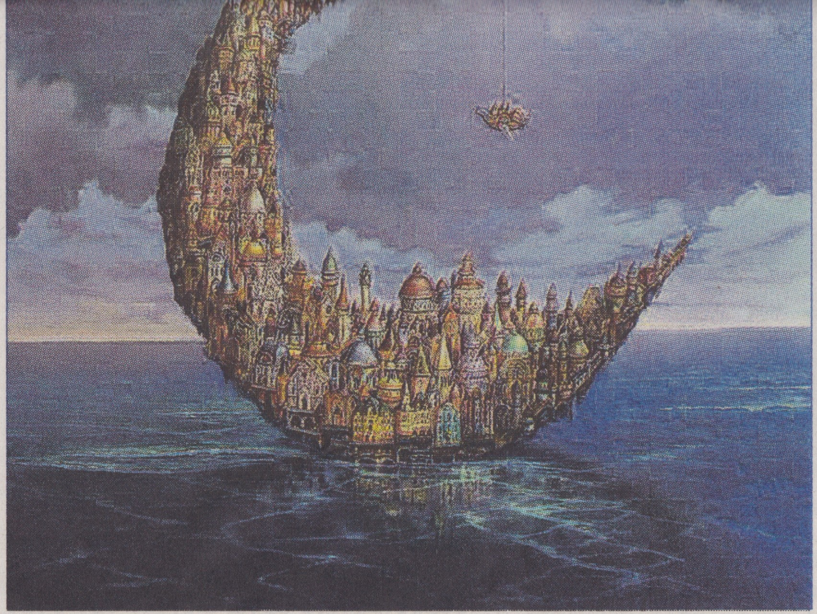
Πράγματι, μοιράστηκαν τη ζωή τους. Δημιούργησαν μαζί, δεν σπατάλησαν τον χρόνο τους, δεν έζησαν απλώς, δεν γνώρισαν μόνο, αλλά και έφτιαξαν μαζί έναν καινούριο κόσμο. Δεν ήταν βασίλειο ο νέος αυτός κόσμος. Ήταν αυτός που χωρούσε την απέραντη αγάπη και δημιουργία τους. Ο κόσμος τους έμεινε αιώνια. Και πέθαναν ήρεμοι κι ευτυχισμένοι μαζί, την ίδια ακριβώς στιγμή, μοιρασμένοι τον θάνατο σα μια φέτα καρπούζι στη μέση του χειμώνα.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι *ανιδιοτελής* και να *μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις* (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα

Ποιος να τον ειδοποιήσει; Κι αυτός τόσα χρόνια, από τη σιγουριά της επανάληψης, της συνήθειας, της κούρασης, δεν είδε ότι μπορεί τον θάνατο να τον ξεγέλασε, μα τον χρόνο όχι. Εκείνος περνούσε και έπαιρνε τα πάντα. Μια μέρα του πήρε και το βασίλειο, λοιπόν.

Κι εκείνος έμεινε μόνος κάποτε κι ασήμαντος, να πρέπει να φροντίσει το δύσκολο έργο να διαφεντεύει μόνο τον εαυτό του, να κυβερνά τη μοίρα τη δική του και κανενός άλλου. Τελικά, υπέκυψε στη νέα βεβαιότητα, αφού πέρασαν κι άλλα τόσα χρόνια κι έμεινε φτωχός, μετά ζητιάνος στα μέρη της αιώνιας λιακάδας, που ήταν το βασίλειο άλλων κι άλλων. Έβλεπε τους αφέντες του να γεννιούνται και να πεθαίνουν. Ήξερε πια από πριν ποιοι θα τα καταφέρουν. Έμαθε να προβλέπει ποιος θα ήταν ο καλύτερος κυβερνήτης, έδινε και συμβουλές στους αφεντάδες που και που. Κι είχε καταφέρει μια χαρά να τα βολεύει. Μάθε τέχνη...

Μα κάτι σα να του έλειπε. Σα να μην είχε μάθει κάτι ακόμη, που τόσους αιώνες τού ξέφευγε μέσα απ' τα χέρια. Είχε ζήσει τη ζωή του ζητιάνου και του βασιλιά. Είχε σκεφτεί κι είχε αποφασίσει πως καλύτερο ήταν να είσαι ζητιάνος, πως είχες το κεφάλι σου ήσυχο και τη μοίρα για τον εαυτό σου.

Ώσπου, το κατάλαβε. Του έλειπε ο θάνατος, που πεθάνει για χάρη των τιμωρημένων, μα δεν ήταν τόσο εύκολο. Πήγε εκεί που γίνονταν πόλεμοι, μα και πάλι ποιου το θάνατο να κλέψει; Πήγε εκεί που οι μάνες θέλαν πίσω τα παιδιά τους. Μα ποιας το παιδί να ζήσει για χάρη του αιώνια; Κανείς δεν ήθελε τη ζωή αυτή.

«*Με μάτια μισόκλειστα καλύτερα να περπατώ, να χάνω τον δρόμο μου, μα θα ξέρω πως κάπου εκεί στο βάθος θα είναι κι αυτός και θα συνεχίζω. Αλλιώς, που να βρω το κουράγιο να ζω αιώνια;*» του απάντησε ο πρώτος στρατιώτης που αρνήθηκε.

Ήταν άδικο. Το ήξερε. Μα τη μεγαλύτερη αδικία την είχε διαπράξει εις βάρος του εαυτού του. «*Εκεί κάπου ζουν οι άλλοι κι αυτοί οι άλλοι πεθαίνουν, όσο κι αν τους αγαπώ και τους μισώ. Μα πρέπει να έρθει κι η δική μου η σειρά. Στην αρχή νόμιζα πως τα παιδιά θα ήταν εύκολος στόχος, απονήρευτα καθώς είναι, δεν θα καταλάβαιναν ότι τα έριχνα στο ζύγι, μα έχουν αντίληψη. Έπειτα σκέφτηκα τους γέρους, μα ήταν τόσο κουρασμένοι απ' τη ζωή. Οι νέοι περιφρονούσαν το θάνατο, μα τους έδινε αίγλη το ρίσκο του. Κανείς δεν ήθελε να χαρίσει αιώνια ζωή στους αγαπημένους του για δώρο, ούτε καν οι χριστιανοί. Απελπίστηκα στ' αλήθεια. Έπρεπε να σκεφτώ πιο σοβαρά*».

Τις σκέψεις του άκουσε μια κουκουβάγια και γέλασε. Στην αρχή, ο βασιλιάς παραξενεύτηκε, δεν καταλάβαινε από πού ερχόταν το γέλιο. Κοίταξε προς το δέντρο. «*Εσύ γελάς;*»

«*Ναι, εγώ. Αυτά που λες, είναι αστεία. Δεν έχεις σκεφτεί το πιο απλό· θα πας να βρεις την πιο έξυ-*

Εκείνος δεν κατάλαβε, μα δε μίλησε, γιατί δεν είχε κι άλλη λύση.

Πράγματι, μοιράστηκαν τη ζωή τους. Δημιούργησαν μαζί, δεν σπατάλησαν τον χρόνο τους, δεν έζησαν απλώς, δεν γνώρισαν μόνο, αλλά και έφτιαξαν μαζί έναν καινούριο κόσμο. Δεν ήταν βασίλειο ο νέος αυτός κόσμος. Ήταν αυτός που χωρούσε την απέραντη αγάπη και δημιουργία τους. Ο κόσμος τους έμεινε αιώνια. Και πέθαναν ήρεμοι κι ευτυχισμένοι μαζί, την ίδια ακριβώς στιγμή, μοιρασμένοι τον θάνατο σα μια φέτα καρπούζι στη μέση του χειμώνα.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Ο χώρος της **ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

Η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ και
το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30 πμ 12.30 μμ
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 92 23 12 86

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι *ανιδιοτελής* και να *μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις* (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

Μετά από χρόνια εκατό
Τον Τόπο αυτό κανείς δεν ξέρει
Η Τραγωδία που παίχτηκε εκεί
Τώρα Σιγή Αχάραχτη

Χορτάρια αγριέψανε τριγύρω
Ξένοι διαβήκανε περαστικοί
Την έρημη συλλάβισαν Ορθογραφία
Που κράταγαν οι Αλλοτινοί Νεκροί

Τον δρόμο τον αναθυμούνται
Άνεμοι σε Χωράφια Θερινά -
Το Ένστικτο μαζεύει το Κλειδί
Που πέταξε η μνήμη μακριά -

Emily Dickinson, *Ποίημα 1149*
(από το *44 Ποιήματα και 3 Γράμματα*)

LEPENSKI VIR:
όταν αλλάζει ένας ολόκληρος τρόπος ζωής

Στις Σιδηρές Πύλες, στη Σερβία, ανακαλύφθηκε ο νεολιθικός οικισμός του Lepenski Vir. Το αρχαιολογικά ιδιαίτερο σε αυτή την περιοχή είναι ότι διατηρούνται στοιχεία για τη συνύπαρξη γεωργών-κτηνοτρόφων με κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες. Εντυπωσιακό είναι ότι ο οικισμός των γεωργών συνεχώς αυξανόταν σταδιακά σε μέγεθος και κατέστρεφε τις γύρω δασικές εκτάσεις, προκειμένου να μετατραπούν σε χωράφια και να εκθρέψουν τον διαρκώς αυξανόμενο πληθυσμό. Η μετάβαση από έναν νομαδικό σε έναν σταθερό τρόπο ζωής είναι πιο εμφανής, καθώς μαζί με στοιχεία μονιμότητας παρατηρείται ένας κυνηγετικός και τροφοσυλλεκτικός τρόπος ζωής.

Ωστόσο, η εντατικοποίηση της υλοτόμησης στέρησε από τους συνυπάρχοντες κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες τον ζωτικό τους χώρο. Δεν ακολούθη-

και το παρελθόν, ακόμη και το πρόσφατο, είναι συνώνυμο του ξεπερασμένου. Το παρελθόν μικραίνει και το μέλλον μεγαλώνει. Το παρόν είναι

Η επιβολή ενός τρόπου ζωής αρχικά θα πρέπει να παρουσιαστεί ως κάτι νέο κι απαραίτητο, ως κάτι ωφέλιμο κι εξελικτικό, που προωθεί την αφθο-

σκοπούς. Αυτό τις κάνει κάθε άλλο παρά απελευθερωτικές. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η κυριαρχία αφομοιώνει, δηλαδή ρουφάει κάθε δια-

φορετική φωνή -ή τουλάχιστον προ-

Τον δρόμο τον αναθυμούνται
Άνεμοι σε Χωράφια Θερινά -
Το Ένστικτο μαζεύει το Κλειδί
Που πέταξε η μνήμη μακριά -

Emily Dickinson, *Ποίημα 1149*
(από το *44 Ποιήματα και 3 Γράμματα*)

Στις Σιδηρές Πύλες, στη Σερβία, ανακαλύφθηκε ο νεολιθικός οικισμός του Lepenski Vir. Το αρχαιολογικά ιδιαίτερο σε αυτή την περιοχή είναι ότι διατηρούνται στοιχεία για τη συνύπαρξη γεωργών-κτηνοτρόφων με κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες. Εντυπωσιακό είναι ότι ο οικισμός των γεωργών συνεχώς αυξανόταν σταδιακά σε μέγεθος και κατέστρεφε τις γύρω δασικές εκτάσεις, προκειμένου να μετατραπούν σε χωράφια και να εκθρέψουν τον διαρκώς αυξανόμενο πληθυσμό. Η μετάβαση από έναν νομαδικό σε έναν σταθερό τρόπο ζωής είναι πιο εμφανής, καθώς μαζί με στοιχεία μονιμότητας παρατηρείται ένας κυνηγετικός και τροφοσυλλεκτικός τρόπος ζωής.

Ωστόσο, η εντατικοποίηση της υλοτόμησης στέρησε από τους συνυπάρχοντες κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες τον ζωτικό τους χώρο. Δεν ακολούθησε όλη η ανθρωπότητα την πρακτική των νήσων του Σολομώντα[1]. Υπήρξαν ο αδύναμος κρίκος στην αλυσίδα της εξέλιξης κι αργά ή γρήγορα έπρεπε να υποκύψουν, να χάσουν ό,τι διαθέτουν και να προσαρμοστούν στο νέο. Όποιος δεν ακολουθήσει το άρμα της εξέλιξης θεωρείται οπισθοδρομικός.

Είναι εύκολο και βολικό, όταν θέλει κάποιος να επιβάλλει έναν τρόπο ζωής, να τον παρουσιάζει ως νέο και εξελιγμένο, σε αντίθεση με έναν άλλο που φαίνεται, φευ, «παλαιάς κοπής». Όλη η ευρωπαϊκή σκέψη που προσανατολίστηκε στη νεωτερικότητα, διέκρινε το (ορθο)λογικό από το λεγόμενο μεταφυσικό, αλλά και το παλιό απ' το νέο. Το τελευταίο μάλιστα παρουσιάζεται ως απαραίτητο, ενώ από και το παρελθόν, ακόμη και το πρόσφατο, είναι συνώνυμο του ξεπερασμένου. Το παρελθόν μικραίνει και το μέλλον μεγαλώνει. Το παρόν είναι

στραμμένο σχεδόν εξ ολοκλήρου στο αύριο. Είναι, όμως, έτσι;

Πάει καιρός που το πέρασμα στη γεωργία δεν χαιρετίζεται από όλους τους ερευνητές ως ευεργετικής επίδρασης επίτευγμα. Πάει καιρός που οι τροφοσυλλεκτικές-κυνηγετικές κοινότητες δεν αντιμετωπίζονται ως οπισθοδρομικές και ελλιπείς σε σχέση με τις πλούσιες γεωργικές. Πάει καιρός που γίνεται συζήτηση για το τι σημαίνει αυτάρκεια κι αν διασφαλίζεται στις σύγχρονες κοινωνίες.

Γι' αυτό κι είναι καιρός να σκεφτούμε αυτό που δε μας αφήνουν. Να σκεφτούμε ανάποδα: όσα δεν χρειαζόμαστε πραγματικά, όσα δεν έχουμε ανάγκη κι όσα μπορούν να μας θρέψουν στ' αλήθεια.

Η επιβολή ενός τρόπου ζωής αρχικά θα πρέπει να παρουσιαστεί ως κάτι νέο κι απαραίτητο, ως κάτι ωφέλιμο κι εξελικτικό, που προωθεί την αφθονία. Έπειτα, όταν όλοι έχουν συνηθίσει αυτό τον τρόπο ζωής κι έχουν αντιληφθεί ότι τους φόρεσε δεσμά, ότι τους έβαλε να δουλεύουν για κάτι που στην πραγματικότητα δεν χρειάζονταν, έρχεται τότε το σκληρό πρόσωπο της καταστολής. Αυτό, όμως, δεν αρκεί. Γιατί αν όλοι αντιληφθούν ότι φταίει ένας ολόκληρος τρόπος ζωής, θα θελήσουν και, ενδεχομένως, θα καταφέρουν να τον αλλάξουν. Αν, όμως, κάτι διασπάσει την προσοχή τους σε κομματάκια, αν νομίζουν ότι το πρόβλημα είναι στο ότι η οικονομία λειτουργεί λάθος κι όχι στο ότι υπάρχει οικονομία, τότε τα πράγματα γίνονται διαχειρίσιμα.

Τότε μπορεί κάποιος να ζητάει επ' αόριστον μερικές διευκολύνσεις και **σκοπούς. Αυτό τις κάνει κάθε άλλο παρά απελευθερωτικές. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η κυριαρχία αφομοιώνει, δηλαδή ρουφάει κάθε διαφορετική φωνή -ή τουλάχιστον προσπαθεί- και τη φτύνει ως ένα ακόμη εξουσιαστικό εργαλείο. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η εξουσία θέλει να παρουσιάζει ως τρελούς ή ασήμαντους όποιους τολμούν να την ξεγυμνώσουν.**

Το ζήτημα είναι όχι μόνο ποιος μιλάει, αλλά και ποιος ακούει. Το ζήτημα πλέον τίθεται όχι μόνο στο τί δείχνουμε, αλλά και ποιοι το βλέπουν και τί βλέπουν. Μοιάζει σαν να μη μιλάμε όλοι την ίδια γλώσσα. Και, πράγματι, δεν μιλάμε. Υπάρχουν χίλιοι δυο καλοθελητές, πίσω από μικρόφωνο, μπροστά σε κάμερες, πάνω σε ακαδημαϊκές έδρες, που θα μεταφράσουν σε κάτι εύπεπτο κι ακίνδυνο κάθε επικίνδυνη για την εξουσία σκέψη.

Ο απόλυτος έλεγχος, όμως, είναι

στοιχεία για τη συνύπαρξη γεωργών-κτηνοτρόφων με κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες. Εντυπωσιακό είναι ότι ο οικισμός των γεωργών συνεχώς αυξανόταν σταδιακά σε μέγεθος και κατέστρεφε τις γύρω δασικές εκτάσεις, προκειμένου να μετατραπούν σε χωράφια και να εκθρέψουν τον διαρκώς αυξανόμενο πληθυσμό. Η μετάβαση από έναν νομαδικό σε έναν σταθερό τρόπο ζωής είναι πιο εμφανής, καθώς μαζί με στοιχεία μονιμότητας παρατηρείται ένας κυνηγετικός και τροφοσυλλεκτικός τρόπος ζωής.

Ωστόσο, η εντατικοποίηση της υλοτόμησης στέρησε από τους συνυπάρχοντες κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες τον ζωτικό τους χώρο. Δεν ακολούθησε όλη η ανθρωπότητα την πρακτική των νήσων του Σολομώντα[1]. Υπήρξαν ο αδύναμος κρίκος στην αλυσίδα της εξέλιξης κι αργά ή γρήγορα έπρεπε να υποκύψουν, να χάσουν ό,τι διαθέτουν και να προσαρμοστούν στο νέο. Όποιος δεν ακολουθήσει το άρμα της εξέλιξης θεωρείται οπισθοδρομικός.

Είναι εύκολο και βολικό, όταν θέλει κάποιος να επιβάλλει έναν τρόπο ζωής, να τον παρουσιάζει ως νέο και εξελιγμένο, σε αντίθεση με έναν άλλο που φαίνεται, φευ, «παλαιάς κοπής». Όλη η ευρωπαϊκή σκέψη που προσανατολίστηκε στη νεωτερικότητα, διέκρινε το (ορθο)λογικό από το λεγόμενο μεταφυσικό, αλλά και το παλιό απ' το νέο. Το τελευταίο μάλιστα παρουσιάζεται ως απαραίτητο, ενώ από τότε και στο εξής το παλιό μοιάζει αποκομμένο από το σήμερα, η έννοια της συνέχειας σχεδόν περιφρονείται στραμμένο σχεδόν εξ ολοκλήρου στο αύριο. Είναι, όμως, έτσι;

Πάει καιρός που το πέρασμα στη γεωργία δεν χαιρετίζεται από όλους τους ερευνητές ως ευεργετικής επίδρασης επίτευγμα. Πάει καιρός που οι τροφοσυλλεκτικές-κυνηγετικές κοινότητες δεν αντιμετωπίζονται ως οπισθοδρομικές και ελλιπείς σε σχέση με τις πλούσιες γεωργικές. Πάει καιρός που γίνεται συζήτηση για το τι σημαίνει αυτάρκεια κι αν διασφαλίζεται στις σύγχρονες κοινωνίες.

Γι' αυτό κι είναι καιρός να σκεφτούμε αυτό που δε μας αφήνουν. Να σκεφτούμε ανάποδα: όσα δεν χρειαζόμαστε πραγματικά, όσα δεν έχουμε ανάγκη κι όσα μπορούν να μας θρέψουν στ' αλήθεια.

Πολλοί οικονομικοί όροι συσσωρεύονται τα τελευταία χρόνια στο μυαλό και στη ζωή μας. **Σε ελάχιστους, όμως, περνάει απ' το νου πως η οικονομία είναι απλώς μια μορφή πολιτικής κι ότι η ζωή δίχως τα θέσφατα τής οικονομίας είναι κάτι πέρα για πέρα εφικτό. Είναι σαν να πιστεύουμε ότι τα αστέρια κι οι πλανήτες υπάρχουν χάρη στην αστρονομία ή ότι τα ζώα υπάρχουν χάρη στη ζωολογία.** Έπειτα, όταν όλοι έχουν συνηθίσει αυτό τον τρόπο ζωής κι έχουν αντιληφθεί ότι τους φόρεσε δεσμά, ότι τους έβαλε να δουλεύουν για κάτι που στην πραγματικότητα δεν χρειάζονταν, έρχεται τότε το σκληρό πρόσωπο της καταστολής. Αυτό, όμως, δεν αρκεί. Γιατί αν όλοι αντιληφθούν ότι φταίει ένας ολόκληρος τρόπος ζωής, θα θελήσουν και, ενδεχομένως, θα καταφέρουν να τον αλλάξουν. Αν, όμως, κάτι διασπάσει την προσοχή τους σε κομματάκια, αν νομίζουν ότι το πρόβλημα είναι στο ότι η οικονομία λειτουργεί λάθος κι όχι στο ότι υπάρχει οικονομία, τότε τα πράγματα γίνονται διαχειρίσιμα.

Τότε μπορεί κάποιος να ζητάει επ' αόριστον μερικές διευκολύνσεις και να γίνονται ή να χαλούν απ' την άλλη συμφωνίες. Μπορούν όλοι να είναι ευχαριστημένοι με ένα ΝΑΙ ή ΟΧΙ ή να κερδίζουν και να χάνουν, αλλά να μη σηκώνονται από τη ρουλέτα κι η μέρα να περνάει έξω χωρίς κανείς να το αντιλαμβάνεται.

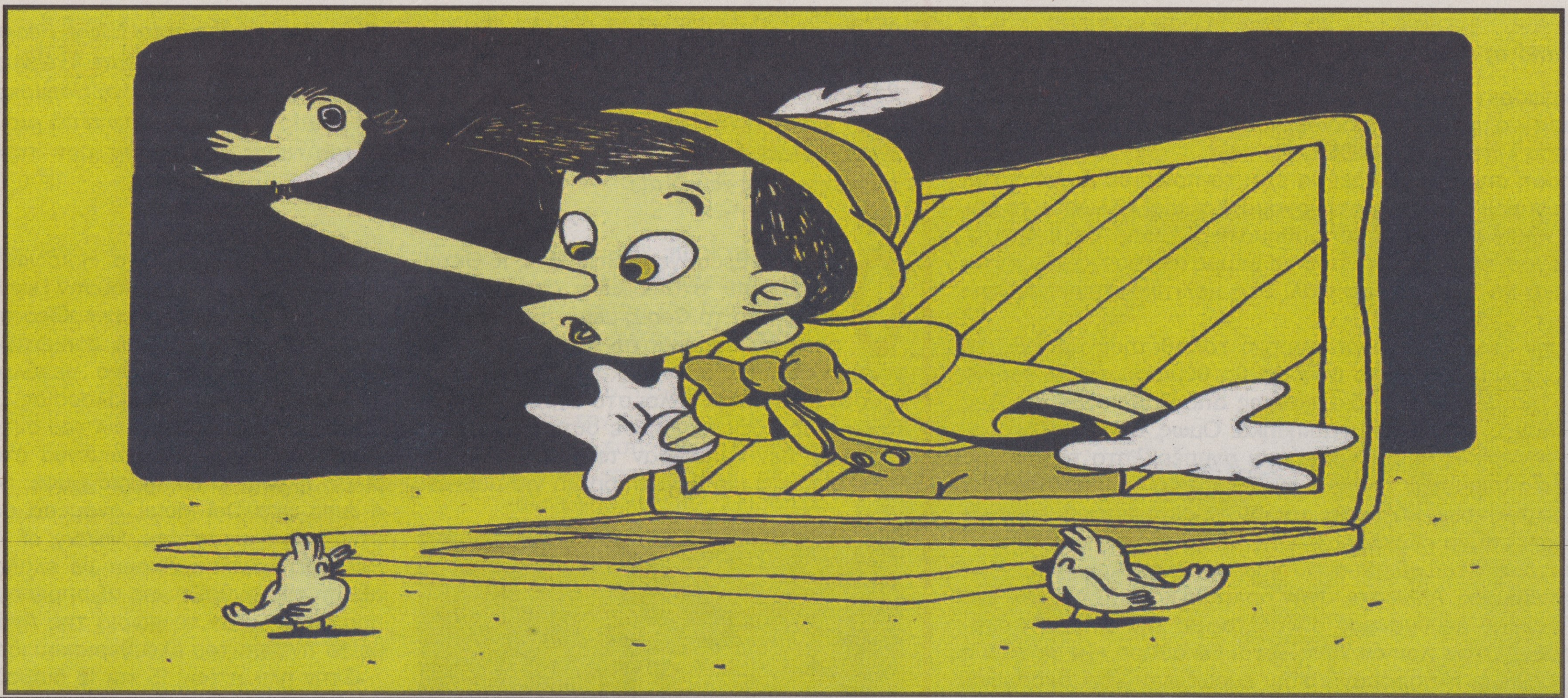
Τελευταία, ουκ ολίγοι είναι αυτοί που επικαλούνται αναρχικές πρακτικές, αλλά τις χρησιμοποιούν, ως επί το πλείστον, για μη αναρχικούς φορετική φωνή -ή τουλάχιστον προσπαθεί- και τη φτύνει ως ένα ακόμη εξουσιαστικό εργαλείο. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η εξουσία θέλει να παρουσιάζει ως τρελούς ή ασήμαντους όποιους τολμούν να την ξεγυμνώσουν.

Το ζήτημα είναι όχι μόνο ποιος μιλάει, αλλά και ποιος ακούει. Το ζήτημα πλέον τίθεται όχι μόνο στο τί δείχνουμε, αλλά και ποιοι το βλέπουν και τί βλέπουν. Μοιάζει σαν να μη μιλάμε όλοι την ίδια γλώσσα. Και, πράγματι, δεν μιλάμε. Υπάρχουν χίλιοι δυο καλοθελητές, πίσω από μικρόφωνο, μπροστά σε κάμερες, πάνω σε ακαδημαϊκές έδρες, που θα μεταφράσουν σε κάτι εύπεπτο κι ακίνδυνο κάθε επικίνδυνη για την εξουσία σκέψη.

Ο απόλυτος έλεγχος, όμως, είναι αδύνατος. Η τυχαιότητα είναι φυσικό συστατικό του κόσμου. Μέσα από τα τσιμέντα πάντα φυτρώνουν αγριολούλουδα, τα ουράνια τόξα ξεπροβάλουν ακόμη και μέσα σε πετρελαιοκηλίδες. Οι άνθρωποι εξακολουθούν να νιώθουν δυνατά συναισθήματα και να μην ησυχάζουν.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

1. Σύμφωνα με την παράδοση των νησιών του Σολομώντα, όταν θέλουν να κόψουν ένα δέντρο, που είναι πολύ μεγάλο, μαζεύονται όλοι οι κάτοικοι της περιοχής γύρω του και το καταριούνται ή το κοροϊδεύουν. Το κάνουν κάθε μέρα, μέχρι που το δέντρο μαραζώνει και πέφτει μόνο του.

Η αριστερά, τα ψέμματα, οι απάτες και οι εκλογές

Πάγιος στόχος της αριστεράς (σοσιαλιστικής, δημοκρατικής, κομμουνιστικής, γνήσιας κλπ.) είναι η ανάληψη διαχείρισης της εξουσίας. Σ' αυτό δεν υπάρχει κανενός είδους αμφιβολία. Επομένως, αυτού του είδους ο διαχειριστής δεν μπορεί παρά να ενεργήσει εξουσιαστικά, τόσο για το διάστημα πριν την ανάληψή της, όσο και μετά. Για να επιτύχει αυτόν τον στόχο πρέπει να δομηθεί και να οργανωθεί με εξουσιαστικό τρόπο, αλλά -το κυριότερο- να διέπεται από την εξουσιαστική ιδεολογία, και με έναν ορισμένο τρόπο σε μία ιδιαίτερη

Μήπως οι ψηφοφόροι δεν έβλεπαν ότι στο **ναι** και το **όχι** του δημοψηφίσματος υπήρχαν δύο ίδιας διάστασης και περιεχομένου προτάσεις, με ελαφρές μεταξύ τους διαφορές; Εδώ βρίσκεται η ουσία της πολιτικής εξαπάτησης και της ψευδαίσθησης που επικράτησε στους ψηφοφόρους, που για μίαν ακόμη φορά ενήργησαν ως μάζα. Στην προκειμένη περίπτωση κυριάρχησε το θυμικό στοιχείο και το «γιγάντιο» **όχι** (που στην πραγματικότητα ισοδυναμεί με το 36% των εγγεγραμμένων κι όχι με το 61% όπως πλαστά αναφέρουν και το οποίο αφο-

όταν θα ερχόταν μία «δύσκολη στιγμή», αυτό προηγήθηκε όχι μόνον για να υφαρπάξη την συναίνεση και να λάβουν σάρκα και οστά τα όσα είχαν προσχεδιασθεί με τους συνεταίρους, αλλά και για να αχρηστευθεί σαν μέσο.

Πάμε παρακάτω.

Όπως ειπώθηκε σκοπός της αριστεράς (κομμουνιστικής και μη) είναι η εξουσία. Όμως, το πράγμα δεν σταματά εδώ. Αυτός ο σκοπός περιέχει και άλλα πολύ πιο σημαντικά πράγματα. Για να μπορέσει να διαχειριστεί τις

κές όψεις δρουν ενιαία και αδιαίρετα, συμπληρώνοντας η μία την άλλη στο εξουσιαστικό έργο.

Τί είδους ισχυρότερη επιβεβαίωση των αναρχικών απόψεων και θεωρήσεων μπορεί να υπάρξει μετά τα τελευταία δρώμενα εντός και εκτός κοινοβουλίου; Με ένα ισχυρό ΟΧΙ στα χέρια της η αριστεροδεξιά διαχείριση της εξουσίας σπεύδει να συγκαλέσει συμβούλιο πολιτικών αρχηγών (τα πρακτικά του οποίου δεν έχουν δημοσιοποιηθεί), όπου σαφέστατα, όπως επιβεβαιώνεται από την συνέχεια, το τσιπραϊκο παίρνει το «ελευ-

Η αριστερά, τα ψέμματα, οι απάτες και οι εκλογές

Πάγιος στόχος της αριστεράς (σοσιαλιστικής, δημοκρατικής, κομμουνιστικής, γνήσιας κλπ.) είναι η ανάληψη διαχείρισης της εξουσίας. Σ' αυτό δεν υπάρχει κανενός είδους αμφιβολία. Επομένως, αυτού του είδους ο διαχειριστής δεν μπορεί παρά να ενεργήσει εξουσιαστικά, τόσο για το διάστημα πριν την ανάληψή της, όσο και μετά. Για να επιτύχει αυτόν τον στόχο πρέπει να δομηθεί και να οργανωθεί με εξουσιαστικό τρόπο, αλλά -το κυριότερο- να διέπεται από την εξουσιαστική ιδεολογία, και με έναν ορισμένο τρόπο σε μία ιδιαίτερη παραλλαγή της. Αυτά είναι πράγματα γνωστά και κατανοητά από όλους. Απλά πρέπει να τα επαναλαμβάνουμε για να μην λησμονούνται. Επειδή, η λήθη αφήνει ελεύθερο το πεδίο για να κατασκευασθούν πλαστές εικόνες, στρεβλωμένες σκέψεις και να κυριαρχήσει το ψεύδος.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι προηγήθηκαν εκατοντάδες χρόνια και εκατομμύρια πρακτικές και παραλλαγές τεχνικών χειραγώγησης των ανθρώπων, ώστε αυτοί να φθάσουν στο σημείο να θεωρούν την ύπαρξη της εξουσίας φυσιολογική και να αποδέχονται την πολιτική. Εκείνο που έχει σημασία είναι να κατανοηθεί η κατά-

Μήπως οι ψηφοφόροι δεν έβλεπαν ότι στο **ναι** και το **όχι** του δημοψηφίσματος υπήρχαν δύο ίδιας διάστασης και περιεχομένου προτάσεις, με ελαφρές μεταξύ τους διαφορές; Εδώ βρίσκεται η ουσία της πολιτικής εξαπάτησης και της ψευδαίσθησης που επικράτησε στους ψηφοφόρους, που για μίαν ακόμη φορά ενήργησαν ως μάζα. Στην προκειμένη περίπτωση κυριάρχησε το θυμικό στοιχείο και το «γιγάντιο» **όχι** (που στην πραγματικότητα ισοδυναμεί με το 36% των εγγεγραμμένων κι όχι με το 61% όπως πλαστά αναφέρουν και το οποίο αφορά αυτούς που ψήφισαν ΝΑΙ και ΟΧΙ, παραλείποντας αυτούς που δεν πήγαν να ψηφίσουν) ήταν ένα συνονθύλευμα απατηλών εικόνων που σχηματίσθηκαν στα μυαλά των ψηφοφόρων, ως αποτέλεσμα, συγχύσεων, «δημιουργικής ασάφειας», παραπληροφόρησης, ενδότερης επιθυμίας για απεμπλοκή από την πενταετή αφαίμαξη και απαλλαγή από την μνημονιακή μέγγενη, ευπιστία στους «σωτήρες», απέχθεια προς τους προηγούμενους διαχειριστές, αποδέσμευση από το ευρώ, γενική άρνηση σε κάθε τι μνημονιακό, αλλά και το επιτηδευμένο θέριεμα της αυταπάτης που έχει κάθε ψηφοφόρος πως με την ψήφο του μπορεί

όταν θα ερχόταν μία «δύσκολη στιγμή», αυτό προηγήθηκε όχι μόνον για να υφαρπάξη την συναίνεση και να λάβουν σάρκα και οστά τα όσα είχαν προσχεδιασθεί με τους συνεταίρους, αλλά και για να αχρηστευθεί σαν μέσο.

Πάμε παρακάτω.

Όπως ειπώθηκε σκοπός της αριστεράς (κομμουνιστικής και μη) είναι η εξουσία. Όμως, το πράγμα δεν σταματά εδώ. Αυτός ο σκοπός περιέχει και άλλα πολύ πιο σημαντικά πράγματα. Για να μπορέσει να διαχειριστεί τις εξουσιαστικές υποθέσεις θα πρέπει να ενσωματωθεί στην τάξη που άρχει, να αποτελέσει συστατικό μέρος της και να μην είναι απλά ένα λειτουργικό εργαλείο. Επομένως, το διαχειριστικό μέρος είναι συστατικό στοιχείο για την ενσωμάτωση, ενώ η ενσωμάτωση είναι η απαραίτητη προϋπόθεση που εγγυάται την διατήρηση και την συνέχεια της τάξης των κρατούντων, αλλά και την ανανέωσή της στο επίπεδο των προσώπων. Άλλωστε, είναι χαρακτηριστική η συμβολική χειρονομία του Γιούνκερ που πήρε τον Τσίπρα από το χεράκι και τον οδήγησε στην αίθουσα.

Η αριστερά (κομμουνιστική ή μη),

κές όψεις δρουν ενιαία και αδιαίρετα, συμπληρώνοντας η μία την άλλη στο εξουσιαστικό έργο.

Τί είδους ισχυρότερη επιβεβαίωση των αναρχικών απόψεων και θεωρήσεων μπορεί να υπάρξει μετά τα τελευταία δρώμενα εντός και εκτός κοινοβουλίου; Με ένα ισχυρό ΟΧΙ στα χέρια της η αριστεροδεξιά διαχείριση της εξουσίας σπεύδει να συγκαλέσει συμβούλιο πολιτικών αρχηγών (τα πρακτικά του οποίου δεν έχουν δημοσιοποιηθεί), όπου σαφέστατα, όπως επιβεβαιώνεται από την συνέχεια, το τσιπραίικο παίρνει το «ελευθέρας» και σπεύδει να υλοποιήσει τις συμφωνίες που δεν είχαν μπορέσει να πραγματοποιήσουν οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Οι υπόλοιποι σπεύδουν ομοθυμαδόν εις τας ευρώπας προκειμένου να διασφαλίσουν το, από ετών, πολυπόθητο αποτέλεσμα. Όταν εμφανίσθηκε και επίσημα το αποτέλεσμα της «διαπραγμάτευσης» (που στην πραγματικότητα δεν υπήρξε παρά μόνο ως προς το σκέλος της χρονικής παραμονής του Σύριζα στον κομματικό και συγκυβερνητικό θώκο, και της μακροπρόθεσμης αξιοποίησής του, εάν χρειαστεί να αποσυρθεί προς το παρόν), τότε (πλην ΚΚΕ και ΧΑ που η κοινοβουλευτική τους βαρύτητα είναι

Πάγιος στόχος της αριστεράς (σοσιαλιστικής, δημοκρατικής, κομμουνιστικής, γνήσιας κλπ.) είναι η ανάληψη διαχείρισης της εξουσίας. Σ' αυτό δεν υπάρχει κανενός είδους αμφιβολία. Επομένως, αυτού του είδους ο διαχειριστής δεν μπορεί παρά να ενεργήσει εξουσιαστικά, τόσο για το διάστημα πριν την ανάληψή της, όσο και μετά. Για να επιτύχει αυτόν τον στόχο πρέπει να δομηθεί και να οργανωθεί με εξουσιαστικό τρόπο, αλλά -το κυριότερο- να διέπεται από την εξουσιαστική ιδεολογία, και με έναν ορισμένο τρόπο σε μία ιδιαίτερη παραλλαγή της. Αυτά είναι πράγματα γνωστά και κατανοητά από όλους. Απλά πρέπει να τα επαναλαμβάνουμε για να μην λησμονούνται. Επειδή, η λήθη αφήνει ελεύθερο το πεδίο για να κατασκευασθούν πλαστές εικόνες, στρεβλωμένες σκέψεις και να κυριαρχήσει το ψεύδος.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι προηγήθηκαν εκατοντάδες χρόνια και εκατομμύρια πρακτικές και παραλλαγές τεχνικών χειραγώγησης των ανθρώπων, ώστε αυτοί να φθάσουν στο σημείο να θεωρούν την ύπαρξη της εξουσίας φυσιολογική και να αποδέχονται την πολιτική. Εκείνο που έχει σημασία είναι να κατανοηθεί η κατάσταση, που προσδιορίζεται από δύο βασικούς πυλώνες: α) την επιβολή δια της βίας, η οποία με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει γίνει αποδεκτή και β) την διατήρησή της δια του εξαναγκασμού ή την χρήση της απάτης, των υποσχέσεων και την κατάχρηση της εμπιστοσύνης που αποσπάται με αυτές.

Οπότε για ποιο λόγο υπάρχει όλη αυτή δυσαρέσκεια για την στάση του Συριζέϊκου;

Μήπως οι ψηφοφόροι δεν έβλεπαν ότι στο **ναι** και το **όχι** του δημοψηφίσματος υπήρχαν δύο ίδιας διάστασης και περιεχομένου προτάσεις, με ελαφρές μεταξύ τους διαφορές; Εδώ βρίσκεται η ουσία της πολιτικής εξαπάτησης και της ψευδαίσθησης που επικράτησε στους ψηφοφόρους, που για μίαν ακόμη φορά ενήργησαν ως μάζα. Στην προκειμένη περίπτωση κυριάρχησε το θυμικό στοιχείο και το «γιγάντιο» **όχι** (που στην πραγματικότητα ισοδυναμεί με το 36% των εγγεγραμμένων κι όχι με το 61% όπως πλαστά αναφέρουν και το οποίο αφορά αυτούς που ψήφισαν ΝΑΙ και ΟΧΙ, παραλείποντας αυτούς που δεν πήγαν να ψηφίσουν) ήταν ένα συνονθύλευμα απατηλών εικόνων που σχηματίσθηκαν στα μυαλά των ψηφοφόρων, ως αποτέλεσμα, συγχύσεων, «δημιουργικής ασάφειας», παραπληροφόρησης, ενδότερης επιθυμίας για απεμπλοκή από την πενταετή αφαίμαξη και απαλλαγή από την μνημονιακή μέγγενη, ευπιστία στους «σωτήρες», απέχθεια προς τους προηγούμενους διαχειριστές, αποδέσμευση από το ευρώ, γενική άρνηση σε κάθε τι μνημονιακό, αλλά και το επιτηδευμένο θέριεμα της αυταπάτης που έχει κάθε ψηφοφόρος πως με την ψήφο του μπορεί να πετύχει το ευκταίο, σε συνδυασμό με την ιδιαίτερη έλξη που προκαλεί ακόμη και η λέξη δημοψήφισμα.

Και μία ακόμα σοβαρή σημείωση. Στην πολιτική, που εμπεριέχει τα χαρακτηριστικά της εν τοις πράγμασι μαύρης μαγείας, οι μέθοδοι του πρωθύστερου είναι συνήθεις, επειδή μ' αυτόν τον τρόπο αποκλείεται η φυσιολογική σειρά που θέλει και εφαρμόζει «κάθε πράγμα στον καιρό του». Αντί να πραγματοποιηθεί το δημοψήφισμα, όταν θα ερχόταν μία «δύσκολη στιγμή», αυτό προηγήθηκε όχι μόνον για να υφαρπάξη την συναίνεση και να λάβουν σάρκα και οστά τα όσα είχαν προσχεδιασθεί με τους συνεταίρους, αλλά και για να αχρηστευθεί σαν μέσο.

Πάμε παρακάτω.

Όπως ειπώθηκε σκοπός της αριστεράς (κομμουνιστικής και μη) είναι η εξουσία. Όμως, το πράγμα δεν σταματά εδώ. Αυτός ο σκοπός περιέχει και άλλα πολύ πιο σημαντικά πράγματα. Για να μπορέσει να διαχειριστεί τις εξουσιαστικές υποθέσεις θα πρέπει να ενσωματωθεί στην τάξη που άρχει, να αποτελέσει συστατικό μέρος της και να μην είναι απλά ένα λειτουργικό εργαλείο. Επομένως, το διαχειριστικό μέρος είναι συστατικό στοιχείο για την ενσωμάτωση, ενώ η ενσωμάτωση είναι η απαραίτητη προϋπόθεση που εγγυάται την διατήρηση και την συνέχεια της τάξης των κρατούντων, αλλά και την ανανέωσή της στο επίπεδο των προσώπων. Άλλωστε, είναι χαρακτηριστική η συμβολική χειρονομία του Γιούνκερ που πήρε τον Τσίπρα από το χεράκι και τον οδήγησε στην αίθουσα.

Η αριστερά (κομμουνιστική ή μη), μέσω της πολιτικής και των ιδεολογημάτων, που χρησιμοποιεί, κρατά διαχωρισμένο τον κοινωνικό χώρο οδηγώντας τον ταυτόχρονα στο να συνδεθεί με τις διάφορες όψεις της εξουσίας-κυριαρχίας, μέρος των οποίων είναι και αυτή.

Όμως, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα της εξουσίας, της δομημένης έκφρασής της που είναι το κράτος και της υπερδόμησης που είναι η κυριαρχία, οι πολιτικές όψεις δρουν ενιαία και αδιαίρετα, συμπληρώνοντας η μία την άλλη στο εξουσιαστικό έργο.

Τί είδους ισχυρότερη επιβεβαίωση των αναρχικών απόψεων και θεωρήσεων μπορεί να υπάρξει μετά τα τελευταία δρώμενα εντός και εκτός κοινοβουλίου; Με ένα ισχυρό ΟΧΙ στα χέρια της η αριστεροδεξιά διαχείριση της εξουσίας σπεύδει να συγκαλέσει συμβούλιο πολιτικών αρχηγών (τα πρακτικά του οποίου δεν έχουν δημοσιοποιηθεί), όπου σαφέστατα, όπως επιβεβαιώνεται από την συνέχεια, το τσιπραίϊκο παίρνει το «ελευθέρας» και σπεύδει να υλοποιήσει τις συμφωνίες που δεν είχαν μπορέσει να πραγματοποιήσουν οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Οι υπόλοιποι σπεύδουν ομοθυμαδόν εις τας ευρώπας προκειμένου να διασφαλίσουν το, από ετών, πολυπόθητο αποτέλεσμα. Όταν εμφανίσθηκε και επίσημα το αποτέλεσμα της «διαπραγμάτευσης» (που στην πραγματικότητα δεν υπήρξε παρά μόνο ως προς το σκέλος της χρονικής παραμονής του Σύριζα στον κομματικό και συγκυβερνητικό θώκο, και της μακροπρόθεσμης αξιοποίησής του, εάν χρειαστεί να αποσυρθεί προς το παρόν), τότε (πλην ΚΚΕ και ΧΑ που η κοινοβουλευτική τους βαρύτητα είναι εκ των πραγμάτων ανίκανη να επηρεάσει την κατάσταση) όλοι έσπευσαν με μία φωνή να το ψηφίσουν.

Επομένως, όλα όσα θα ακολουθήσουν από την προκήρυξη των εκλογών και μέχρι την 20η Σεπτεμβρίου, αποτελούν ένα καλοστημένο θέατρο, αφού ο στόχος επετεύχθη. Οι μεταξύ τους εντάσεις αποσκοπούν στο να πείσουν ότι διαφωνούν και ότι έχουν

συνέχεια στη σελ. 14

συνέχεια από τη σελ. 13

κάτι το διαφορετικό να κάνουν. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται παρά να γυαλίσουν ορισμένους από τους κρίκους της αλυσίδα που λέγεται ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΙΙΙ.

Τώρα, πόση σημασία μπορεί να έχει το ποιος θα διαχειριστεί αυτό το αντιανθρώπινο τερατούργημα; Καμμία! Άλλωστε το μετεκλογικό σκηνικό οδηγεί με μαθηματικό τρόπο σε κυβερνήσεις συνεργασίας. Εκεί είναι που τα ψέμματα που εκτοξεύονται προεκλογικά θα λάμψουν και πάλι στο πολιτικό στερέωμα της εξουσίας.

Για να μην θεωρηθεί μονόπλευρη η τοποθέτησή μας για τη σχέση της αριστεράς με το ψεύδος, θα θυμίσουμε την πορεία ψέμματος της πενταετούς διαχείρισης από Πασοκ-ΝΔ, με όλες τις παραλλαγές που χρησιμοποιήθηκα. Όμως, αυτή, υπερκεράσθηκε με τον πλέον θριαμβευτικό και ανυπέρβλητο τρόπο από την συριζέϊκη συμμορία, η οποία είναι φανερό πως πάσχισε, με όλους τους τρόπους, να πάρει την διαχείριση προκειμένου να συμπληρώσει και να ολοκληρώσει την μνημονιακή πορεία προς την καταστροφή του πληθυσμού και της συγκεκριμένης γεωγραφικής περιοχής. Άλλωστε, στην πολιτική κάθε λέξη είναι ένα κρυφό ή φανερό μήνυμα που συνδέεται με την ανάλογη στάση και δράση. Όταν, λοιπόν, δηλώνεται ξεκάθαρα και σε όλους τους τόνους πως η παραμονή στην ευρωζώνη είναι δεδομένη, τότε είναι απολύτως βέβαιο πως δεν τίθεται κανενός είδους διαπραγμάτευση, αλλαγή ή απομάκρυνση (κάτι που επιβεβαιώθηκε εν χορδαίς και οργάνοις). Η αποδοχή του «οράματος» σε εντάσσει μέσα στον κύκλο της κυριαρχίας και στην αντίστοιχη ομάδα υπηρέτησης των συμφερόντων της.

Μπροστά στην ανάγκη εξυπηρέτησης των επιδιώξεων εξουσίας και κυριαρχίας όλοι από κοινού κουρέλιασαν και πέταξαν στο χώρο που τους αξίζει, στα σκουπίδια και τους υπονόμους, το σύνταγμα, τους κανονισμούς, τους νόμους και τις διατάξεις τους. Για να ρίξουν, μάλιστα, στάχτη στα μάτια των ψηφοφόρων τους, ορισμένοι, καταψήφιζαν εκ του ασφαλούς, αφού ήταν βεβαιωμένο πως η «συντριπτική» πλειοψηφία ήταν εξασφαλισμένη.

Στα προηγούμενα μνημόνια οι αριστεροί και οι κομμουνιστές επέτρεπαν την ψήφιση με την φωνακλάδικη αδράνειά τους προκειμένου να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ψηφοφόρων. Σ' αυτό δεν χρειάστηκε κάτι τέτοιο. Οι «ελλείψεις» και τα κενά συμπληρώθηκαν και με το παραπάνω από αυτούς που έσχιζαν τα ιμάτιά τους, σαν γνήσιοι φαρισαίοι, σε κάθε σκέψη των «άλλων» να τις φέρουν προς ψήφιση. Είναι αυτό που με καμάρι δηλώνουν και προεκλογικά: «Να διαχειριστεί το πρόγραμμα η αριστερά». Λες και το πρόβλημα των εκατομμυρίων ανθρώπων που ταλαιπωρούνται από τα μνημόνια είναι το ποιος θα τα-

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 23ης Μαΐου 2015 πέθανε ο Eduardo Escot Bocanegra στο σπίτι του, στο Rosny-sous-Bois στη Γαλλία, από ανακοπή καρδιάς και πνευμονία. Ήταν 95 χρονών και ένας από τους τελευταίους Ανδαλουσιανούς και Ισπανούς δημοκράτες που είχαν κλειστεί στο στρατόπεδο Mauthausen. Ο θάνατός του αντιπροσωπεύει μια τεράστια απώλεια επειδή χάθηκε ο τελευταίος αυτόπτης μάρτυρας της φρίκης των στρατοπέδων συγκέντρωσης των Ναζί.

Ο Eduardo Escot γεννήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1919 στο Olivera στα υψίπεδα πάνω από το Cadiz, μέσα σε μια «πολύ φτωχική, αγράμματη» αγροτική οικογένεια. Αλλά αυτές οι συνθήκες (υπό τις οποίες ζούσαν και πολλοί άλλοι στο αγροτικό χωριό Olivera, που δεν πληρούσε ούτε τις βασικές ανάγκες) δεν εμπόδισαν τον μικρό Eduardo να εκδηλώσει μια μεγάλη όρεξη για μάθηση.

ακόμα από το 19ο αιώνα. Η κοινωνική αλλαγή στην οποία αποσκοπούσαν ξεκινούσε από το προσωπικό. Έτσι, η εκπαίδευση ήταν το πιο βασικό όπλο ενάντια στη φτώχεια, στην οποία ήταν παγιδευμένο μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού της Ανδαλουσίας. Ο Eduardo Escot ταίριαζε στο προφίλ του αυτό-μορφωμένου, κοινωνικά αφοσιωμένου ατόμου από μικρή ηλικία, όπως περιέγραψε πολύ καλά ο Juan Diaz Del Moral, ανάμεσα σε άλλους, στο αναντικατάστατο *History of Andalusian Peasant Agitation.* Άτομα με εκπληκτική αίσθηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, άτομα που κατέκλυζαν τα χωριά της Ανδαλουσίας με το πνεύμα του ελευθεριακού ιδεώδους.

«Στην ηλικία των 15 και 16 διάβαζα ήδη τα έργα του Βίκτορος Ουγκώ στο σπίτι στο χωριό... Και σ' αυτή την ηλικία, κάθε βράδυ, στην κουζίνα του σπιτιού των γονιών μου θα διάβαζα από τις εφημερίδες και τουλάχιστον 15 άτομα θα άκουγαν».

Ο Eduardo ανέπτυξε από νωρίς κοινωνική συνείδηση. Οι κακουχίες και η φτώχεια τού οικογενειακού περιβάλλοντος τον είχαν επηρεάσει βαθειά και θεωρούσε μη αποδεκτές αυτές τις συνθήκες.

«Το Olivera ήταν ένα χωριό γεμάτο φτώχεια, όπου μπορούσες να φας μόνο βερεσέ. Εξεγέρθηκα ενάντια στην ατιμωτική φτώχεια στο χωριό. Τα ιδανικά ήρθαν αργότερα. Απολύθηκα από το εργαστήριο του τσαγκάρη, όπου έκανα πρακτική, επειδή ήμουν επαναστάτης».

Αυτές ήταν οι συνθήκες που τον οδήγησαν να προσχωρήσει στη CNT την άνοιξη του 1936. Σ' εκείνο το σημείο είχε την ευκαιρία να γνωρίσει έναν αναρχο-συνδικαλιστή ηγέτη, που του ενέπνευσε την πιο βαθιά εκτίμηση.

κειται παρα να γυαλισουν ορισμενους απο τους κρικους της αλυσίδα που λέγεται ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΙΙΙ.

Τώρα, πόση σημασία μπορεί να έχει το ποιος θα διαχειριστεί αυτό το αντιανθρώπινο τερατούργημα; Καμμία! Άλλωστε το μετεκλογικό σκηνικό οδηγεί με μαθηματικό τρόπο σε κυβερνήσεις συνεργασίας. Εκεί είναι που τα ψέμματα που εκτοξεύονται προεκλογικά θα λάμψουν και πάλι στο πολιτικό στερέωμα της εξουσίας.

Για να μην θεωρηθεί μονόπλευρη η τοποθέτησή μας για τη σχέση της αριστεράς με το ψεύδος, θα θυμίσουμε την πορεία ψέμματος της πενταετούς διαχείρισης από Πασοκ-ΝΔ, με όλες τις παραλλαγές που χρησιμοποιήθηκα. Όμως, αυτή, υπερκεράσθηκε με τον πλέον θριαμβευτικό και ανυπέρβλητο τρόπο από την συριζέϊκη συμμορία, η οποία είναι φανερό πως πάσχισε, με όλους τους τρόπους, να πάρει την διαχείριση προκειμένου να συμπληρώσει και να ολοκληρώσει την μνημονιακή πορεία προς την καταστροφή του πληθυσμού και της συγκεκριμένης γεωγραφικής περιοχής. Άλλωστε, στην πολιτική κάθε λέξη είναι ένα κρυφό ή φανερό μήνυμα που συνδέεται με την ανάλογη στάση και δράση. Όταν, λοιπόν, δηλώνεται ξεκάθαρα και σε όλους τους τόνους πως η παραμονή στην ευρωζώνη είναι δεδομένη, τότε είναι απολύτως βέβαιο πως δεν τίθεται κανενός είδους διαπραγμάτευση, αλλαγή ή απομάκρυνση (κάτι που επιβεβαιώθηκε εν χορδαίς και οργάνοις). Η αποδοχή του «οράματος» σε εντάσσει μέσα στον κύκλο της κυριαρχίας και στην αντίστοιχη ομάδα υπηρέτησης των συμφερόντων της.

Μπροστά στην ανάγκη εξυπηρέτησης των επιδιώξεων εξουσίας και κυριαρχίας όλοι από κοινού κουρέλιασαν και πέταξαν στο χώρο που τους αξίζει, στα σκουπίδια και τους υπονόμους, το σύνταγμα, τους κανονισμούς, τους νόμους και τις διατάξεις τους. Για να ρίξουν, μάλιστα, στάχτη στα μάτια των ψηφοφόρων τους, ορισμένοι, καταψήφιζαν εκ του ασφαλούς, αφού ήταν βεβαιωμένο πως η «συντριπτική» πλειοψηφία ήταν εξασφαλισμένη.

Στα προηγούμενα μνημόνια οι αριστεροί και οι κομμουνιστές επέτρεπαν την ψήφιση με την φωνακλάδικη αδράνειά τους προκειμένου να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ψηφοφόρων. Σ' αυτό δεν χρειάστηκε κάτι τέτοιο. Οι «ελλείψεις» και τα κενά συμπληρώθηκαν και με το παραπάνω από αυτούς που έσχιζαν τα ιμάτιά τους, σαν γνήσιοι φαρισαίοι, σε κάθε σκέψη των «άλλων» να τις φέρουν προς ψήφιση. Είναι αυτό που με καμάρι δηλώνουν και προεκλογικά: «Να διαχειριστεί το πρόγραμμα η αριστερά». Λες και το πρόβλημα των εκατομμυρίων ανθρώπων που ταλαιπωρούνται από τα μνημόνια είναι το ποιος θα τραβήξει το σκαμνάκι κάτω από τα πόδια των καταδικασμένων σε απαγχονισμό.

Ενώ, λοιπόν, όλοι τους περιχαρείς ψήφισαν και ενέκριναν το ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΙΙΙ τώρα προσποιούνται (τόσο οι Συριζαίοι όσο και οι λοιποί) ότι εξαναγκάστηκαν από τα πράγματα. Πρόκειται για ένα παραμύθι προκειμένου να συγκαλυφθεί η συμπαιγνία, στην οποία συμμετείχαν εκτός από τα κόμματα της «αντιπολίτευσης» και οι διαφωνούντες της Λαϊκής Ενότητας.

Στην πραγματικότητα και αυτό το μνημόνιο μπορούσε να μην ψηφισθεί εάν πραγματικά το ήθελαν όλοι όσοι τώρα αντιτίθενται σ' αυτό. Αντίθετα, χρησιμοποιήθηκε η τρομοκρατία και η

είχαν κλείσει στο στρατόπεδο Mauthausen. Ο θάνατος του αντιπροσωπεύει μια τεράστια απώλεια επειδή χάθηκε ο τελευταίος αυτόπτης μάρτυρας της φρίκης των στρατοπέδων συγκέντρωσης των Ναζί.

Ο Eduardo Escot γεννήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1919 στο Olivera στα υψίπεδα πάνω από το Cadiz, μέσα σε μια «πολύ φτωχική, αγράμματη» αγροτική οικογένεια. Αλλά αυτές οι συνθήκες (υπό τις οποίες ζούσαν και πολλοί άλλοι στο αγροτικό χωριό Olivera, που δεν πληρούσε ούτε τις βασικές ανάγκες) δεν εμπόδισαν τον μικρό Eduardo να εκδηλώσει μια μεγάλη όρεξη για μάθηση.

«Άρχισα να μαθαίνω την τέχνη του υποδηματοποιού, αλλά πάντα είχα αυτή την τρομερή όρεξη για μάθηση. Έκανα μαθήματα με έναν πολύ ενδιαφέροντα δάσκαλο ονόματι Don José Sepúlveda. Ο τελευταίος έδινε νυχτερινά μαθήματα και δολοφονήθηκε τη μέρα που μπήκαν οι στρατιώτες του Φράν-

ακόμα από το 19ο αιώνα. Η κοινωνική αλλαγή στην οποία αποσκοπούσαν ξεκινούσε από το προσωπικό. Έτσι, η εκπαίδευση ήταν το πιο βασικό όπλο ενάντια στη φτώχεια, στην οποία ήταν παγιδευμένο μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού της Ανδαλουσίας. Ο Eduardo Escot ταίριαζε στο προφίλ του αυτό-μορφωμένου, κοινωνικά αφοσιωμένου ατόμου από μικρή ηλικία, όπως περιέγραψε πολύ καλά ο Juan Diaz Del Moral, ανάμεσα σε άλλους, στο αναντικατάστατο *History of Andalusian Peasant Agitation*. Άτομα με εκπληκτική αίσθηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, άτομα που κατέκλυζαν τα χωριά της Ανδαλουσίας με το πνεύμα του ελευθεριακού ιδεώδους.

«Στην ηλικία των 15 και 16 διάβαζα ήδη τα έργα του Βίκτορος Ουγκώ στο σπίτι στο χωριό... Και σ' αυτή την ηλικία, κάθε βράδυ, στην κουζίνα του σπιτιού των γονιών μου θα διάβαζα από τις εφημερίδες και τουλάχιστον 15 άτομα θα άκουγαν».

Ο Eduardo ανέπτυξε από νωρίς κοινωνική συνείδηση. Οι κακουχίες και η φτώχεια τού οικογενειακού περιβάλλοντος τον είχαν επηρεάσει βαθειά και θεωρούσε μη αποδεκτές αυτές τις συνθήκες.

«Το Olivera ήταν ένα χωριό γεμάτο φτώχεια, όπου μπορούσες να φας μόνο βερεσέ. Εξεγέρθηκα ενάντια στην ατιμωτική φτώχεια στο χωριό. Τα ιδανικά ήρθαν αργότερα. Απολύθηκα από το εργαστήριο του τσαγκάρη, όπου έκανα πρακτική, επειδή ήμουν επαναστάτης».

Αυτές ήταν οι συνθήκες που τον οδήγησαν να προσχωρήσει στη CNT την άνοιξη του 1936. Σ' εκείνο το σημείο είχε την ευκαιρία να γνωρίσει έναν αναρχο-συνδικαλιστή ηγέτη, που του ενέπνευσε την πιο βαθιά εκτίμηση. Αυτός ήταν ο Angel Pestaña, βετεράνος της CNT και ιδρυτής του Συνδικαλιστικού Κόμματος. Τον είδε δυο φορές, σε μια ομιλία που έδωσε στο Olivera σε σχέση με την εκλογική καμπάνια του Λαϊκού Μετώπου το Φεβρουάριο του 1936 και μετά στη Σεβίλλη, μερικούς μήνες αργότερα, σε μια κινητοποίηση μαζί με άλλους γνωστούς αναρχο-συνδικαλιστές ομιλητές. Παρά το νεαρό τής ηλικίας του, ο Eduardo υπηρέτησε στην τοπική επιτροπή άμυνας, η οποία σχηματίστηκε την ημέρα

ομάδα υπηρέτησης των συμφερόντων της.

Μπροστά στην ανάγκη εξυπηρέτησης των επιδιώξεων εξουσίας και κυριαρχίας όλοι από κοινού κουρέλιασαν και πέταξαν στο χώρο που τους αξίζει, στα σκουπίδια και τους υπονόμους, το σύνταγμα, τους κανονισμούς, τους νόμους και τις διατάξεις τους. Για να ρίξουν, μάλιστα, στάχτη στα μάτια των ψηφοφόρων τους, ορισμένοι, καταψήφιζαν εκ του ασφαλούς, αφού ήταν βεβαιωμένο πως η «συντριπτική» πλειοψηφία ήταν εξασφαλισμένη.

Στα προηγούμενα μνημόνια οι αριστεροί και οι κομμουνιστές επέτρεπαν την ψήφιση με την φωνακλάδικη αδράνειά τους προκειμένου να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ψηφοφόρων. Σ' αυτό δεν χρειάστηκε κάτι τέτοιο. Οι «ελλείψεις» και τα κενά συμπληρώθηκαν και με το παραπάνω από αυτούς που έσχιζαν τα ιμάτιά τους, σαν γνήσιοι φαρισαίοι, σε κάθε σκέψη των «άλλων» να τις φέρουν προς ψήφιση. Είναι αυτό που με καμάρι δηλώνουν και προεκλογικά: «Να διαχειριστεί το πρόγραμμα η αριστερά». Λες και το πρόβλημα των εκατομμυρίων ανθρώπων που ταλαιπωρούνται από τα μνημόνια είναι το ποιος θα τραβήξει το σκαμνάκι κάτω από τα πόδια των καταδικασμένων σε απαγχονισμό.

Ενώ, λοιπόν, όλοι τους περιχαρείς ψήφισαν και ενέκριναν το ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΙΙΙ τώρα προσποιούνται (τόσο οι Συριζαίοι όσο και οι λοιποί) ότι εξαναγκάστηκαν από τα πράγματα. Πρόκειται για ένα παραμύθι προκειμένου να συγκαλυφθεί η συμπαιγνία, στην οποία συμμετείχαν εκτός από τα κόμματα της «αντιπολίτευσης» και οι διαφωνούντες της Λαϊκής Ενότητας.

Στην πραγματικότητα και αυτό το μνημόνιο μπορούσε να μην ψηφισθεί εάν πραγματικά το ήθελαν όλοι όσοι τώρα αντιτίθενται σ' αυτό. Αντίθετα, χρησιμοποιήθηκε η τρομοκρατία και η καταστροφολογία προκειμένου να πεισθεί ο κόσμος ότι δεν γινόταν αλλιώς. Κι όμως τα πράγματα ήταν απλά. Εάν έπεφτε η κυβέρνηση θα γίνονταν εκλογές και απλά θα αναβαλλόταν η «διαπραγμάτευση». Όλα τα άλλα είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις». Η αλήθεια είναι πως όλοι το ήθελαν, επειδή ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ.

Σ' αυτή την εκλογική κοροϊδία, που στήνεται για μία ακόμη φορά στις πλάτες των υπηκόων, τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα από οποιαδήποτε άλλη φορά. Στις προηγούμενες εκλογές είχαμε επισημάνει πως ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ. Η επιβεβαίωση δεν μπορεί να κάνει κανένα να χαιρεί. Όμως η πραγματικότητα είναι ξεκάθαρη και οι αποφάσεις ανήκουν στον καθένα ξεχωριστά, αλλά και σε όλους από κοινού.

Εκλογική απεργία για μια διαφορετική ζωή!

Συσπείρωση Αναρχικών

«Άρχισα να μαθαίνω την τέχνη του υποδηματοποιού, αλλά πάντα είχα αυτή την τρομερή όρεξη για μάθηση. Έκανα μαθήματα με έναν πολύ ενδιαφέροντα δάσκαλο ονόματι Don José Sepúlveda. Ο τελευταίος έδινε νυχτερινά μαθήματα και δολοφονήθηκε τη μέρα που μπήκαν οι στρατιώτες του Φράνκο στο χωριό Olivera. Πυροβολήθηκε κοντά στο σημείο που ήταν το σπίτι του. Και ήταν άλλος ένας ακόμη δάσκαλος, ο οποίος πυροβολήθηκε, επίσης. Έτσι και οι δύο δάσκαλοι, που είχα στο σχολείο, δολοφονήθηκαν».

Ο δεύτερος δάσκαλος στον οποίο αναφερόταν ο Eduardo ήταν ο Antonio Juarino και αυτός, όπως και ο συνάδελφός του, ήταν μέλος της Δημοκρατικής Αριστεράς (*Izquierda Republicana*). Το τοπικό περιστατικό δεν ήταν τυχαίο, καθώς, ενώ απλωνόταν η στρατιωτική εξέγερση, οι δάσκαλοι αποδείχτηκε ότι θα ήταν μια από τις βασικές ομάδες που επρόκειτο να κατασταλούν. Το δικαίωμα στη μάθηση, στην ανθρώπινη και πνευματική ανάπτυξη, ήταν μια από τις βασικές απαιτήσεις των προοδευτικών οργανώσεων, που δρούσαν στις περιοχές γύρω από το Cadiz,

άτομα θα άκουγαν».

Ο Eduardo ανέπτυξε από νωρίς κοινωνική συνείδηση. Οι κακουχίες και η φτώχεια τού οικογενειακού περιβάλλοντος τον είχαν επηρεάσει βαθειά και θεωρούσε μη αποδεκτές αυτές τις συνθήκες.

«Το Olivera ήταν ένα χωριό γεμάτο φτώχεια, όπου μπορούσες να φας μόνο βερεσέ. Εξεγέρθηκα ενάντια στην ατιμωτική φτώχεια στο χωριό. Τα ιδανικά ήρθαν αργότερα. Απολύθηκα από το εργαστήριο του τσαγκάρη, όπου έκανα πρακτική, επειδή ήμουν επαναστάτης».

Αυτές ήταν οι συνθήκες που τον οδήγησαν να προσχωρήσει στη CNT την άνοιξη του 1936. Σ' εκείνο το σημείο είχε την ευκαιρία να γνωρίσει έναν αναρχο-συνδικαλιστή ηγέτη, που του ενέπνευσε την πιο βαθιά εκτίμηση. Αυτός ήταν ο Angel Pestaña, βετεράνος της CNT και ιδρυτής του Συνδικαλιστικού Κόμματος. Τον είδε δυο φορές, σε μια ομιλία που έδωσε στο Olivera σε σχέση με την εκλογική καμπάνια του Λαϊκού Μετώπου το Φεβρουάριο του 1936 και μετά στη Σεβίλλη, μερικούς μήνες αργότερα, σε μια κινητοποίηση μαζί με άλλους γνωστούς αναρχο-συνδικαλιστές ομιλητές. Παρά το νεαρό τής ηλικίας του, ο Eduardo υπηρέτησε στην τοπική επιτροπή άμυνας, η οποία σχηματίστηκε την ημέρα που ο στρατός στασίασε ενάντια στη δημοκρατική κυβέρνηση. Η Πολιτοφυλακή στο Olivera συμμάχησε με τους *golpista* (πραξικοπηματίες).

«Ήμουν δεκαέξι και μισό όταν ξέσπασε ο Ξεσηκωμός, αλλά, παρ' όλα αυτά, στην ηλικία των 16 και μισό, στις 17 Ιουλίου, που ξέσπασε, ήμουν στην επιτροπή άμυνας του χωριού. Ήμουν παρών στη συνάντηση με το δήμαρχο του Olivera, José Maria Sanchez Reviriego, ένα δημοκράτη δήμαρχο, για να αποφασίσουμε τι πρέπει να γίνει για την εξέγερση, και, καθώς βρισκόμασταν εκεί, ο διοικητής της Πολιτοφυλακής έκανε ένα τηλεφώνημα και είπε στο δήμαρχο: «Κοίτα, πρόκειται να στείλω τους στρατιώτες μου σε στρατηγικές θέσεις σαν μέτρο ασφαλείας». Και, αφού έκλεισε το τηλέφωνο, ο δήμαρχος μάς κοί-

Eduardo Escot Bocanagra

Ο Ανδαλουσιανός ελευθεριακός αγωνιστής, που στάλθηκε σε στρατόπεδο των Ναζί, στο Mauthausen

ταξε και είπε: «Όχι, όχι... όχι στρατιώτες. Δε θέλω να δω στρατιώτες». Παρά τις οδηγίες του δημάρχου, ήρθαν, πυροβολώντας στον αέρα.

Έπεσαν πυροβολισμοί. Τρεις σκοτώθηκαν. Φαίνεται ότι στην Πολιτοφυλακή υπήρξαν 2 ή 3 τραυματίες, δεν είμαι σίγουρος. Δύο άτομα έπεσαν νεκρά δίπλα μου και απέφυγα τις σφαίρες. Έφυγα, μακριά από τους πυροβολισμούς.

Στις συνοικίες των εργατών τούς κρατήσαμε μακριά για μερικές μέρες, αλλά μετά έπρεπε να φύγουμε. Κρύφτηκα σε μια μικρή φάρμα στα βουνά για 7 μέρες μαζί με ένα σοσιαλιστή φίλο από το Olivera πριν να φύγουμε για τη Ρόντα».

Η κατάσταση στη Sierra de Cadiz ήταν πολύ ρευστή, καθώς πολλά σημεία ήταν υπό τον έλεγχο της Πολιτοφυλακής που υποστήριζε τους στασιαστές. Πάντως, μια δημοκρατική φάλαγγα που έφυγε από τη Ρόντα άσκησε κάποια πίεση, καταφέρνοντας να καταλάβει το Olivera για λίγες ώρες στις 27 Ιουλίου και προκάλεσε 11 απώλειες στους στασιαστές. Την επόμενη μέρα, η φάλαγγα Gómez Zamacola's των στασιαστών εισήλθε στο χωριό. Ήταν προπομπός μιας περιόδου τρόμου που ακολούθησε για αρκετές μέρες και είχε ως αποτέλεσμα (με τα μέχρι τώρα ντοκουμέντα) 95 θανάτους από τη δημοκρατική μεριά.

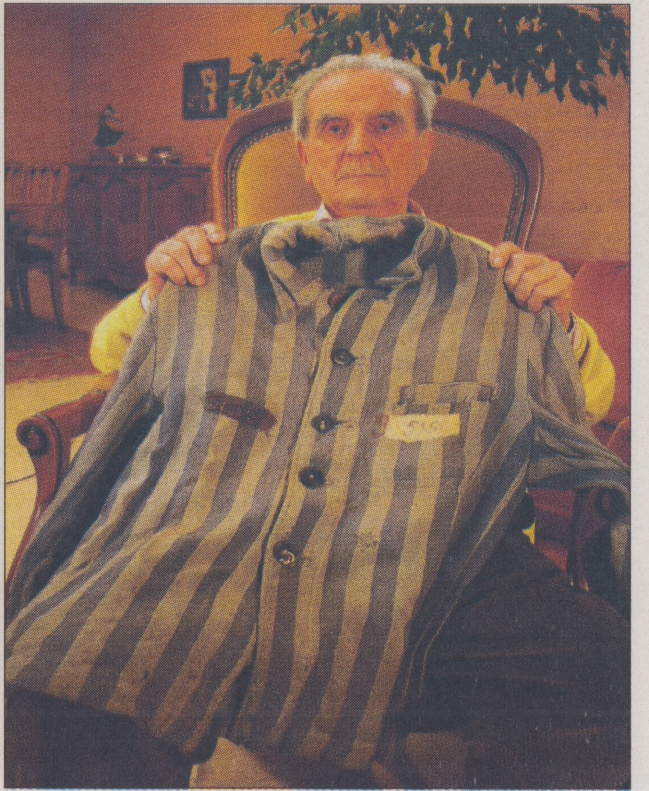
Στη Ρόντα, ο Eduardo Escot προσχώρησε στη φάλαγγα «Ασκάσο» υπό το μέλος της CNT Σεβίλλης Manuel Mora Torres, πολεμώντας σε διάφορες τοποθεσίες στα υψίπεδα. Από εκεί μετακινήθηκε στη Μάλαγα, όπου έγινε μάρτυρας της περιβόητης «πορείας» που είχε ως αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι να ταξιδεύουν στον αυτοκινητόδρομο στην Αλμερία υπό τα πυρά των στασιαστών και των

στηρίων και κακομεταχείρισης που θα μπορούσαν τα SS να κάνουν στους κρατουμένους που έγιναν σκλάβοι, μετατράπηκαν σε δυστυχισμένα πλάσματα και πολλοί τερμάτισαν τη ζωή τους στα κρεματόρια. Το καλοκαίρι του 1941, ο Εντουάρντο μεταφέρθηκε στο Bretstein, όπου σ' ένα μικρό στρατόπεδο είχαν μεταφερθεί μόνον ισπανοί. Βρισκόταν στην κοιλάδα ενός βουνού στην αυστριακή Styria, μακριά από το κεντρικό στρατόπεδο. Μαζί με άλλους διακόσιους δημοκράτες ισπανούς δούλευαν κάτω από φρικτές

στο στρατόπεδο Mauthausen). Μια άλλη πινακίδα που αναφέρει τα ονόματά τους αποκαλύφτηκε στο πολιτιστικό κέντρο La Cilla παρουσία του Eduardo, συγγενών-φίλων των απελαθέντων και κατοίκων. Στις 19 Μαρτίου εκείνου του χρόνου, η Επαρχιακή Diputación του Cadiz τίμησε τον Eduardo Escot με τη Χρυσή Ασπίδα για τη συνεισφορά του στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ο θάνατος του Eduardo Escot σηματοδοτεί το

τέλος μια γενιάς μοναδικής στη σύγχρονη ιστορία

...που σταλθηκε σε στρατόπεδο των Ναζί, στο Mauthausen

ταξε και είπε: «Όχι, όχι... όχι στρατιώτες. Δε θέλω να δω στρατιώτες». Παρά τις οδηγίες του δημάρχου, ήρθαν, πυροβολώντας στον αέρα.

Έπεσαν πυροβολισμοί. Τρεις σκοτώθηκαν. Φαίνεται ότι στην Πολιτοφυλακή υπήρξαν 2 ή 3 τραυματίες, δεν είμαι σίγουρος. Δύο άτομα έπεσαν νεκρά δίπλα μου και απέφυγα τις σφαίρες. Έφυγα, μακριά από τους πυροβολισμούς.

Στις συνοικίες των εργατών τούς κρατήσαμε μακριά για μερικές μέρες, αλλά μετά έπρεπε να φύγουμε. Κρύφτηκα σε μια μικρή φάρμα στα βουνά για 7 μέρες μαζί με ένα σοσιαλιστή φίλο από το Olivera πριν να φύγουμε για τη Ρόντα».

Η κατάσταση στη Sierra de Cadiz ήταν πολύ ρευστή, καθώς πολλά σημεία ήταν υπό τον έλεγχο της Πολιτοφυλακής που υποστήριζε τους στασιαστές. Πάντως, μια δημοκρατική φάλαγγα που έφυγε από τη Ρόντα άσκησε κάποια πίεση, καταφέρνοντας να καταλάβει το Olivera για λίγες ώρες στις 27 Ιουλίου και προκάλεσε 11 απώλειες στους στασιαστές. Την επόμενη μέρα, η φάλαγγα Gómez Zamacola's των στασιαστών εισήλθε στο χωριό. Ήταν προπομπός μιας περιόδου τρόμου που ακολούθησε για αρκετές μέρες και είχε ως αποτέλεσμα (με τα μέχρι τώρα ντοκουμέντα) 95 θανάτους από τη δημοκρατική μεριά.

Στη Ρόντα, ο Eduardo Escot προσχώρησε στη φάλαγγα «Ασκάσο» υπό το μέλος της CNT Σεβίλλης Manuel Mora Torres, πολεμώντας σε διάφορες τοποθεσίες στα υψίπεδα. Από εκεί μετακινήθηκε στη Μάλαγα, όπου έγινε μάρτυρας της περιβόητης «πορείας» που είχε ως αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι να ταξιδεύουν στον αυτοκινητόδρομο στην Αλμερία υπό τα πυρά των στασιαστών και των ιταλών και γερμανών συμμάχων τους από γης, αέρος και θάλασσας. Μετά προσχώρησε στους τακτικούς με το βαθμό του υπολοχαγού διαβιβάσεων, υπηρετώντας στο 598ο τάγμα υπό το φίλο του Manuel Mora Torres. Πέρασε μερικούς μήνες στη Μαδρίτη σαν φοιτητής στη στρατιωτική ακαδημία Palacio Real. Μετά τοποθετήθηκε στο μέτωπο Jarama και μετά στην Extremadura. Τα τελευταία μέτωπα που συμμετείχε ήταν στην Αραγωνία και στην Καταλωνία. Το Φεβρουάριο του 1939 πέρασε τα γαλλικά σύνορα, προς την εξορία, μαζί με μια φάλαγγα αποθαρρυμένων ανδρών και γυναικών. «Η υποδοχή που είχαμε με την είσοδό μας στη Γαλλία ήταν τρομακτική».

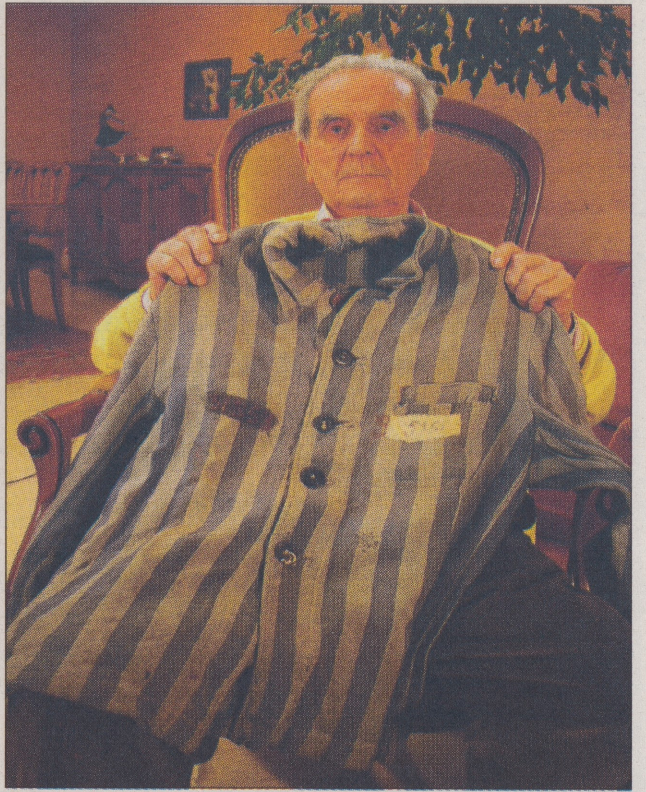

στηρίων και κακομεταχείρισης που θα μπορούσαν τα SS να κάνουν στους κρατουμένους που έγιναν σκλάβοι, μετατράπηκαν σε δυστυχισμένα πλάσματα και πολλοί τερμάτισαν τη ζωή τους στα κρεματόρια. Το καλοκαίρι του 1941, ο Εντουάρντο μεταφέρθηκε στο Bretstein, όπου σ' ένα μικρό στρατόπεδο είχαν μεταφερθεί μόνον ισπανοί. Βρισκόταν στην κοιλάδα ενός βουνού στην αυστριακή Styria, μακριά από το κεντρικό στρατόπεδο. Μαζί με άλλους διακόσιους δημοκράτες ισπανούς δούλευαν κάτω από φρικτές συνθήκες, λόγω των χαμηλών θερμοκρασιών και της λιγοστής τροφής, για την κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου στις Άλπεις. Ένα χρόνο μετά μεταφέρθηκε μια και καλή στο υπο-στρατόπεδο Steyr, δουλεύοντας στην κατασκευή αυτοκινήτων για το Τρίτο Ράιχ. Η φυσική του κατάσταση είχε επιδεινωθεί σημαντικά, όπως και των περισσότερων κρατουμένων, και ζύγιζε μόλις 35 κιλά όταν οι αμερικάνοι στρατιώτες εισέβαλαν στο Steyr στις 5 Μαΐου 1945.

Ο Eduardo ξαναέχτισε τη ζωή του στην εξορία στη Γαλλία, στην πόλη Rosny-sous-Bois κοντά στο Παρίσι, όπου διέμενε μαζί με άλλους 18 ισπανούς πρώην συγκρατουμένους του. Στο Παρίσι γνώρισε τη γυναίκα

στο στρατόπεδο Mauthausen). Μια άλλη πινακίδα που αναφέρει τα ονόματά τους αποκαλύφτηκε στο πολιτιστικό κέντρο La Cilla παρουσία του Eduardo, συγγενών-φίλων των απελαθέντων και κατοίκων. Στις 19 Μαρτίου εκείνου του χρόνου, η Επαρχιακή Diputación του Cadiz τίμησε τον Eduardo Escot με τη Χρυσή Ασπίδα για τη συνεισφορά του στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ο θάνατος του Eduardo Escot σηματοδοτεί το

τέλος μια γενιάς μοναδικής στη σύγχρονη ιστορία, μιας γενιάς που ενσαρκώνει την ουσία και τη ρώμη που εμπνέει η ελευθεριακή ιδέα και κουλτούρα στην Ανδαλουσία. Η ιστορία της ζωής του αγγίζει όλα τα μεγάλα δράματα του 20ου αιώνα: φτώχεια, μετανάστευση, καταπίεση, πόλεμο, εξορία, απέλαση, σκλαβιά, γενοκτονία... όπως και ενσωματώνει τα μεγάλα ιδανικά της δικαιοσύνης, ισότητας και ελευθερίας. Ο Eduardo Escot ήταν πάντα έτοιμος να μιλήσει για να υλοποιηθεί το λεγόμενο «Τεκμήριο των Επιζώντων» του Mauthausen, που καλεί σε μνήμη για τα θύματα και στο καθήκον για τη μνήμη. Η μαρτυρία του -στο ντοκυμαντέρ *Memoria de las cenizas* (Μνήμη από τις Στάχτες), πραγματεύεται τη ζωή των Ανδα-

Πολιτοφυλακής που υποστήριζε τους στασιαστές. Πάντως, μια δημοκρατική φάλαγγα που έφυγε από τη Ρόντα άσκησε κάποια πίεση, καταφέρνοντας να καταλάβει το Olivera για λίγες ώρες στις 27 Ιουλίου και προκάλεσε 11 απώλειες στους στασιαστές. Την επόμενη μέρα, η φάλαγγα Gómez Zamacola's των στασιαστών εισήλθε στο χωριό. Ήταν προπομπός μιας περιόδου τρόμου που ακολούθησε για αρκετές μέρες και είχε ως αποτέλεσμα (με τα μέχρι τώρα ντοκουμέντα) 95 θανάτους από τη δημοκρατική μεριά.

Στη Ρόντα, ο Eduardo Escot προσχώρησε στη φάλαγγα «Ασκάσο» υπό το μέλος της CNT Σεβίλλης Manuel Mora Torres, πολεμώντας σε διάφορες τοποθεσίες στα υψίπεδα. Από εκεί μετακινήθηκε στη Μάλαγα, όπου έγινε μάρτυρας της περιβόητης «πορείας» που είχε ως αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι να ταξιδεύουν στον αυτοκινητόδρομο στην Αλμερία υπό τα πυρά των στασιαστών και των ιταλών και γερμανών συμμάχων τους από γης, αέρος και θάλασσας. Μετά προσχώρησε στους τακτικούς με το βαθμό του υπολοχαγού διαβιβάσεων, υπηρετώντας στο 598° τάγμα υπό το φίλο του Manuel Mora Torres. Πέρασε μερικούς μήνες στη Μαδρίτη σαν φοιτητής στη στρατιωτική ακαδημία Palacio Real. Μετά τοποθετήθηκε στο μέτωπο Jarama και μετά στην Extremadura. Τα τελευταία μέτωπα που συμμετείχε ήταν στην Αραγωνία και στην Καταλωνία. Το Φεβρουάριο του 1939 πέρασε τα γαλλικά σύνορα, προς την εξορία, μαζί με μια φάλαγγα αποθαρρυμένων ανδρών και γυναικών. «Η υποδοχή που είχαμε με την είσοδό μας στη Γαλλία ήταν τρομακτική».

Το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Barcarès είναι αυτό στο οποίο μεταφέρθηκε για κάποιους μήνες μέχρι που στρατολογήθηκε στις Εταιρίες Ξένης Εργασίας. Με τη γερμανική εισβολή στη Γαλλία τον Ιούνιο του 1940, η εταιρία όπου εργαζόταν ο Εντουάρντο, στην πόλη Belfort, επιτάχθηκε. Αφού πέρασε αρκετούς μήνες ως αιχμάλωτος πολέμου στο Stalag XI-D κοντά στο Αμβούργο, στις 27 Ιανουαρίου 1941 στάλθηκε στην Αυστρία και στο Mauthausen, που ήταν γνωστό σαν το «στρατόπεδο των ισπανών» και εκεί τού δόθηκε ο αριθμός μητρώου 5151, που ράφτηκε στη ριγέ στολή που φορούσε και την οποία εξακολούθησε να κατέχει μέχρι το τέλος του. Ο Εντουάρντο μόχθησε για κάποιους μήνες στα διαβόητα νταμάρια στο κεντρικό στρατόπεδο του Mauthausen, πεδίο εκ των βαναυσοτέρων βασανι-

στηρίων και κακομεταχείρισης που θα μπορούσαν τα SS να κάνουν στους κρατουμένους που έγιναν σκλάβοι, μετατράπηκαν σε δυστυχισμένα πλάσματα και πολλοί τερμάτισαν τη ζωή τους στα κρεματόρια. Το καλοκαίρι του 1941, ο Εντουάρντο μεταφέρθηκε στο Bretstein, όπου σ' ένα μικρό στρατόπεδο είχαν μεταφερθεί μόνον ισπανοί. Βρισκόταν στην κοιλάδα ενός βουνού στην αυστριακή Styria, μακριά από το κεντρικό στρατόπεδο. Μαζί με άλλους διακόσιους δημοκράτες ισπανούς δούλευαν κάτω από φρικτές συνθήκες, λόγω των χαμηλών θερμοκρασιών και της λιγοστής τροφής, για την κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου στις Άλπεις. Ένα χρόνο μετά μεταφέρθηκε μια και καλή στο υπο-στρατόπεδο Steyr, δουλεύοντας στην κατασκευή αυτοκινήτων για το Τρίτο Ράιχ. Η φυσική του κατάσταση είχε επιδεινωθεί σημαντικά, όπως και των περισσότερων κρατουμένων, και ζύγιζε μόλις 35 κιλά όταν οι αμερικάνοι στρατιώτες εισέβαλαν στο Steyr στις 5 Μαΐου 1945.

Ο Eduardo ξαναέχτισε τη ζωή του στην εξορία στη Γαλλία, στην πόλη Rosny-sous-Bois κοντά στο Παρίσι, όπου διέμεινε μαζί με άλλους 18 ισπανούς πρώην συγκρατουμένους του. Στο Παρίσι γνώρισε τη γυναίκα του, Aimée, και απέκτησαν δύο παιδιά. Αρχικά στράφηκε στο επάγγελμα του τσαγκάρη, αλλά σύντομα εργάστηκε για μια διαφημιστική εταιρία. Για κάποια χρόνια κράτησε τη σχέση του με την εξόριστη CNT, κρατώντας κάποια γραφεία της. Ήταν μέλος του FEDIP (Ισπανική Ομοσπονδία Απελαθέντων και Πολιτικών Κρατούμενων) για όσο αυτό ήταν ενεργό. Έκανε τρία ταξίδια πίσω στο Mauthausen και ήταν ένας από τους εμπνευστές για το μνημείο που βρίσκεται αυτές τις μέρες στο Bretstein στην αυστριακή Styria, όπου υπάρχει ένας συγκινητικός φόρος τιμής στους ανδαλουσιανούς και ισπανούς δημοκράτες.

Το Μάρτιο του 2007, με την παρότρυνση ομάδων μνήμης, η πόλη του Olivera απέδωσε φόρο τιμής σ' αυτόν και σε άλλους δύο κατοίκους, τους Cristóbal Raya και Pablo Barrera (και οι δύο είχαν εξοντωθεί

τέλος μια γενιάς μοναδικής στη σύγχρονη ιστορία, μιας γενιάς που ενσαρκώνει την ουσία και τη ρώμη που εμπνέει η ελευθεριακή ιδέα και κουλτούρα στην Ανδαλουσία. Η ιστορία της ζωής του αγγίζει όλα τα μεγάλα δράματα του 20ου αιώνα: φτώχεια, μετανάστευση, καταπίεση, πόλεμο, εξορία, απέλαση, σκλαβιά, γενοκτονία... όπως και ενσωματώνει τα μεγάλα ιδανικά της δικαιοσύνης, ισότητας και ελευθερίας. Ο Eduardo Escot ήταν πάντα έτοιμος να μιλήσει για να υλοποιηθεί το λεγόμενο «Τεκμήριο των Επιζώντων» του Mauthausen, που καλεί σε μνήμη για τα θύματα και στο καθήκον για τη μνήμη. Η μαρτυρία του -στο ντοκυμαντέρ *Memoria de las cenizas* (Μνήμη από τις Στάχτες), πραγματεύεται τη ζωή των Ανδαλουσιανών στα στρατόπεδα των Ναζί (https://vimeo.com/68386604)- θα στέκεται σαν προειδοποίηση ενάντια στην επανάληψη των σοβαρών λαθών του παρελθόντος, που φαίνεται να ψεύδεται πάντα, εν αναμονή της ανθρωπιάς. Εξ ού και η αιχμηρή σημασία της κληρονομιάς του: Ποτέ ξανά!

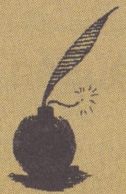
Ας αναπαύεται εν ειρήνη...

Angel del Rio, (Ανδαλουσιανός αντιπρόσωπος του Amical Mauthausen)

Απόδοση από το: Rojo y Negro digital, 25/05/2015.
Μετάφραση από τα ισπανικά: Paul Sharkey.

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

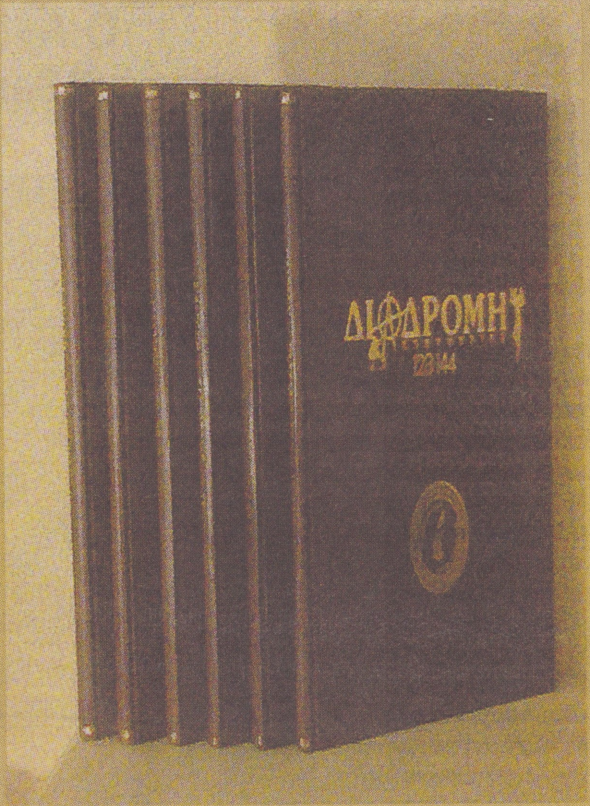
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984),

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους.

Μετά
τον 1ο τόμο (φύλλα 1-25),
τον 2ο (φύλλα 26-50),
τον 3ο (φύλλα 51-75),
τον 4ο (φύλλα 76-100)
τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

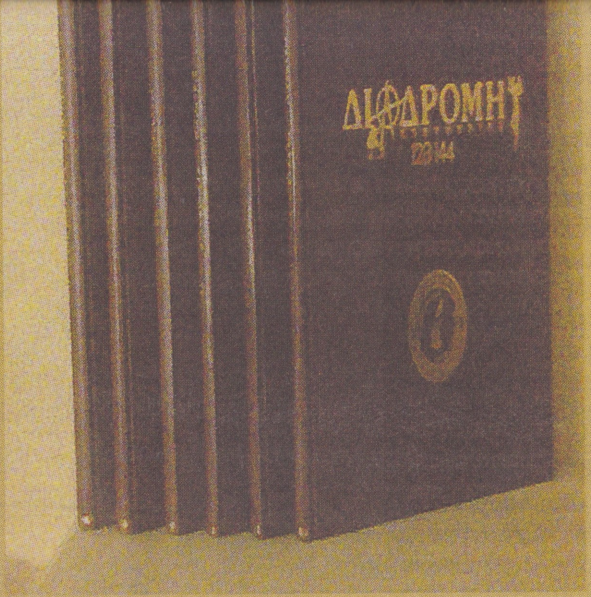
3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ

6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ <u>ΚΑΙ</u> ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη